

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre
de la UCIP

Catalunya Cristiana

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

NÚMERO
EXTRAORDINARI

La fe cristiana ha afaïçonat la
naixença i la vida del poble
català. Siguem fidels.
Treballem esperançadament
perquè les arrels donin la
nova saba al futur del
nostre país.

PREU: 50 PTES.

Jaume Huguet: SANT JORDI. Museu d'Art de Catalunya.

PALAU DE

SANT JORDI

A Catalunya tenim un palau que bé es mereix el nom de "Palau de Sant Jordi". És el palau de la Generalitat, a la plaça de Sant Jaume, a Barcelona. Un magnífic edifici, començat al segle XV i ampliat al XVII; per això la seva façana més antiga, la del carrer del Bisbe, és d'estil gòtic, i la principal, la que dona a la plaça de Sant Jaume, és d'estil Renaixement. L'arquitecte de la part gòtica, es deia Marc Safont i fou un dels millors constructors del seu temps; el de la part més moderna, fou l'arquitecte Pere Blay, és la figura més important de l'arquitectura renaixentista a Catalunya. El palau fou bastit com a seu de la Generalitat i fa una certa impressió comprovar que l'actual Govern del nostre país està instal·lat en el mateix palau de fa més de cinc-cents anys. Realment, som un país que ve de lluny, i hem de confiar que encara tenim passa per segles.

Val la pena de fer una passejada per l'antic Palau i deixar que les seves pedres ens parlin. Si el contemplem des del carrer del Bisbe, veurem que damunt la porta d'entrada hi ha una imatge de sant Jordi, acuradament treballada en pedra, dins un medalló emmarcat en un requadre. El sant hi és figurat a cavall, protegit per la cuirassa i el casc, i matant el drac. A un costat, com una falsa gargola, hi ha la Princesa, i a un altre, el drac. Poca gent recorda que l'autor del medalló, enllestí l'any 1418, es deia Pere Joan i que era fill d'un esclau grec afranquit, Jordi Joan. Un bon exemple del que en podríem dir "un dels altres catalans", ben arrelat a la nostra terra. I encara és més curiosa una altra dada: els Diputats havien ecarregat l'obra per un preu determinat, però en veure-la enllestida, decidiren pagar-ne un preu més alt. I després diuen que els sants no fan miracles!

Donem la volta al Palau i mirem-lo des de la plaça de Sant Jaume. Al bell mig de la façana hi veiem una altra imatge eqüestre del sant. És molt més moderna: va ser col·locada en el segle passat, i el seu autor era un escultor tarragoní,

Andreu Aleu (1832-1901), guanyador —ben merescudament— del concurs que convocà la Diputació en 1866 per a premir la millor imatge de sant Jordi. És una àgil figura eqüestre, vencedora del drac, però armada d'una espasa, a diferència de la imatge gòtica de Pere Joan, que duia una llança, perduda en una de les bullangues del segle passat.

Donem una ràpida ullada a les obres d'art que estotja el Palau. En el primer pis, —on podem arribar-hi per una esvelta escala gòtica del pati o per una sumptuosa escala moderna de l'interior, hi trobem l'antiga capella gòtica de Sant Jordi, encara en culte. Entrem-hi, i veurem dues de les millors peces que guarda el Palau: un frontal brodat per Antoni Sadurní, l'any 1450 —avui protegit sota vidre i separat de l'altar— i una bonica i enigmàtica figura de plata de Sant Jordi, de peu, que presideix l'altar. No en sabem ni l'autor ni la data: només que fou comprada, segons sembla, l'any 1536, al donzell Juan Bravo de Sarabia. I tot i això, l'armadura és una mostra exacta de les peces del XV. Tot ens prova que de Sant Jordi, en sabem més coses llegendàries que no pas documentades històricament.

A la sacristia de la capella es guarden, curosament, reliquiaries del sant i peces per al culte: remarcuem la casulla i les dalmàtiques amb sumptuosos brodats al·lusius a la vida del sant, segons la llegenda recollida per Jacobus de Voragine, bones obres del segle XV relacionables amb el frontal que hem esmentat, i una peça realment curiosa: un fragment del suposat crani de sant Jordi, que des de l'illa d'Egina, a Grècia, passant pel monestir benedictí de San Giorgio Maggiore, a Venècia, ha arribat fins a la capella tot just fa un parell d'anys.

Sortim al Pati dels Tarongers, mostra preciosa de l'arquitectura gòtica catalana, i al bell mig hi podem veure una airosa figura de bronze de sant Jordi, coronant el brollador. S'ha dit que era una peça renaixentista portada d'Itàlia. No és pas cert. L'autor és el català

Francesc Galzeran, i la figura fou instal·lada en el seu lloc cap als anys vint del nostre segle. Però hi escau tant bé, que sembla com si hi fós des dels temps que es construï el pati, fa més de mig mil·lenni. Arreu del Palau trobarem noves imatges de Sant Jordi, de vàlua artística molt diferent. Recordem un sant Jordi, a peu, cobert de malla, de l'escultor reusenc Joan Rebull (1899-1981) i un baix relleu de l'escultor Josep M. Subirachs, a l'entrada del pont neogòtic que du a la residència veïna, dita Casa dels Canonges. No oblidem, entre les diferents pintures, dues d'estils ben diferents però molt representatives. El gran quadre pintat per Miquel Martorell el 1688, que presidí la renaixentista capella de Sant Jordi —ara saló de Sant Jordi— quan la capella gòtica es féu petita —i una original i moderna representació del sant, en suggestius colors vermells, de la pintora catalana Montserrat Gudiol.

La visita al Palau seria inacabable: salons, corredors, patis, dependències diverses. Però el temps de la visita és limitat i l'espai d'aquest comentari també. Fem la promesa de tornar-hi amb més detenció i de contemplar, amb calma, les obres d'art que s'hi troben. I sobretot, no deixem de visitar el Palau el dia del Sant, la diada del 23 d'abril. Aquell dia és totalment obert al públic, que fidelment, repassa el Palau i venera les relíquies del Sant, en una mà un llibre, en l'altra una rosa. Històricament, poca cosa sabem de sant Jordi: un màrtir de la fe cristiana en els primers temps; la llegenda i l'art han omplert, generosament, aquest buit que el poble reclamava omplir. Recordem que si la història explica el què han estat els pobles, la llegenda ens diu el què haurien volgut ser. I en la llegenda del sant cavaller, deslliurador de donzelles i testimoni d'una fe, els catalans hi podem aprendre sempre.

Josep Maria Ainaud de Lasarte
Historiador
Diputat al Parlament de Catalunya

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre
de la UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Senyor, vós heu fet de
la muntanya de Montser-
rat un fogar d'oració i de fe
cristiana: concediu a tots
els qui hi invoquen amb
confiança la Mare del vos-
tre Fill que progressin en
la fe, l'esperança i la cari-
tat".
(De la litúrgia de la Solem-
nitat)

Any IV N.º 187

Setmana del 24 al 30 d'abril del 1983

50 Ptes.

afinant

L'ou i el pollastre

La vida ens ensenya, enca-
ra, una incoherent seqüència de
formes sense cap aparent sen-
tit entre elles. I tanmateix, en
la naturalesa l'una és ben filla
de l'altra. Qui per molt que
cavil·lés, seria capaç de deduir
ni el més mínim dels trets
sorprenents d'un pollastre, de
l'anàlisi acuradíssima de la lli-
sor d'un ou? ¿Qui endevinaria
que de l'estantissa flor de la
perera en fruitaran les rotundi-
tats d'una pera?

Quantes vegades en la nos-
tra vida col·lectiva, i sobretot
en l'Església, es diria que no
sabem fer un pas endavant
sense blasmar el passat i no
sabem reconèixer que els nos-
tres ençerts d'avui—tant de bo
que ho fossin—serien impen-
sables si no haguessin estat
laboriosament madurats pels
homes i les institucions que
ens precediren. També és veri-
tat que les nostres formes ac-
tuals de vida donaran pas a
d'altres que avui no podem
imaginar, per això a nosaltres
ens pertoca de recollir, tot
vivint-ho intensament, tot allò
que ens ha legat el passat a fi
que, gràcies a la nostra fide-
litat d'avui, el demà pugui des-
plegar les formes que li perto-
quin.

Joan E. Jarque i Jutglar

Troballa excepcional de CATALUNYA CRISTIANA

Un pomell de poesies de mossèn Cinto

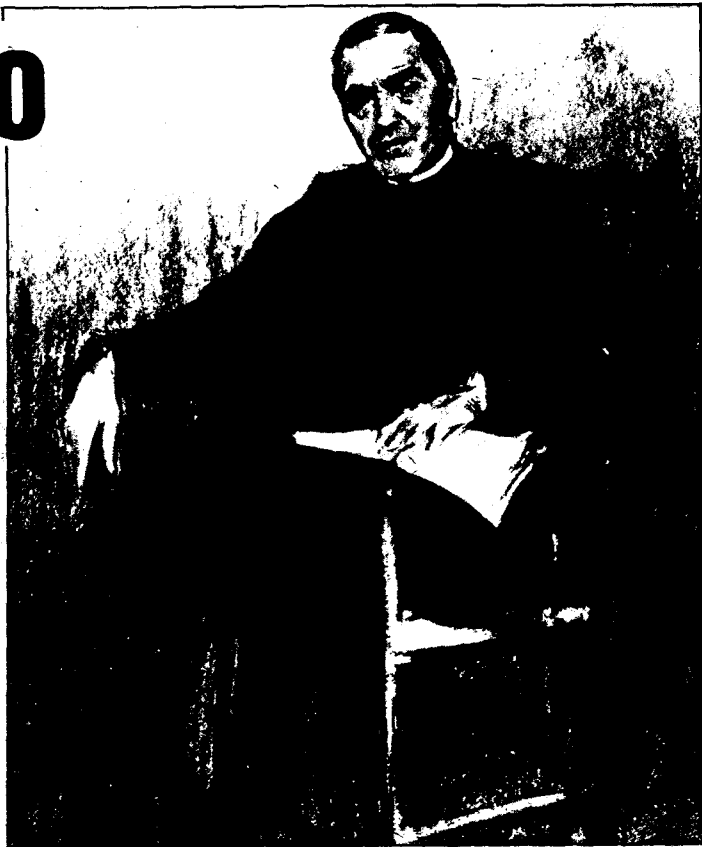
Es una bona notícia pels que estimem el patrimoni
cultural del nostre país que, en el "Dia del Llibre" —
festivitat de sant Jordi— podem informar que s'ha trobat
un pomell de poesies inèdites de mossèn Cinto Verdaguer,
el primer poeta de tota la història de la literatura
catalana.

Es tracta d'una llibreta —datada l'any 1865 i sense
paginació— que conté deu poesies —només una d'elles
publicada ja— escrites per la mà del mateix gran poeta de
la Plana de Vic. No es troben en les Obres Completes (5.ª i
última edició) de l'Editorial Selecta de Barcelona, ni en
altres reculls publicats.

No és un fet insòlit, ja que en aquests darrers anys
s'havien descobert alguns manuscrits similars, com es fa
palès en l'apartat "Disperses" de les susdites obres
completes.

En les pàgines centrals Francesc Gamissans dona una
informació detallada d'aquesta descoberta, que s'haurà
de tenir en compte en edicions posteriors de l'obra
completa de Verdaguer.

(Vegi's pàgines 12 i 21).

sumari

6

MARÉ I MESTRA
Frossard, l'únic home que
ha entrevistat el Papa.

8

CATALUNYA
Solsona: Cinc-cents núme-
ros del full "Pastoral Arxi-
prestal" de Mollerussa.

11

Recorregut per les llibreries
religioses de Barcelona.

24

MISCEL·LÀNIA
El llibre és font de saviesa
humana.

23

MÓN
Amb 300.000 pessetes po-
dem finançar els estudis
d'un futur sacerdot a paï-
sos de missió.

Lleida

1.500 exercitants el 1.982

LLEIDA.— La Casa Diocesana
d'Exercicis, ubicada a la Seu Vella
de Lleida, ha tingut un any 1982
ple d'activitats i serveis a l'espi-
ritualitat i acció pastoral. Més de mil
cinc-centes persones s'han servit
de les dependències i atenció es-
piritual de la Casa. Allí s'han cele-
brat 29 recessos espirituals o con-
vivències d'un dia; de dos dies de
duració, 25 recessos. Set caps de
setmana, tres dies, dedicats a en-
contres de matrimonis. Vuit tandes
d'exercicis espirituals s'hi han ce-
lebrat, de cinc dies. I quatre reu-
nions del Consell Presbiteral. A
més de cursets de Consiliaris de
Joves, curset de formació de Di-
rectors de Colònies i altres diver-
ses reunions sacerdotals.

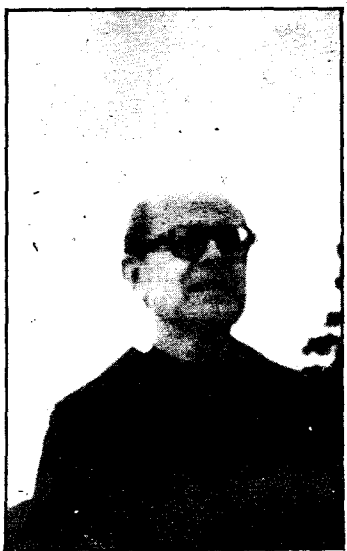
Amb motiu de les riudes que
deixaren fora d'ús la residència del
Col·legi Menor Sant Antoni, durant
tres setmanes la Casa d'Exercicis
acollí 25 estudiants de l'esmentat
Col·legi Menor.

J.M.

"Fill d'una autèntica tradició benedictina"

El pare Alexandre Olivar, acadèmic

El dijous dia 14 d'abril, el pare
Alexandre Olivar i Daydi, monjo
de Montserrat, llegí el discurs de

recepció a la Reial Acadèmia de
Bones Lletres de Barcelona.

Com ell mateix féu notar, un
monjo de Montserrat, el pare
Benet Ribas, l'any 1786 havia
obtingut també el títol d'acadè-
mic numerari. Ara, el pare Olivar,
ve a ocupar el lloc d'un acadèmic
d'una gran personalitat, que fou
el doctor Pere Bosch i Gimpera,
mort a Mèxic el 1974.

El discurs de recepció versà
sobre "Els auditoris cristians an-
tics". Tema que el pare Olivar ha
tractat més d'una vegada, amb
estudis sobre la predicació dels
Pares. És precisament aquesta
part de la ciència eclesiàstica, la
Patrologia, que ha donat a conè-
ixer la personalitat científica del
nostre monjo, sigui en les edi-
cions que ha publicat, sigui en
estudis especialitzats. (Continua
en la pàgina 5).

NOTA

IMPORTANT

Ais nostres DISTRIBUIDORS,
ANUNCIANTS, SUBSCRIPTORS,
LECTORS I AMICS.

La pujada constant del cost eco-
nòmic dels materials primaris i de
les despeses generals de producció,
ens obliguen, després d'un
any i mig de no augmentar el preu
del setmanari, a ajustar-nos, a
partir del proper número 187 (del
24 al 30 d'abril), al preu general de
la premsa dominical, de 50 ptes.
exemplar.

Algú es pregunta com CATA-
LUNYA CRISTIANA pot continuar
endavant, malgrat la crisi general
de la premsa. Doncs, bé, no fem
miracles. La clau sou vosaltres, i
unicament vosaltres. Per això con-
fíem que la vostra provada fide-
litat a CATALUNYA CRISTIANA
ens ajudarà novament a afrontar la
situació.

Ara, més que mai, cal que l'es-
glésia catalana compti amb un
òrgan de premsa que creï lligams
de comunió entre tots els cris-
tians i sigui portaveu del missatge
evangèlic i del magisteri de l'
Església universal.

Regalant llibres, mantenim les nostres tradicions.

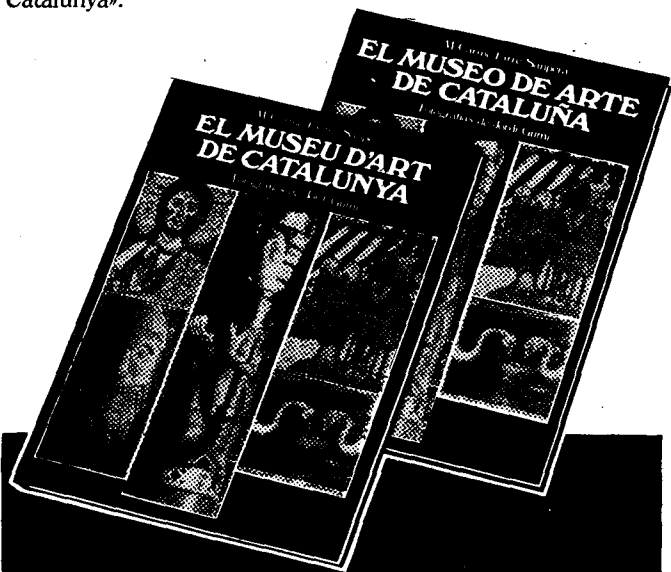
El Museu d'Art de Catalunya

Perquè si obsequiar llibres és una tradició que ha arrelat profundament a Catalunya, encara és més antiga la tradició dels arts romànic i gòtic. El Museu d'Art de Catalunya és un dels més importants del món per les col·leccions medievals, especialment de pintura romànica.

I aquest llibre, per més estrany que sembli, és el primer dedicat exclusivament a aquest museu.

"la Caixa", amb motiu del Dia del Llibre, ha volgut fer arribar a totes les llars una mostra molt ben elaborada d'aquest valuós patrimoni cultural.

Veniu a "la Caixa" i emporteu-vos «El Museu d'Art de Catalunya».

Dia del Llibre
Del 22 al 30 d'abril

CAIXA DE PENSIONS

"laCaixa"

editorial

Parcialitat inquietant

Des de fa un temps es va accentuant un fenomen, en els nostres mitjans de comunicació sobretot però també en altres manifestacions culturals, que mereix ser subratllat i que caldria que fos analitzat per gent de seny tot mirant de posar-hi remei. Ens referim a la parcialitat, per a nosaltres evident, amb que són tractats en el món cultural els homes i els fets que tenen una connotació religiosa i concretament catòlica.

És freqüent avui, en emissions radiofòniques i sobretot televisives o en més d'una col·lecció literària i fins i tot en alguna obra històrica, trobar-hi llacunes sorprenents. No cal dir que l'art si té per tema quelcom més o menys religiós, fora del que és folklòric o popular, està condemnat naturalment a l'ostracisme. Però també quan es tracta de fer la llista dels homes que han configurat una època de la nostra història es deixen de banda, sospitosament, alguns noms que, curiosament, són els de bisbes, capellans, religiosos o de simples laics coneguts com a cristians manifestos. El mateix s'esdevé amb les institucions, moviments o esdeveniments de caire religiós, de tal manera que el lector poc advertit de certes obres o articles de divulgació de la nostra història recent i també reculada en pot treure la conclusió deformada que el nostre país ha estat sempre "laic" com ara es pretén que sigui. Semblantment passa amb la literatura. Són ben pocs els escriptors catalans que mereixen ser citats com a mestres de la nostra llengua i enriquidors del nostre vocabulari si han comès "l'error literari" d'escriure sobre temes religiosos. Els exemples del què diem són més abundants del què es podria pensar. Aquest no és lloc de fer un estudi documentat i crític del fet que denunciem, però seria bo que algú, amb més autoritat que la nostra el fes algun dia. Se'ns pot adduir més d'una excepció que, una vegada més, confirmaria la regla. Nogensmenys el fenomen és fàcilment observable i, repetim, és inquietant. No es tracta de l'anticlericalisme inevitable en tota societat lliure i fins a un cert punt potser beneficiós per la punta de revulsiu que comporta. Ni es tracta tampoc de la justa autonomia de les realitats temporals que, avui sortosament, també reclamem els cristians i que naturalment ha de conduir a una saludable distinció entre el que és sagrat i el que és profà (encara que sobre aquest punt concret caldria precisar molt els conceptes).

El què ens sembla inadmissible és el sectarisme obcecant que s'entesta a negar els fets: el cristianisme amb tot allò que comporta de vivències, costums, festes, llengua, valors, etc., ha afaïçonat el nostre poble; hi ha estat present al llarg dels segles i encara hi és present avui. Ignorar-ho és inexcusable. Silenciar-ho a gratient és fer un mal servei al país. El nostre és com és. Quasi dos mil anys de vida cristiana, amalgamada és cert amb mil altres components ancestrals i contemporanis, li han donat l'únic rostre amb què es pot presentar al món i exigir el respecte com a poble diferenciats que reclama justament. Malament li preparen el futur els que el voldrien aïllar de les seves arrels més genuïnes. En aquests dies en què celebrem les nostres festes patronals —sant Jordi i la de la Mare de Déu de Montserrat— serà de bo de reflexionar-hi seriosament.

col.laboració

Una crida a la unitat, la reconciliació i la pau:

El patronatge de la Mare de Déu de Montserrat i de Sant Jordi

El patronatge de la Mare de Déu de Montserrat i de Sant Jordi sobre Catalunya forma part de la vivència humana i espiritual de tots els catalans. Hi ha indubtablement posicions diverses de forma i de contingut, però és un fet evident.

L'abandó de la praxi cristiana i àdhuc de la mateixa fe en Jesucrist per una part dels nostres compatriotes no ha deixat totalment buida de significació la celebració d'aquests dos patronatges. Creients i no creients ens trobem units en una commemoració que no sols ens aferma en la consciència de la nostra identitat nacional, sinó que en subratlla les seves arrels inequívocament cristianes. Per poc que hi reflexionem, ens adonarem que aquestes celebracions van més enllà dels aspectes poètics i culturals.

Ara bé, des d'una òptica decididament cristiana, com volem esguardar-les avui junt amb els lectors de "Catalunya Cristiana", les figures entranyables de la Verge de Montserrat i de Sant Jordi prenen una força que ens desvetlla i ens compromet.

El màrtir Sant Jordi és tot ell una crida a la fidelitat fins a l'heroisme. Ens hem d'alliberar d'una visió de Catalunya que de tant realista com voldria ésser acabaria ofegant l'empenta evangelitzadora essencial a tota vivència cristiana autèntica. És cert que per a molts fills de la nostra terra la visió cristiana del món compta ben poc i la fe rebuda dels pares ha perdut significació als seus ulls. Però també és cert que quan ens apropem amb respecte i estima als homes i dones del nostre temps i establim amb ells una sintonia sincera, tot seguit podem constatar en ells una fam immensa de sentit i, en el fons, d'un Déu desconegut, cercat a les palpentes. Si nosaltres fóssim més conscients de la immensa riquesa que tenim a les mans, és a dir, el missatge de la fe en Jesucrist, ¿ens podríem quedar inactius, preocupats només amb els problemes interns de les nostres comunitats?

Cal que els cristians retrobem un ritme més valent i un aprofundiment del coneixement del Crist que ens faci capaços d'afrontar resolta-

ment el nostre món tal com és, sense actituds porugues i vergonyants. Amb un gran respecte per les fosques i els tempteigs en la recerca que, en part, potser també nosaltres compartim amb molts dels nostres contemporanis no creients. Però fermes i joiosos perquè els podem anunciar: hem trobat el Crist, que evidentment no ens ho dona tot resolt, però sí que ens dona llum i coratge per continuar amb esperança la nostra ruta sense donar-nos mai per vençuts!

La Verge de Montserrat, des de la seva muntanya al cor de Catalunya, és tota ella una crida a la unitat, a la reconciliació i a la pau. Aquesta crida ens ajuda a ser profundament respectuosos per les maneres de pensar i d'actuar dels altres, en una societat resoltament pluralista. Ens fa sensibles per trobar el gest de col·laboració i de solidaritat amb tots els qui treballen sincerament pel bé del nostre poble. Però mai no podem oblidar que som portadors del missatge del Crist. Un missatge que no volem imposar per la força, però que voldríem posar a l'abast de la llibertat de cadascun dels ciutadans de Catalunya.

Aquest posar a l'abast no vol pas dir igualir les exigències de l'Evangeli per fer-ne més fàcil l'acceptació —això seria una traïció al Crist i una manca de respecte als homes!—, sinó començar a viure nosaltres mateixos l'Evangeli amb totes les seves exigències sense evadir-nos de la realitat de la vida actual i del context on Déu ens ha posat.

El meu desig pregon és que tots nosaltres ens fem ben nostra aquella pregària del bisbe Pere Casaldàliga: "O Déu vivent, que sou l'Amor, força i bellesa en la Natura, guia en la marxa de tot Poble i companyia al més pregon de cada Cor Humà, Pare de nostre Senyor Jesucrist i Pare nostre: Vós, que escollíreu Maria per Mare del vostre Fill i consagràreu els turons de Montserrat com a Santuari de la nostra Mare i del nostre Poble, feu que tots els catalans, sota l'esguard de la nostra Moreneta, caminem en la germanor del Crist, fidels a la Casa Pairal de la Terra, segurs de la Casa Pairal del Cel".

Cassià M. Just
Abat de Montserrat

**Catalunya
Cristiana**

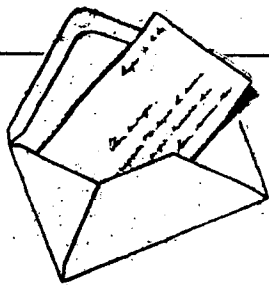
Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i administració: C/. València, 244, 2on. Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2784 - 2805
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Subscripció: Anual, 2.000 ptes. Semestral, 1.000 ptes.

Impressió: Promotora de Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L. Dipòsit Legal: B-14387-1979

Difusió
controlada
per O.J.D.

el lector escriu

L'ESGLÉSIA
I CATALUNYA

Amb ocasió dels imminents nomenaments de nous bisbes per a les diòcesis catalanes vacants a causa de jubilació d'alguns titulars, novament ha aparegut la campanya "volem bisbes catalans".

Aquesta preocupació del poble català és comprensible, sobretot quan contemplem que l'autonomia a Catalunya és qüestionada i desafiada per un nou centralisme i per la intolerància de sempre, quan creiem que l'adveniment de la democràcia i la nova Constitució havien superat vells esquemes.

Perquè aquests esdeveniments, per la problemàtica que sovint patim, vénen a ser com una pedra de toc o prova que tant Catalunya com l'Església sofreixen a causa dels desafiaments que la història els posa a una i a l'altra.

Per això voldria fer-hi una reflexió per quina causa m'adreço a vostè pensant que la publicarà perquè entenc que tant Catalunya com l'Església en aquesta hora autonòmica es juguen molt, de manera que, la sort d'una pot ser la sort de l'altra. Com el revés, la seva desgràcia. Depèn de la fidelitat. Prenc peu de la pròpia Tradició Catalana del Dr. Torras i Bages, bisbe de Vic, en la qual afirma que Catalunya persevera essent "perquè era molt de veres i molt pràcticament cristiana". És cert que l'Església ha contribuït en la configuració de la nació catalana perquè l'esperit cristià la va impregnar i vertebrar per haver entès que

aquest poble era el seu espai pastoral propi de la realització de la vocació cristiana de salvació. La dita del Dr. Torras i Bages és, al meu entendre, també vàlida avui malgrat els canvis profunds de la nostra època que repercuteixen i incideixen en la pròpia comunitat cristiana, ara que l'evangelització ha de pretendre abastar la problemàtica actual si l'Església no vol perdre el seu propi espai, de forma semblant.

Catalunya continuarà essent el que és si es conserva cristiana. Però, la dita del Bisbe de Vic és vàlida també al revés: l'Església catalana continuarà tenint el seu propi espai si Catalunya no perd la seva pròpia identitat com a poble. Perquè és veritablement cert, que si Catalunya perd la seva memòria com a poble, l'Església catalana perdrà també el seu propi lloc en la seva missió de salvació en aquest indret d'església particular. No tindrà raó d'ésser.

La reflexió la crec oportuna en aquesta hora perquè el nou centralisme que es superposa a les autonomies i la intolerància que l'acompanya, no únicament vol harmonitzar Catalunya, sinó també l'Església catalana amb la resta de les esglésies espanyoles per tal que les nacionalitats perdin al seva memòria del que són. És hora de recordar i posar en pràctica allò del papa Joan Pau II a l'UNESCO referent a la sobirania fonamental dels pobles. I no es tracta de cap nacionalcatolicisme. És una qüestió de fidelitat.

Leonci Petit

A CESC ROMERO

Escric reaccionant a l'article de Cesc Romero (C.C. 27 febrer-7 març). Em sembla que he entès el fons de la qüestió

que planteja: la societat ha de rebre els fills i saber organitzar-se en funció d'aquesta responsabilitat.

Estic vivint i descobrint aquí la pràctica d'aquesta teoria. En aquest país l'estructura social-burocràtica d'ajuda a la infància es quasi perfecta. Les lleis garantitzen l'atenció al nen, la seva protecció i educació. Conec casos d'adolescents anant a posar-se directament en mans del jutge d'Infants per tal de fer condemnar la conducta dels seus pares; amb aquesta iniciativa posava en marxa un "mecanisme" de protecció (jutges, assistents socials, psicòlegs, educadors...) que els adolescents mateixos qualifiquen d'"ofegant". "Tan bon punt desbarro una mica, au, ja tinc a sobre tota aquesta gent", em confiava una noia de 17 anys.

"La societat", no sé ben bé què posa el Sr. Cesc Romero sota el nom. Hi ha, certament, "avantatges socials" d'altres països que potser ens enlluernen un xic. Suposo que a casa nostra TAMBÉ arribarem a perdre molts nens d'una generació de pares que diuen que els fan per a la societat.

Hi ha valors als quals no hauríem de renunciar mai. Més, hi ha valors amb els quals i gràcies als quals hauríem de reivindicar el nostre dret a viure i a fer viure.

Certament, el nen ha de créixer en un ambient de seguretat. Però no es tracta d'una seguretat qualsevol: li cal la seguretat de la tendresa, l'única que fa viure. I d'aquesta... la societat no en ven!

M. Elva Fernández i Villamil

NO EMBRUTEU
LA LLENGUA CATALANA

Fa pocs dies que em vaig trobar a la bústia de casa un llarg manifest fent campanya per la llengua catalana amb el mot "Ep". Fins aquí ho trobo natural. Jo escric en català des que era jove. No he tingut mai professor, en vaig aprendre poc o molt llegint "El Patufet" del gran Josep M.ª Folch i Torres i d'altres col·laboradors. Estic segura que ell no s'hauria descuidat de posar-hi en tan llarg escrit, i és: No embruteu la nostra llengua catalana amb blasfèmies que ofenen Déu i el

proïsme, com també les diferents paraules grolleres que se senten tothora, tant en català com en castellà.

¿Consideren que és tenir cultura dir paraules malsonants, amb tanta propaganda com fan ara de la cultura?

El rètol: No embruteu la llengua catalana amb blasfèmies, etc., aquest sí que convindria llegir-lo a tot arreu on ho posarien els "Ep!". C.I.R.

PETICIONS D'UN DEVOT

Demanem tots a Jesús i a la Verge Maria una vertadera contrició dels nostres pecats, per nosaltres i per tothom.

Demanem que en tots els nostres pensaments, paraules i obres sia sempre alabat el Sant Nom de Déu, per tothom.

Demanem tenir molta feina i moltes ganes de fer-ho bé, tot.

Josep Abelló Pamies

ESPEREM QUE EL CARDENAL
JUBANY RESPONGUI

Referent a la carta signada per una mare desolada de "C.C." n.º 181, jo també m'en faig ressò. Sóc una altra mare cristiana que en principi volia titular aquesta carta: "Per què s'ha d'anar a missa?". Aquesta és diem-ne, la sortida dels nostres fills quan els pares insistim que en les festes de precepte s'ha d'anar a missa.

Quina paraula: precepte!! Algun sacerdot ha arribat a dir, a la nostra joventut, que un precepte no és llei imposada per Déu. Des de quan el precepte, que és imposat pel Papa ha deixat d'ésser llei de Déu? La gent d'avui no en vol d'imposicions però en les coses eclesials, els joves sacerdots s'excedeixen. Un va arribar a dir: si es pot anar a missa s'hi va, i si no, no es peca.

Sóc catequista, i de fa molt temps, busco en els llibres de formació cristiana els preceptes, i, de veritat, no els hi trobo. Hem de donar la raó als joves? Per què s'ha d'anar a missa? Per què s'ha de combregar per Pasqua? Per què s'ha de dejunar el dimecres de cendra i el divendres sant? Etc. En això l'església ens deixa als pares ben sols. Es pot dir que està faltada de bons pastors. Les parròquies treballen amb gent formada i deixen la joventut i la gent dèbil, no cridant-les pel

seu nom tal com Jesús ens diu en la paràbola del "Bon Pastor".

També dono suport a la carta signada per Carme Ricart de "C.C." n.º 182, quan fa referència al suggeriment que en aquest setmanari cristià si creés un consultori on hi podés demanar aclariment de dubtes o situacions viscudes, dient: "esperem que el cardenal Jubany respongui". Si som poble de Déu hem de tenir resposta; som molts que l'esperem.

Eulàlia Sitro

PROHIBICIONS
DE L'ESGLÉSIA

Els demagogs volen presentar l'Església com a contrària a la llibertat humana i a l'home, perquè diu no a la violència injustificada, no a l'amor lliure, no el divorci, no als anticonceptius, no a l'avortament, no a les tesis marxistes i liberalistes, etc.

I això ho fan sense tenir en compte que quan l'Església diu un no, és perquè abans ha dit sí: Crist ha ressuscitat.

L'Església prohibeix perquè afirma. I no pot afirmar dues coses contradictòries, ja que, a més de negar-se a si mateixa com a dipositària de la Veritat Revelada, cau en una mena d'averroisme, en una afirmació d'una doble veritat, en una negació del principi metafísic de la no contradicció. I, aleshores, ja l'Església no seria una, santa catòlica i apostòlica, sinó una organització humana més.

Tot allò que l'Església afirma es resum en les paraules de Crist: "Estimaràs Déu sobre totes les coses i el pròxim per amor de Déu". D'aquest precepte, eminentment afirmatiu, en brollen totes les afirmacions i totes les negacions: tot allò que no concordi amb aquest precepte hi està en contra i ha de negar-se; tot allò que no sigui contrari al precepte es pot afirmar.

Fixar-se solament en allò que l'Església prohibeix, sense escatir per què ho prohibeix, és molt poc honest i demostra o bé ignorància més o menys culpable o malícia. Perquè, allò que no es pot negar, és que l'Església sempre ha explicat clarament les raons dels seus manaments i prohibicions, de les seves afirmacions i negacions.

Joan Lloria Tolra

Es trobarà en un ambient desconegut llegint

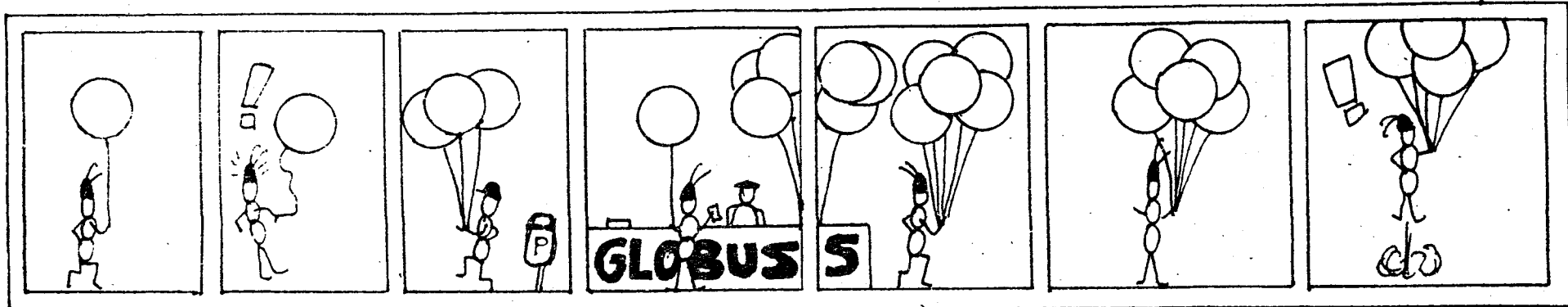
"SE HIZO INDIO"

(2a. edició)

És impressionant i li causarà un fort impacte. Recopilació de textos i fotografies per José Ricart. Distribuïdora "La Hormiga de Oro", Avda. Portal de l'Àngel, 5.

FORMIGUITES.

PER: JOAQUIM E. D.

(Ve de la pàgina 1)

El pare Alexandre Olivar, acadèmic

Lluís Olivar nasqué a Barcelona l'any 1919, Estudià al Col·legi Alemany, cosa que ha influït molt en la seva carrera científica. Ingressà a Montserrat el 1932, prengué el nom d'Alexandre, i professà l'any 1935. Un any després havia de sortir del monestir i això li donà ocasió de continuar els seus estudis a Maria Laach (Alemanya) i a Mardous (Bèlgica). Retornat a Montserrat fou ordenat l'any 1942. Els anys 1942-46 estudià a Salamanca, on obtingué la llicenciatura en Teologia. Aleshores començà a ensenyar en el monestir, sobre Patrologia, Història de la Litúrgia i Història de l'Església antiga. És al voltant d'aquestes disciplines que ha sorgit la seva producció literària, entre articles i llibres. El seu pas com a bibliotecari de Montserrat (1947-1953) li donà ocasió de publicar el "Catàleg dels Manuscrits de

la Biblioteca de Montserrat". Ara, l'obra a la qual ha dedicat més treball són els tres volums dels Sermons de Sant Pere Crisòleg, en **Corpus Christianorum**. Recorda com aquests sermons li van ser posats a les mans, un any pel temps de Quaresma, a fi que en fes la lectura. Des de llavors mai no ha deixat d'estudiar aquest Pare. La publicació dels seus sermons, junt amb altres articles sobre el mateix tema han fet del pare Olivar un especialista del Crisòleg.

Són bastants els títols que ostenta el pare Olivar tant a l'estranger com a casa nostra. Entre els primers esmentarem el de Soci corresponent de Herwegwn-Institut (1954); membre del Consell d'Estudis Internacional dels Estudis Patristics (1967); entre els de casa nostra; Secretari de la Societat Catalana d'Estudis Litúrgics (filial de l'Institut

d'Estudis Catalans) i membre corresponent de la secció històrico-arqueològica del mateix Institut (1973).

El fet que el pare Olivar Hagi estat format a Montserrat i en altres monestirs benedictins, com deia ell mateix i ho remarcava encara el professor Frederic Udina —que contestà amb el discurs de rúbrica—, implica que l'honor concedit anava alhora pel monestir de Montserrat, ja que el pare Alexandre se sent "fill d'una autèntica tradició benedictina". Aquella tradició que ha donat a l'Església monjos que, amb el seu treball de cada dia, pacient, humil, conscienciosos, han promogut la ciència en bé propi i dels homes als quals han volgut servir.

CATALUNYA CRISTIANA, de la que és col·laborador habitual el pare Alexandre Olivar, el felicita de tot cor.

Catalunya

L'ANY PASSAT ES VAN EDITAR 2.188 LLIBRES EN CATALÀ

L'any 1982 van ser editats un total de 2.188 llibres en català, segons una informació que ha facilitat el president de l'Associació d'Editors en Llengua Catalana, segons dades de l'organisme internacional ISBN.

Dels 855 títols editats l'any 1976 —xifra similar a la de l'any 1836— es va passar, l'any 1980, a 1.722, i aquesta xifra es va convertir en 2.140 el 1981, cosa que significa un increment del vint-i-quatre per cent. En canvi, els quaranta-vuit títols de més editats l'any passat representen tan sols un 2'24 per cent.

Cal tenir en compte, però que després del ràpid increment produït a partir del 1976, es considera normal que ara la producció s'estabilitzi i en aquest sentit seria explicable aquest petit increment.

Per altra banda, segons dades de l'Institut Català de Bibliografia, dels 3.151 llibres ingressats el primer semestre 1982 al Dipòsit Legal, 393 eren en català, cosa que significa més d'un deu per cent del total.

Cal assenyalar que d'aquests 393 llibres 42 corresponien a literatura infantil i 22 a literatura juvenil.

EL DELTA DEL LLOBREGAT HA MINVAT MÉS DE 300 METRES EN 80 ANYS

El far existent en el delta del riu Llobregat es troba actualment entrat dins el mar i protegit per un espigó, quan a començaments de segle estava 320 metres terra endins.

En les jornades sobre el riu Llobregat desenvolupades a Molins de Rei (Baix Llobregat) la geòloga Maria dels Àngels Marquès manifestà que la causa de la progressiva destrucció del delta del Llobregat es deu a la incontrolada extracció d'àrids.

El delta es mantenia amb les terres d'al·luvió que baixava el riu. Actualment aquestes terres reomplen els pous d'extracció d'àrids que proliferen a la part baixa del seu llit.

A més, aquesta extracció d'àrids incontrolada ha provocat la salinització de l'aigua del subsòl.

PREOCCUPANT SITUACIÓ DE LA PRESÓ MODEL DE BARCELONA

A la superpoblada presó masculina de Barcelona, prevista per a 600 reclusos i ocupada per 2.500 actualment, s'han produït i es produeixen una inacabable sèrie d'incidents greus. Només cal recordar que en el primer trimestre d'aquest any, hi ha hagut tres morts per baralles, dos suïcidis, 87 agressions i 75 lesions declarades oficialment. A més, s'han evadit quinze detinguts i han estat agredits tretze funcionaris. Mestrestant la presó que el Ministeri de Justícia havia de construir a la Roca del Vallès està paralitzada i ni tan sols s'ha iniciat l'expedient d'expropiació dels terrenys.

LA GENERALITAT UTILITZA EL CÒMIC PER PREVENIR EL TABAQUISME A LES ESCOLES

Amb motiu de la segona fase de la campanya contra el tabaquisme, dirigida especialment a la població escolar, la Generalitat de Catalunya ha editat el còmic titulat "El cas Fumarola", en el qual s'explica com dos joves i el doctor "Costa" aconsegueixen expulsar de la ciutat "Mister Fumarola", magnat del tabac, i la seva secretaria "Nicotina". Aquest còmic consta de deu pàgines i és obra de Roger i Ignasi Molina.

Paral·lelament a aquesta fase de la campanya antitabac, cinquanta escoles de Catalunya estan desenvolupant un programa d'educació sanitària que pretén, més que demostrar els inconvenients del tabac,

240.000 BASCOS SÓN BEVEDORS EXCESSIUS

Dos-cents quaranta mil ciutadans de la comunitat autònoma basca estan catalogats com a "bevedors excessius", cosa que significa que consumeixen entre 800 i 1.500 centímetres cúbics o equivalent al dia. La dada es desprèn d'un estudi realitzat per un grup d'universitaris bilbaïns, encapçalats pel doctor Fernando Martínez.

Segons el mateix estudi, el 52 per cent de la població basca són "bevedors moderats" (consumeixen aproximadament tres quarts de litre al dia); un 2'5 per cent està considerat com a "sospitosos alcohòlics" i un 33 per cent són abstemis.

TRACTORS PELS CARRERS DE MADRID, PROTESTANT

El Sindicat de Joves Agricultors ha demanat la dimissió del ministre d'Agricultura en la cloenda del seu tercer congrés. Els motius explicats són els greus problemes del camp i els expedients d'expropiació de finques a Andalusia.

Els tractors han participat en la volta a Espanya en tractor que fou organitzada pel Sindicat de Joves Agricultors. La volta arribà a Madrid, on va finalitzar.

Món

DOTZE MORTS DE LA MÀFIA SICILIANA

Dotze morts i diversos ferits en poc més de vint-i-quatre hores és el resultat d'una batalla entre bandes mafioses sicilianes pel control de tràfic de drogues, negoci que dominen al Mediterrani amb abundants beneficis.

Com si es tractés d'un "arranjament de comptes" es qualifica l'atemptat contra tota la família Romagnolo, de la qual foren assassinats tres membres i ferits els altres quatre, mentre la resta de la víctimes eren simples intermediaris.

Segons l'alt comissari encarregat de la lluita antimàfia, el prefecte Emanuele de Francesco, la dotzena de morts és el senyal d'una nova guerra pel control del tràfic de drogues, especialment heroïna, de la qual la policia se'n va incautar últimament de desenes de quilos.

Espanya

PÈRDUES DE 25.000 MILIONS PER LA SEQUERA

Si persisteix la sequera es preveu una catàstrofe en les produccions i rendiments de les properes collites a la província de Còrdova que poden quantificar-se en uns 25.000 milions de pessetes. Així s'assegura en un informe elaborat per l'Associació cordovesa d'Empresaris Agropecuaris, i s'afegeix com a segon problema del camp "els desfavorables preus dels productes agraris".

Frossard, l'únic home que ha entrevistat el Papa

"Es vol ser socialista per corregir el que hi ha de desigualtats injustes en una societat. Però això no va fins el centre, fins el cor de l'home; és a dir, del destí humà. La transcendència humana necessita alguna cosa més i molt diferent que el que li donen les lleis col·lectivistes". Això afirma André Frossard, l'únic home que ha entrevistat el Papa i que ha escrit un llibre al ritme d'aquestes converses amb ell.

—Vostè ha estat una de les persones privilegiades que ha mantingut converses llargues amb el papa Joan Pau II.

¿Com veu el Papa? ¿Quines són les seves característiques humanes més sobresortints?

—No hi ha gran diferència entre el que el Papa és en públic i el que és en privat. No té personalitat privada. Està lliurat al seu ministeri. No s'atribueix mai res. No té cap moment, o són molt pocs, de distensió. Potser alguna vegada va a nedar a la seva piscina de Castelgandolfo, o es passeja pel jardí. Però no té cap mirada cap a si mateix; no té vida privada.

—El seu llibre "No tingueu por" és únic en la història dels papes. ¿Em pot dir alguna cosa de com va sorgir aquesta idea, del seu origen, de les seves dificultats, de la seva finalitat?

—Fou ell el qui ha tingut la idea d'utilitzar el llibre com a mitjà de comunicació, com a perllongació de la seva acció. Perquè quan viatja i estableix contacte amb multituds tot s'acaba. Ell considera que el llibre era una forma de romandre en les consciències i un mitjà de comunicació sota la forma de diàleg. M'explicà un dia que l'Evangelí estava ple de diàlegs i a ell li agrada aquesta forma d'evangelitzar directa.

—¿Què creu que ha suposat el pas del Papa per Espanya?

—En primer lloc ha revelat que Espanya és catòlica. Molt més del que ella mateixa creia. Espanya s'ha d'haver quedat molt sorpresa en adonar-se que continuava essent catòlica i creient. Per altra banda, suposa que les oscil·lacions polítiques no li arribaven profundament. Una cosa que sorprèn molt al francès, com jo, és que el sentit místic que caracteritza

els espanyols és extraordinari i únic a Europa. D'aquí ve la profunda adhesió dels espanyols al catolicisme. Aquest concorda amb un Papa que és molt evangèlic, que li agrada molt Sant Joan de la Creu. Un poble que té aquestes arrels compta amb moltes possibilitats quan tota la resta s'està ensorrant.

—¿Com s'explica, al seu judici, el vot socialista espanyol amb la concurrència masiva que aplaudí el Papa?

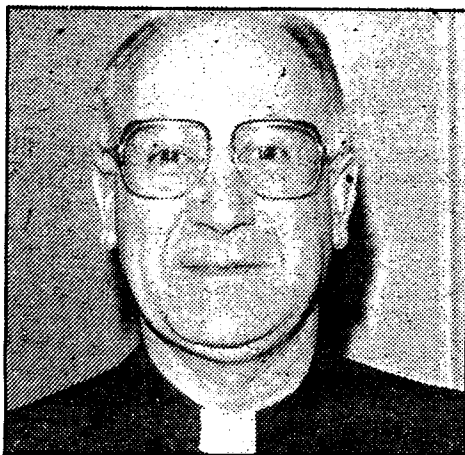
—Hi ha per una part l'evolució sociològica del món. La indústria per exemple, que aglomera a les ciutats la gent, desertant del camp. Això contribueix a formes de vida col·lectives que tendeixen al col·lectivisme, és a dir, socialitzants o socialistes. En el sentit normal de la història. Cert socialisme es troba en allò que és normal, és inevitable trobar-lo quan es viu en massa. La filosofia de les masses troba aquí una oportuni-

tat per imposar-se. I com que les societats contemporànies descansen sobre desigualtats que per cert la fan progressar, com que moralment són més o menys inacceptables, la correcció d'aquestes desigualtats s'anomena socialisme. Llavors es vol ser socialista per corregir el que hi ha de desigualtats injustes en una societat. Però això no va fins al centre, fins al cor del subjecte, és a dir, del destí humà. La transcendència humana necessita alguna cosa molt diferent del que li donen les lleis col·lectivistes. Així que només hi ha contradicció en aparença. Per una part hi ha la protecció històrica, mentre que per una altra part descansa en l'inconscient nacional d'una aspiració a una altra cosa.

—¿És cert el que s'afirma del Papa en dir d'el que és conservador amb el que és doctrinal i molt avançat amb el que és social?

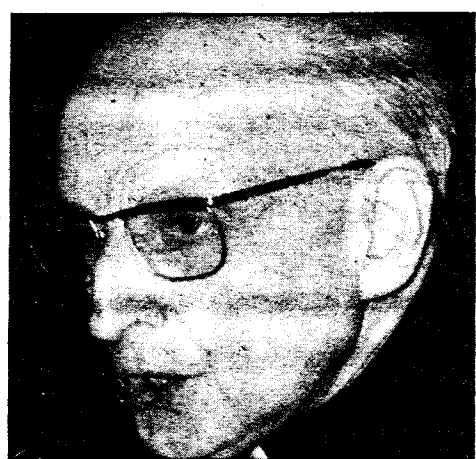
—Hi ha gran part de veritat en això. És cert que és molt obert socialment parlant i diquem que la seva filosofia social consisteix en la solidaritat, és a dir, una reivindicació permanent de la persona humana contra tot el que pot danyar la seva dignitat, que per ell és essencial. Aquesta dignitat està desplaçada per un costat pels sistemes policials de l'Est i per un altre per una mena de materialisme, més suportable, però moltes vegades sufocant a l'Oest. És conservador en el sentit que la doctrina s'encadena en la revelació de Déu, que dóna al ser humà el seu valor fonamental com a imatge de Déu que és. Ser conservador és creure que l'home procedeix de Déu i és defensar aquesta imatge contra tots els atacs que pateix avui.

Jesús Infiesta
(De "La Vanguardia")

El pare Pittau, el candidat més probable per a succeir al pare Arrupe, com a general de la Companyia de Jesús

El pare Arrupe, que per raons de malaltia dimetí com a general dels jesuïtes.

Al setembre, nou general dels jesuïtes

Reunions preparatòries per a l'elecció

Els jesuïtes de les set circumscripcions espanyoles han començat la sèrie de reunions preparatòries per determinar quins han de ser els electors que vagin a Roma el mes de setembre, per elegir el successor del pare Pedro Arrupe.

Aquestes reunions, que reben el nom de congregacions provincials, es fan a Madrid, Manresa, València, Cadis, Salamanca, Villagarcía de Campos i Llorella. Hi assisteixen un total de 300 jesuïtes, escollits

democràticament pels membres de les diferents províncies, la mitjana d'edat dels participants és de 52 anys. Els dies de les congregacions provincials, un cop escollits a cada una d'elles els dos participants de la congregació en el procés electoral, es dediquen també a analitzar l'estat de les diverses obres que duen a terme els jesuïtes a Espanya i a confrontar les necessitats més urgents amb el treball realitzat. Tot això serà dut pels escollits (21, més el provincial d'Espanya) a la

reunió que es farà a Roma durant el mes de setembre, en forma de proposta o postulats.

Aquestes congregacions provincials es fan al mateix temps en els 112 països del món on estan establerts els 26.662 jesuïtes dividits en 83 províncies o regions. D'entre aquestes províncies sobresurt la de Nova York, amb 957 membres. Al Tercer Món hi treballen 6.434 jesuïtes.

La congregació general 33, convocada després de les difi-

cultats sorgides amb ocasió de la frustrada dimissió del pare Arrupe, com a superior general a causa de la seva malaltia, i el nomenament de Dezza com a delegat pontifici, s'obrirà amb grans esperances de renovació i aprofundiment, en resposta compromesa amb els reptes del món contemporani, seguint les directrius de les congregacions generals anteriors darreres, que parlen del "servei de la fe i promoció de la justícia". I en línia de fidelitat al magisteri del papa Joan Pau II,

"testimoni de l'esperança".

Una assemblea d'aquest gènere haurà de repercutir necessàriament en la tasca dels jesuïtes de tot el món, i d'aquí ve que les reunions prèvies siguin de gran importància, ja que cada una de les congregacions provincials ha de realitzar una reflexió seriosa sobre el treball realitzat, sobre els projectes de futur i assumir els desigs de tots els jesuïtes representants en l'assemblea.

E. C. C.

Tarragona

"Posar en perill la salut, realment és un mal", afirma

El Dr. Pont i Gol recomana que hom abandoni l'hàbit de fumar

TARRAGONA.— La Generalitat ha endegat una campanya antitabac, sobre la qual s'han recollit molt diverses opinions. El nostre arquebisbe, Dr. Pont i Gol, també ha contestat a l'enquesta realitzada sobre aquest tema. Aquesta és la seva opinió.

—**Què penseu del tabaquisme?**

—Si tabaquisme és el mot amb el qual se significa el fet d'una intoxicació provocada per l'ús del tabac, cal dir de bell antuvi que cal qualificar-lo com un mal que s'ha d'evitar. I encara, si és, com expliquen els tècnics, una intoxicació que té un ample quadre clínic de possibles varietats patològiques moltes de les quals poden subsistir i subsisteixen plegades, la qualificació negativa puja de to. A mi, però, com a bisbe que sóc, em dol, potser encara més, el poder avasallador que, segons amplíssima experiència, té per a esclavitzar voluntats i crear uns costums fortament arrelats. Posar en perill la salut realment és un mal. És sacrificar-la per un gust i de vegades

una vanitat de molt poc pes. Vendre, però, a poc a poc la pròpia llibertat i deixar-se anar emmurallant per un gust de tan poc preu, no solament és un trist negoci, sinó una lamentable automutilació de la pròpia personalitat. L'home no és amo de la seva llibertat, no és un home sencer.

—**Què penseu de la campanya contra el tabac?**

—És molt oportuna. Potser ja era hora que es mitigués la propaganda de tabac i es comencés d'avisar dels perills. Cal anar insistint per fer cada dia més àmplia la col·laboració.

Fundada l'Associació Pro-vida de Tarragona

Ha tingut lloc l'acte fundacional de l'Associació Pro-vida de Tarragona, els estatuts de la qual han estat presentats a la Generalitat per a la seva definitiva aprovació. En aquests estatuts es declara que l'única finalitat de l'associació és la

defensa de la vida en qualsevol etapa, des del moment de la concepció fins a la mort. L'associació es manifesta en contra de qualsevol forma d'avortament o d'eutanàsia.

L'Associació Pro-vida es defineix com a aconfessional i apolítica, i en poden formar part totes les persones interessades. L'associació s'ofereix a col·laborar amb entitats i organismes per a l'organització d'actes en defensa de la vida. Per a qualsevol informació cal adreçar-se a l'estatge social: Ramon i Cajal, 21, 2on., 1.ª, Tarragona. Telèfon 22 55 33.

Revisió del ministeri catequètic

S'ha celebrat una trobada de catequistes de Tarragona-ciutat en la qual han participat grups pertanyents a les diferents parròquies. Després d'unes paraules d'acolliment de Mn. Joan Serra i Mn. Daniel Barenys, tingueren lloc les

reunions de grup en les quals es féu una revisió del ministeri catequètic. De la trobada, se'n van responsabilitzar els grups de catequistes de les parròquies de Sant Fructuós i Sant Pere i Sant Pau.

Un grup de joves homenatjà el Dr. Pont i Gol

Amb motiu del desè aniversari de la fundació de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sacelades, el grup de joves va organitzar un homenatge al Dr. Pont i Gol. Per a la preparació de l'homenatge el grup de joves va formar una junta inter-parroquial en la qual participaren dos joves de cada parròquia dels arxiprestats de Tarragona ciutat i perifèria. L'homenatge tingué lloc al Seminari Pontifici. Després de la celebració de l'eucaristia, presidida pel Dr. Pont i Gol, hi hagueren unes manifestacions folklòriques.

Barcelona

Consells pastorals a parròquies populars

BARCELONA.— Amb aquest títol la Delegació de Pastoral Obrera ha publicat un fulletó que recull el treball de "Parròquies populars" durant el curs 1981-82 i sobretot "la trobada dels consells de pastors" d'ambients obrers i populars, amb el treball que la va precedir.

La primera part comença amb unes monografies concretes amb les quals es va iniciar el treball. Després s'assenyala quins camins són vàlids i quins no per fer créixer la responsabilitat dels consells. I s'acaba donant unes pistes de futur pel mateix consell, quant a les actituds dels capellans, quan a la participació en d'altres instàncies.

La segona part és dedicada a la trobada dels consells que se celebrà l'11 de juny del 1982. Està centrada sobretot en els resultats de l'enquesta que va servir per preparar la jornada. La tabulació es va fer segons el document "Els consells de pastoral" de l'Arquebisbat de Tarragona (BOAT 1973).

finestral de la caritat

Seguim confiant

La primavera recent estrenada i la celebració del goig pasqual ens dona renovades esperances en el difícil camí que hem emprat. Sovintegen les notícies dolentes i és molt pessimista l'enumeració de la llarga llista de marginació que publiquem quinzenalment perquè no caiguem en el pessimisme. Però no volem cedir a aquesta temptació i seguim confiant en la generositat dels nostres donants per a superar totes les situacions límit que, en un temps en canvi i en crisi, ens van presentant.

DEMANDES

9.239.- Cap de casa malalt crònic sense poder treballar. Té cinc fills, el gran fa el servei militar, el petit d'11 anys. Per l'endarreriment de lloguer calen 25.000 ptes.

9.240.- Mare amb tres fills menors, separada del marit. Per manca de treball fix no pot pagar el lloguer. Li són necessàries 13.128 ptes.

9.241.- Peó de la construcció dos anys malalt. Té quatre fills de 15 a 4 anys. Té diversos deutes que urgeix liquidar. Són 14.634, ptes.

9.242.- Ancià 70 anys, viu sol i sense recursos econòmics. Se li tramita un petit subsidi. Pel pagament de la pensió: 6.000 ptes.

9.243.- Pintor, per malaltia té en tràmit la invalidesa permanent. Té cinc fills, el més gran d'11 anys. Mentre espera el cobrament calen 15.000 ptes.

9.244.- Muller abandonada del marit amb un fill de 4 anys. Ha trobat un pis més econòmic però no té per pagar l'entrada. Necessita 38.000 ptes.

9.245.- Nen de 8 anys necessita unes sabates ortopèdiques. El pare és peó eventual i té sis fills, el gran de 17 anys. Import 7.500 ptes.

9.246.- Matrimoni malalt i molt gran s'ha endarrerit en el

pagament del lloguer en 7.538 ptes.

9.247.- Mare amb cinc fills d'11 a 2 anys. Té en tràmit la separació matrimonial per mals tractes. Calen 20.000 ptes., per lloguer i aliments.

9.248.- Senyor sense família i malalt de tuberculosi. Espera cobrar una petita pensió. Li urgeix liquidar diverses deutes que pugen 23.800 ptes.

9.249.- Cap de casa amb cinc fills de 13 a 2 anys. No té feina. Per liquidar el lloguer calen 17.844 ptes.

9.250.- Peó, amb invalidesa provisional per malaltia. Té tres fills. Per operació d'un d'ells s'ha endarrerit en 26.888 ptes.

2.951.- Peó sense feina i malalt amb set fills de 14 a 5 anys. Per aliments 25.000 ptes.

9.252.- Vídua amb fill únic, malalt psíquic. Per manca de treball li són necessàries 20.000 ptes.

9.253.- Matrimoni de 80 anys. Espera cobrar una petita pensió. Per aliments 15.000 ptes.

pensant-ho bé

"Abans que coneguis, no lloïs ni vituperis"

Referent a l'agilitat mental, hi ha persones primàries i d'altres secundàries. Els primaris són més intuïtius i repentistes. Els secundaris més cerebrals i reflexius. Els primers, mentre poden, pugen i baixen les escales saltant els esglaons de dos en dos o de tres en tres. El risc de caure de nassos per terra i trencar-se coll i barres és evident. Els segons pugen i baixen esglaó per esglaó, poc a poc i segurs. El risc minva. Sovint quan els segons arriben, els primers ja en tornen, encara que, de vegades, tornin sense haver arribat on anaven, o nafrats o enguixats; els segons arriben més tard, però tornen havent arribat on anaven i més capaços de donar compte del què i del com. Els primers hi van volant, i passen volant i tornen volant. Els segons toquen de peus a terra.

Els primaris són més vitalistes i eufòrics. Els altres són més equilibrats i ponderen més els pros i els contres. Els primers juguen, en general sense cap intenció subterrània, a si l'encerto l'endeveno. Els altres, com els bons fotògrafs, miren, apunten, disparen i tenen més probabilitats de fer diana.

Tot aquest enfilall de mitges comparances és per a dir que, abans de parlar cal pensar, escoltar, i mirar de discernir les veritables dades de l'assumpte. Hi ha persones molt capaces d'improvisar, àdhuc brillantment, però també de posar-se, amb tots els ets i uts, de peus a la galleda. És més noble confessar la ignorància que, tot fent el saberut fer el ridícul; més que més perquè, parlar amb lleugeresa o a cop calent, pot portar-nos fàcilment a ser injustos.

N'hi ha que parlen de tot i força. Donen cops a tort i a dret i rep qui rep. Una llengua venuda a la xerrameca és com una pedregada seca. N'hi ha que callen perquè no saben què dir. N'hi ha que parlen i no saben

què diuen. Tot és mal que mata. Posats a triar val més callar si no coneixem allò de què es parla. I això per respecte a nosaltres i als altres.

En el nostre país hi ha inflació de "savis". A cada cantonada i a cada taula de cafè "s'arregla el món". Però la democràcia i la llibertat de parlar i d'escriure no és el joc dels disbarats. La lleugeresa amb què es parla i judica de tot i de tothom és esfereïdora. Allò que "les paraules se les emporta el vent" no és pas veritat del tot. Hi ha paraules punyents, feridores, explosives, que es claven en la carn viva, i esfondren fama, il·lusions, alegries i esperances. N'hi ha que venen vinagre a totes hores. En tot cas, el vent s'emporta les pellofes, però el mal ja està fet. Podem demanar disculpes i mil perdons; però no podem recollir les paraules i empassarnos-les de bell nou, i aquí no ha passat res. No hi ha marxa enrera. La curació de les ferides demanarà el seu temps. Les coses escrites queden; les dites no passen en va. Deixen rastre.

Hi ha persones que tenen vocació de manxaires. Per bé o per mal inflen les coses. Les coses inflades sempre són estrafetes. Són afeccionats als superlatius i els manegen d'allò més bé. Mentre els dona per ensabonar, rai, tot va bé. El mal és quan gira el vent o la truita: t'afaiten a pèl i a contrapèl. Mentre la font raja, adulen a tot drap. Quan la deu s'asseca són capaços de deixar-te com un drap brut.

Conclusió: ni fer el mut, ni el xerrameca, ni el saberut. Escoltar, mirar d'entendre l'assumpte, entrar respectuosament en la conversa i dir-hi la nostra. Ningú no ho sap tot. Tots podem aprendre de tots. Qui parla del que sap no està obligat a més. Parlem bonament, sigui poc o sigui molt, d'allò que coneixem o sabem. Si hem de dir disbarats, muts i a la gàbia.

Xesc Soliu

Vic

Solemne
inici de l'any
Jubilar
de la
Redempció

VIC.— Tal com ja vàrem anunciar en aquestes mateixes pàgines, el dia 27 de març a les cinc de la tarda i en el marc incomparable de la nostra Església Catedral —Cap i Casal de la nostra Diòcesi— s'inaugurà solemnement l'inici de l'ANY JUBILAR DE LA REDEMPCIÓ amb la celebració d'un Viacrucis presidit pel nostre Sr. Bisbe doctor Ramon Masnou i acompanyat pels Vicaris Capitulars i de Pastoral, Rectors de la parròquia de la ciutat, representants de les famílies religioses, i Cabilde Catedralici.

Finalitzat el pietós exercici de la contemplació dels misteris de la Passió i Mort del nostre Redemptor, el senyor Bisbe féu pública obertura d'aquest Any Sant a la nostra diòcesi, tot presentant les condicions per a guanyar el Jubileu i els llocs on hom podrà guanyar les seves gràcies.

Solsona

El Dr. Moncadas se'n felicita

Cinc-cents números del full "Pastoral
Arxiprestal" de Mollerussa

Amb un pòrtic breu, autògraf, del bisbe Miquel s'obre el número 500 del full "Pastoral Arxiprestal" que publica setmanalment aquest arxiprestat del Pla d'Urgell. "És un esdeveniment que em fa donar gràcies a Déu i que m'omple de goig i d'esperança", diu. L'exemplar commemoratiu, abasta un marc d'onze anys (1972-1982) de la vida de totes i cada una de les parròquies, i del mateix arxiprestat en general, fent-ne ressaltar una mica les llums i les ombres principals. Així: Fondarella: Ha quedat sense capella resident, però ha escalfat i embellit el temple. Gollmés: Potser més cultura profana, però menys gent a missa. Miralcamp: Reconstruccions materials del temple i comiat a les religioses serventes del Sagrat Cor. Mollerussa: Des de la reforma del presbiteri i nova capella del Santíssim a la inauguració de la nova casa parroquial (1983). El Palau d'Anglesola: Obres d'embelliment al temple i interès per la formació cristiana de la gent. Sidamunt: record de les cèlebres tractorades d'allà temps i els tres canvis de rector que hi ha hagut. Vila-sana: "Per molts anys" a la publicació

que ha permès una major comunicació de les parròquies entre elles. S'hi fa esment dels pastors difunts o traslladats i s'hi anuncia un Viatge-Pelegrinatge a Roma amb motiu de l'Any Sant (18-24 d'abril), a més de donar els comptes arxiprestals de l'Ajuda a l'Església corresponents a l'any passat.

25 anys de la
Coral Cardonina

CARDONA.— La Coral Cardonina, acompanyada per la cobla La Principal de la Bisbal, ha celebrat el vint-i-cinquè aniversari de la seva fundació. L'acte consistí en un extraordinari concert dividit en tres parts: la primera, interpretada per la coral, a base de cançons catalanes i d'arreu del món; la segona, a càrrec de la cobla, fou un recital de les millors sardanes de casa nostra; i la tercera, interpretada conjuntament, fou de peces cardonines. Cantar i cantar bé durant vint-i-cinc anys és tota una proesa: en part un servei litúrgic i en part un foment de cultura que és d'admirar i agrair.

Un miler de fidels
s'aplegaren a Serrateix

NAVÀS.— Responent a aquesta crida un miler de fidels d'aquest arxiprestat es van aplegar a l'entorn del famós monestir, com a cloenda de la visita pastoral efectuada pel bisbe Miquel a partir del dia 6 de febrer. La diada va resultar d'allò més entre la missa presidida pel senyor bisbe i concelebrada per tots els mossens, l'actuació de les corals Sant Esteve i Romaní de Balsareny, i Sant Genís i Petit Estel de Navàs, el ball de cascabels de Serrateix i la vetllada que es féu al mig de la plaça amb jocs, fogueres, torrades i vi bo per tothom. Si dins el temple mil·lenari la joia de la fe compartida i enfortida per la gràcia de la visita pastoral era evident, fou també evident la joia de la germanor portes enfora del temple. Per damunt de les divisions territorials entre parròquia i parròquia i per damunt de qualsevol altra divisió o diferència, l'arxiprestat de Navàs feia la impressió d'església, de família, d'acord amb l'eslògan de la diada: "Poble de Déu que arrenca del passat i avança cap al futur amb esperança".

Lleida

Nombrosa
assistència a
l'Aplec de
Salgar

MONTGAI.— Va tenir lloc, a Salgar, el tradicional aplec del di-lluns de Pasqua, que des de fa molts anys se celebra als voltants del santuari de Santa Maria de Salgar.

Molta gent es reuní aquest dia, per a celebrar, amb germanor aquesta diada tan popular a la Terra Ferma.

A les dotze del matí es va dir missa concelebrada a l'ermita i, després, tothom va pujar a la cova de la Verge.

Davant de la plaça de l'ermita hi va haver una gran ballada de sardanes. A la tarda, una gran traca va anunciar que es començaven els jocs i cucanyes per la quitxalla.

Una vegada més es va poder comprovar la gran devoció que gent de totes les comarques, i especialment de la Noguera, tenen per la Mare de Déu de Salgar, a la vegada que es va continuar amb la celebració del tradicional "dia de la mona".

També es va sortejar un xai de 25 kg. i d'altres obsequis per ajudar a la restauració del Monestir.

avisos i comunicats

Basílica parroquial de St. Just i Pastor.— Triduum i festes en honor de la Mare de Déu de Montserrat. Del 25 al 27 d'abril, a dos quarts de vuit de la tarda: Rosari, Visita Espiritual a la "Moreneta", celebració de l'Eucaristia, amb homilia, presidida pel P. Pere Suñer S.J. Dimecres, dia 27, a les 8 del vespre, concelebració de l'Eucaristia; presidirà i predicarà l'homilia l'Emm. Cardenal Narcís Jubany. Cantaran la missa la nostra Coral "Verge Bruna" i els fidels. A 2/4 d'11 de la nit, MAGNE CONCERT, s'interpretarà l'obra Orfeo de Gluck. Dijous, dia 28, celebració de l'Eucaristia en sufragi dels confreres difunts.

Jornada de pregària i de Reflexió per a Matrimonis.— Casa d'Exercicis de Sarrià, c/. Carrasco i Formiguera, 32, dissabte, 14 de maig. Horari: 10 del matí a 7 de la tarda. Directora: PP. Josep Ma. Abizanda i Manuel Cuyàs S.J. Inscripcions: Casa d'Exercicis de Sarrià, c/. Carrasco i Formiguera, 32, B - 17. Tel. 203 88 62.

Concert Vocal a Santa Maria del Mar.— Formant part dels actes commemoratius del 600 aniversari de la fundació de la Parròquia, el

dia 2 de maig, a les 21,30 h., donarà un concert l'Orfeo de la Parròquia de la Immaculada de Suzzara (Mantova), Itàlia, vingut expressament a la nostra ciutat per aquest acte. Baix la batuta de Don Lino Boselli i acompanyats pel Mestre Don Marco Martini, interpretaran polifonia religiosa antiga i moderna, i una selecció de cants populars d'Itàlia. L'entrada serà gratuïta. Tothom hi queda invitat.

Jornades de Reflexió i Conversió Cristianes a la llum de l'Evangeli.— Per a persones compromeses en la Pastoral Sanitària: Metges, infermeres, auxiliars i persones relacionades amb els malalts. Organitza la Delegació Diocesana de Pastoral Sanitària de Barcelona. Dies: Del 29 d'abril (divendres a les 8 del vespre) a l'1 de maig (diumenge, a les 8 de la tarda). Director: P. José Javier Repullés S.J. Lloc: Casa d'Exercicis de Sarrià, c/. Carrasco i Formiguera, 32, B - 17. Tel. 203 88 62. Per informació i inscripcions, a la mateixa adreça.

Centre Ecumènic.— La comunitat ORTODOXO-GREGA comunica que, la celebració de la Pasqua serà dissabte, dia 7 de maig, a

les 22,30, a la capella Montserrat, de l'església de la Concepció, c/. Roger de Llúria.

Basílica Parroquial de Santa Maria del Pi.— El proper dia 28 d'abril, a 3/4 de 9 del vespre, i a la "Sala de Sant Josep Oriol", c/. Cardenal Casañas, 16, 2n., de la parròquia de Santa Maria del Pi, el Sr. Josep Petit Sullà, de l'Associació "Pro Vida", donarà una conferència sobre "EL DRET A LA VIDA". Tothom hi és invitat.

Any Sant. Pelegrinatge a Roma.— L'organitza la Parròquia de Santa Tecla, del 4 al 12 de juny. Per informació i inscripcions: Di-lluns, dimecres i divendres, matí

d'onze a una, i tarda de 6 a 8. Lloc: Parròquia de Sta. Tecla. Avda. de Madrid, 107, B - 28. Tel. (93) 339 85 79.

Grup Sant Martí de Porres. Pelegrinatge a Lourdes.— Dies: 21, 22 i 23 de maig. Per informació i inscripcions: c/. Paral·lel, 112, 3r. 1a. tel. 241 58 71. C/. Viladomat,

104, 1r. 1a. tel. 254 65 87; c/. Sepúlveda, 94, bxs. tel. 223 62 89; c/. Floridablanca, 99, 1r. 4a. tel. 243 63 77.

Lliga de la Mare de Déu de Montserrat.— La Lliga de la Mare de Déu de Montserrat us comunica que el dissabte 30 d'abril a les 6 de la tarda, hi haurà al local del Casal

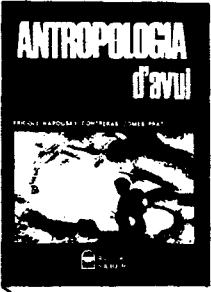
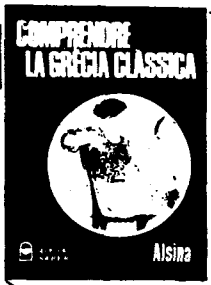
Montserrat, carrer Mercaders, 43, pral. la projecció d'un documental sobre Montserrat realitzat pel senyor Antoni Puig. Seguidament se celebrarà l'Eucaristia. Hi sou convidats.

També per adherir-nos a les celebracions del VI Centenari de la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, hem programat una visita histórico-religiosa de l'esmentada basílica el dissabte dia 7 de maig a les 5,30 de la tarda. Les explicacions seran a càrrec de Jordi Sagner. Després en el nostre local del carrer Mercaders, 42, celebrarem la nostra habitual Eucaristia dels dissabtes. Tots hi sou convidats.

RESIDENCIA GERIATRICA

"BONVIURE"

Per a aquelles persones que necessiten viure en un ambient familiar i tranquil. Estem a Horta en una torre amb jardí, habitacions solelloses, alimentació adequada a cada resident, calefacció, ascensor, sala de repòs, entreteniments, control sanitari i teràpia humana. Ens plau oferir-vos també estades per a caps de setmana, períodes de repòs i convalescència. Únicament per a 25 persones. Telèfon 427 44 53.

NOVETATS TEIDE

COMPRENDRE LA GRÈCIA CLÀSSICA

J. Alsina i Clota - Vol. 20 de la Col·lecció: "què cal saber". "que cadascú sigui grec a sa manera, però que en sigui" (Goethe). Aquest llibre et fa comprendre com la nostra civilització neix en el món hel·lenístic. En castellano: "COMPRENDER LA GRECIA CLÁSICA". Col. "Hay que saber"

ANTROPOLOGIA D'AVUI

Una introducció a l'antropologia cultural Frigolè/Narousky/Contreras/Comes/Prat Vol. 19 de la Col·lecció: "què cal saber". Dissecció dels diferents aspectes antropològics de la cultura en l'Estat espanyol: economia, parentiu, política, lingüística, religió, màgia, educació, migracions... En castellano: "ANTROPOLOGIA DE HOY". Col. "Hay que saber"

LA VIDA A LES AIGÜES DOLCES

C. Amman. Vol. 3 de la Col·lecció "Bivac"

Orientacions, preparació, projectes, recollida i cultius d'éssers vius en un aquàrium a casa. En castellano: LA VIDA EN LAS AGUAS DULCES. Vol. 3. de la col. "Vivac"

EDITORIAL TEIDE, S.A.

Viladomat, 291 - Barcelona-29 - Tel. 250 45 07

Vingui a buscar el seu llibre

Premi Sant Joan 1982
de la Caixa d'Estalvis de Sabadell

PREMI SANT JOAN
1982

Margarida Aritzeta i Abad
**UN FEBRER
A LA PELL**

Obsequiem els nostres
clients amb motiu de la
Festa del Llibre.
Passi per les nostres
oficines.

del 22 al 26 d'abril

CAIXA D'ESTALVIS DE SABADELL

El servei a la Fe i el servei al País no són divergents

El president de la Generalitat de Catalunya, Molt Honorable senyor Jordi Pujol i Solel és dirigia amb aquests termes als assistents a unes jornades organitzades pel Servei de Colònies de Vacances de Barcelona:

"Vosaltres ensenyeu a d'altres i us formeu vosaltres mateixos. Doncs bé, jo us demano que formeu els vostres joves i els vostres infants, i que us formeu vosaltres mateixos, en l'exigència i no en la facilitat, en el rigor i no en la superficialitat, en la feina ben feta i no en la brillant habilitat, en el fer i no en el xerrar, en el construir i no en el destruir, en el ser i no en l'aparentar. Que formeu i us formeu en la solidaritat i en l'esperit de servei. Que formeu i us formeu en la generositat".

"Digueu als vostres joves i als vostres infants que hem de treballar per a quelcom que ens depassi: per Déu, per la Pàtria, pel proïsme, per la justícia, per la dignitat de tots nosaltres. Que l'objecte de la nostra acció no hem de ser nosaltres mateixos, sinó els altres i els valors que a tots ens sostenen. Digueu-los que els pobles no s'aguanten per l'astúcia política o mercantil ni per l'acció administrativa, sinó pels valors ètics i per la densitat i la força del seu teixit social. I els que sou cristians, digueu també que el servei a la Fe i el servei al País no són divergents, ben al contrari."

"Digueu-los que sí, que cal que hi hagi sistemes. Sistemes econòmics i socials i polítics. Però que sobretot cal que hi hagi homes, individualitats fortes, sanes. Que cal que cadascú es realitzi en l'exigència i basant-se en el que en ell hi ha de millor, no en el que hi ha d'interessat i de petit".

"I tot això, digueu-ho sense complexos. Digueu-ho sense temences, perquè ha arribat l'hora en què es torna a reconèixer —i això és bo— el valor del mestratge. Necessitem mestres. No és veritat que els homes es formin ells mateixos arrancant de zero. Si ho fan és per necessitat, per indignació del seu medi. Necessitem mestres. Ben entès, però, que no és bon mestre el qui només parla bé i sap moltes coses, sinó el que viu amb conseqüència. No és la paraula, és la pròpia vida la que fa els mestres".

JORDI PUJOL I SOLEY

Sant Jordi, patró del guiatge català

El doctor Camprodon, bisbe de Girona, ha adreçat aquesta al·locució als minyons escoltes i guies sant Jordi del seu bisbat:

Sant Jordi és desta doble: patró de Catalunya i patró de l'escoltisme.

L'escoltisme és un moviment que educa des d'uns elements bàsics: la capacitat del jove, la natura, el país, la força del grup; i vosaltres, arrelats a l'Església compteu amb Jesucrist, el millor projecte d'home, captivador i real.

No puc parlar de tot, no puc ni en sabria. Em limito a deixar tres pensaments.

Estimeu la natura. El temps que dediqueu a trescar pel bosc i les muntanyes no és temps perdut. La natura és una simfonia de color, de música, llum i vida, amb tots els sons i acords imaginables. Res no és inútil, tot està entrellaçat vitalment. I tot és obert a tots. Recordo que un escolta deia: "Aquesta roures són més meus que del seu propietari".

Atureu-vos algun cop a contemplar la natura. Mireu una estona, després tanqueu els ulls i escolteu. Us sentireu presos per la seva harmonia, que s'encomana.

Valoreu el grup. Si la natura atreu, el grup encara atreu més. A mesura que hom s'habitua a treballar en equip, s'adona que les possibilitats del camp de treball s'amplien, que la pròpia capacitat s'enriqueix i s'és més constant a dur els projectes fins al final.

El treball en grup ajuda a fer la descoberta del company, que és posar confiança i tenir la confiança dels altres. Amb el grup l'esperit de servei s'acreu per aprendre, amb els anys, compromisos d'església i de poble.

Deixeu-vos guanyar per Crist. Els dies d'acampada, quan arriba el captard, acostumeu a fer el recompte de la jornada. Talment quan a la nit, amb la llanterna a la mà, us poseu a la recerca d'un món meravellós que treballa silenciosament, l'Evangeli us fa llum per descobrir les llavors cristianes que apunten en vosaltres i que us proposeu, per demà, de fer créixer un poc més. Deixeu-vos guanyar per Crist. No trobareu un projecte d'home més net, més responsable i més lliure, més esperançador i més fraternal.

Tot això i més us ho recorda la llei escolta. Pot ser que us quedi lluny el dia de la "promesa". Però la "promesa" continua. L'escolta que ha sabut aprofitar el seu temps d'escolta s'adona un dia que ell i la llei s'han identificat i progressivament experimenta més coherència en les seves decisions i en els seus actes.

Us desitjo perseverança per aquest camí.

Catalunya serà cristiana o no serà?

Es tracta d'una frase del bisbe Torras i Bages. Està escrita a Montserrat, en plena façana del monestir. Per ella mateixa no em sembla fàcil de destriar.

¿Què presuposa, doncs, l'afirmació del bisbe català?

Em sembla que es tracta d'una afirmació on de manera sintètica apareix una posició clara sobre el problema de les relacions fe-cultura. Entenem per fe l'adhesió eclesial a Jesucrist com a Salvador, en el sentit ple de la paraula. Aquell que essent Déu, ens allibera de la nostra limitació pecaminosa i creatural, i ens introdueix en la vida divina. Entenem per cultura tot esforç humà per transformar la natura, que té unes característiques marcadament comunitàries i cristal·litza en formes complexes que donen la idiosincràcia de petites o grans comunitats humanes: els pobles. Les manifestacions culturals són fonamentalment o bé útils —tècnica o bé desinteressades— art.

Doncs bé, l'afirmació que encapçala l'article ve a donar una opinió radical sobre la possibilitat d'un poble —Catalunya— posant-lo en relació amb la fe en el Crist: "Catalunya serà Cristiana o no serà".

A primera vista, l'afirmació sobre Catalunya pot semblar despassada, i fins i tot escandalosa.

Ara bé, declarar que si Catalunya no és cristiana "no serà", és gairebé establir que no es pot ser català i no cristià al mateix temps, i això fàcilment podria arribar, almenys en la intenció, a tenir un caràcter coactiu.

Podem afirmar que Catalunya està lligada a l'Església de tal manera que sense ella no pot subsistir?

Així plantejat el problema és profund. ¿Quin tipus de pensament pot, doncs, mantenir la frase en qüestió: Catalunya serà cristiana o no serà? ¿Quina manera d'entendre la relació fe-cultura hi ha sota aquesta afirmació tan senzilla?

Crec que l'única manera de comprendre-la és la següent: la realitat cultural i popular que anomenem Catalunya es va constituir com a tal a partir de la creença en l'Evangeli de Crist. Prenem doncs com hipòtesi acceptable que històricament el cristianisme va ser el sentit

aglutinant d'un estil de vida, de pensament i d'acció en la gestació de Catalunya als primers segles de l'Edat Mitjana.

Aquesta hipòtesi ens porta també a creure que el fons del que podríem anomenar l'humanisme català és d'arrel cristiana i que un cert estil civilitzat de vida, la capacitat de reprendre sempre el diàleg, la valoració pràctica del treball més que les paraules, la importància dels lligams familiars, una manera d'afecte ensems tendre i sobri, llunyà de tota sensualitat exagerada, el gust per la claredat d'idees i les manifestacions comunitàries (p.e. cant coral), en fi, un cert respecte a la llibertat de cada persona són elements catalans de matriu cristiana.

Doncs bé, una anàlisi de l'evolució cultural potser podria portar-nos a creure que tot això pot subsistir sense estar unit o alimentat per la seva originària deu cristiana y que de fet, la situació actual ens ho està confirmant. Sense anar més lluny, moltes de les "plomes catalanes contemporànies" es declararen llunyanes a la fe o francament agnòstiques i crec que cap d'elles rebutjaria en canvi el pertanyer i fins i tot el cultivar el que hem anomenat humanisme català. Aleshores la història, l'avui cultural català seria una comprovació vivent de la falsedat de la proposició inicial. Catalunya és, i no és cristiana.

En canvi, si analitzem el rerefons de la frase, trobarem que s'explica precisament si s'admet que separada de la seva arrel cristiana, Catalunya com a realitat cultural, com a poble, no serà, o almenys no serà Catalunya. Que vol dir això? Vol dir que si l'aigua de la deu primera no continua alimentant el cos, que si les branques actuals es creuen prou fortes per a prescindir de l'arrel, al cap d'un temps cos o branques, tallades així de l'origen, deixaren de ser el que eren, i tindran una altra deu o una altra arrel.

Passem de la metàfora a la idea. El que volem dir és el següent: No és indiferent per una cultura el fet que

l'horitzó que li dona sentit definitiu sigui un o altre, Déu o la pura construcció del món, per exemple, i que no és el mateix que allò que va néixer com una conseqüència de l'adhesió a l'esperança cristiana, després sigui viscut com una simple responsabilitat intra-històrica. O sigui, no és el mateix si jo avui tinc consciència de poder crear una cultura, un humanisme, a partir de mi mateix i de les dades de la meua història, que serien sempre dades estrictament humanes, o bé sento la meua consciència lligada a la responsabilitat no de crear sense cap més motiu, sino de reconèixer i actuar un pla de salvació certament històric, però en el qual la iniciativa primera, la força concomitant i la finalitat última no provenen de mi, ni dels altres, sinó d'Algú que és més i és Senyor de la història.

Tornant doncs a la frase, sembla dir que la "secularització radical", si es vol que Catalunya sigui catalunya, no és possible. Entenc per "secularització radical" el voler que les conseqüències de la fe visquin i prosperin sense la fe. En tot cas tindrem un altra Catalunya. I aquí vull afegir que no em preocupa la perennitat catalana com a forma cultural, i que per tant no sóc partidari de mantenir artificialment unes formes culturals tradicionals que han perdut l'ànima. La intenció d'aquestes ratlles no és aquesta:

Es tracta solament de cridar l'atenció i fer prendre consciència que efectivament la frase de Torras i Bages planteja un problema fonamental a la situació de la cultura catalana avui.

Els creients ¿no creiem que Catalunya serà, deixant de ser cristiana? ¿Que vol dir per un poble deixar de ser cristià? Els no creients ¿creuen que Catalunya serà, deixant de ser cristiana? ¿Quina Catalunya creuen que serà? Uns i altres, quin tipus de preocupació tenim per la continuïtat i pel futur?

F. Guillén Preckler
Sch.P.

Ballarin, l'autor més venut a la "Blanquerna"

La llibreria "Blanquerna", situada a la Diagonal, 550, depèn dels Caputxins de Catalunya. Hem parlat amb el seu fundador i actual director, pare Eduard Castelltort, i li hem preguntat quins autors i quines obres en català han tingut més venda últimament.

—A més de la Bíblia, tant la de Montserrat com la de la Fundació Bíblica Catalana, el primer autor de literatura religiosa catalana ha estat mossèn Josep M. Ballarin.

També la biografia del doctor Pere Tarrés i Claret. Si em demanessiu traduccions, us diria que hi ha un autor gairebé carismàtic. És Leonardo Boff. Cal dir també que les obres completes de mossèn Cinto Verdaguer tenen una continuada acceptació. Finalment, durant l'any franciscà, s'han venut molts llibres que fan referència a sant Francesc d'Assís. Entre els escrits en català, tornà ser el primer, Josep M. Ballarin. El segueixen Francesc Gamissans i d'altres. La versió

més llegida de tema franciscà és "La saviesa d'un pobre", d'Eloi Leclerc.

El pare Eduard ens diu que entre els clients de la seva llibreria hi ha una joventut amb inquietuds espirituals i que cerquen una orientació. Interessa tot el que fa referència a una educació en la fe. La llibreria "Blanquerna" voldria estendre el seu radi d'influència, però per ara no pensa obrir cap sucursal en el país català.

P.P.C., al cor de la ciutat

Al carrer Canuda n.º 9 es troba una de les llibreries P.P.C. (Promoció Popular Cristiana). En total, n'hi ha 15 a nivell d'Estat. El director és Josep M. Burgo.

Es tracta d'un local petit. L'espai, però, és ben aprofitat. Els llibres estan perfectament ordenats. L'atmosfera és de tranquil·litat.

Parlem amb el dependent i ens comenta que els llibres religiosos més venuts darrerament són: "La fuerza històrica de los pobres", de Gustavo Gutiérrez; "Les paraules de Joan Pau II a Espanya"; "El clamor del reino", de González Faus, o "Renéixer a la solidaritat", de Víctor Codina.

L'època de més venda és la que va de setembre a gener. Sant Jordi és també una diada propícia. Quant al tipus de públic, predominen els mossens. De jovent també n'hi va força.

Una de les anècdotes tristes d'aquesta cèntrica llibreria és l'incendi que la va destruir gairebé en la seva totalitat a principis dels anys 70.

Compta amb una sucursal al carrer Badal 144, al barri de Sants.

En sortir de la llibreria, accedim ràpidament a la Rambla. El contrast és molt fort. Passem d'un ambient tranquil a un bullici considerable. La vida està plena de contrastos.

Recorregut per les llibreries religioses de Barcelona

Hem fet un recorregut per les llibreries religioses de Barcelona, en ocasió de celebrar-se a Catalunya la Diada de Sant Jordi. La mostra no és exhaustiva, però sí representativa, perquè la seva influència abasta tot Catalunya.

La "Balmes", una llarga tradició

Abans de la guerra, el seu nom era Foment de Pietat Catalana. Ara és coneguda com la llibreria Balmes. Es troba al carrer Duran i Bas, 9 i 11, en un majestuós casal gòtic.

Segons ens comenta la dependenta, els llibres que més han venut als darrers mesos són: "Adéu Francesc, si vas a Andorra", de J. M. Ballarin; "Doctor Tarrés", de Jordi Pijoan; i "Experiències de Déu", de Joan Esquerda.

El públic que més freqüenta l'establiment és format per religiosos i religioses. Les vendes experimenten un increment important a les temporades litúrgiques.

Quan preguntem a la nostra interlocutora sobre algun fet curiós que hagi succeït en els anys que porta a la seva feina, ens diu que el de la llibreria és un món divertidíssim i que cada dia passen moltes coses curioses. Malgrat això, ens diu que no recorda cap fet concret.

El director de la llibreria, senyor Lluch, ens parla sobre el llibre català religiós. "Si es ven amb quatre anys —afirma—, ja es pot considerar que té bona sortida." Ens comenta que la "Balmes" és també una editorial, encara que treballa poc.

El llibre català religiós té una bona sortida a la "Claret"

És una llibreria moderna i completa, amb seccions especialitzades de teologia, Bíblia, catequesi, pastoral, pedagogia, psicologia, sociologia, audio-visuals i postals. Parlem de la "Claret". La fesomia exterior d'aquesta llibreria experimentà una profunda transformació l'any 1970. Era qüestió d'adaptar-se als nous temps.

Dins la història de la llibreria, cal fer esment de les amenaces que ha rebut en alguna ocasió, bé d'una manera directa o anònima. El pare Bru ens comenta que una vegada van rebre la visita d'un senyor que es presentà d'una manera poc cordial. "Ens digué —afirma— que el material que veníem era molt avançat."

Els llibres més venuts a la "Claret", en aquests darrers mesos, són "Doctor Tarrés, metge i feiocista", de Jordi Pijoan; "Ai Francesc, si aneu a les Valls d'Andorra", de Josep M. Ballarin; "El Parnostre", de L. H. Boff.

Segons ens explica el pare Bru, les èpoques de més vendes són Nadal i en començar i acabar el curs escolar. Pel que fa al tipus de públic, n'hi va de tota mena.

El llibre religiós en català té una bona sortida, encara que es venen més en castellà. A més de llibreria, la "Claret" és una editorial força important.

S'ha iniciat la venda del llibre català a la "Sant Pau"

Són prou conegudes les xarxes internacionals de les "Edicions Paulines" i les llibreries "Sant Pau", perquè no manquessin al nostre país. La llibreria "Sant Pau" a Barcelona data de l'any 1947. Instal·lada a la plaça de la Catedral, des de l'any 1980 té els seus aparadors a la Ronda de Sant Pere, 21. Dirigeixen la llibreria les religioses, filles del gran periodista i servent de Déu, Santiago Alberione, del qual precisament enguany celebrem el primer centenari del seu naixement. Una d'aquestes dependents ens contesta una sèrie de preguntes que li hem fet.

—La majoria de clients provenen de congregacions religioses, capellans de distints pobles de Catalunya i també seglars, que els cau la parada de l'autobús davant mateix de la nostra llibreria. Els joves els agraden els llibres que

tractin de la promoció humana, social i cristiana. S'ha venut molt, entre ells, un llibre traduït, l'autor del qual és Bartolino, i el títol: "Creer". Són llibres de testimonis de vida. També es venen molt les Bibles.

—Venem llibres en català?

—Certament. I no sols els venem, sinó que la nostra Editorial ha començat ja en editar-ne alguns amb el propòsit d'augmentar la producció, malgrat tenir un mercat més reduït.

Les "paulines" —com popularment se les coneix— són religioses, la vocació de les quals és lliurar-se enterament a tots els mitjans de comunicació social. I en aquest sentit fan un gran esforç que mai no podrem agrair del tot.

Tomàs Puntí
Francesc Gamissans

Una troballa excepcional

Vuit poesies inèdites de mossèn Cinto

Crec que serà una bona notícia pels que estimen el patrimoni cultural del país, l'haver-se trobat un pomell de poesies inèdites i autògrafes del primer poeta de la història de la literatura catalana, mossèn Jacint Verdaguer. Van aplegades en una llibreta, sense títol ni paginació. A excepció de dues composicions, la resta no es troba en les edicions de les seves obres completes que s'han anat fent fins ara, ni en els apartats, "Disperses", que s'acostuma a afegir com a apèndix de tot el que es va descobrint.

La llibreta que hem tingut a les mans, consta de divuit pàgines seguides, a continuació, sis d'estripades —encara que no del tot—, i quinze més, enteres. Tot plegat, recull deu poesies, els títols de les quals són: A Maria, A la resurrecció del Senyor, La divina pastora, A la soledat, La nit del set d'octubre (elegia), Goig d'en Santaló, Carta en vers que

escrigué Santaló a Josep Serra de Riudeperas, Les excel·lències del tricorni, Lletrilla i Dos màrtirs de la pàtria, sant Lluç i Marcia.

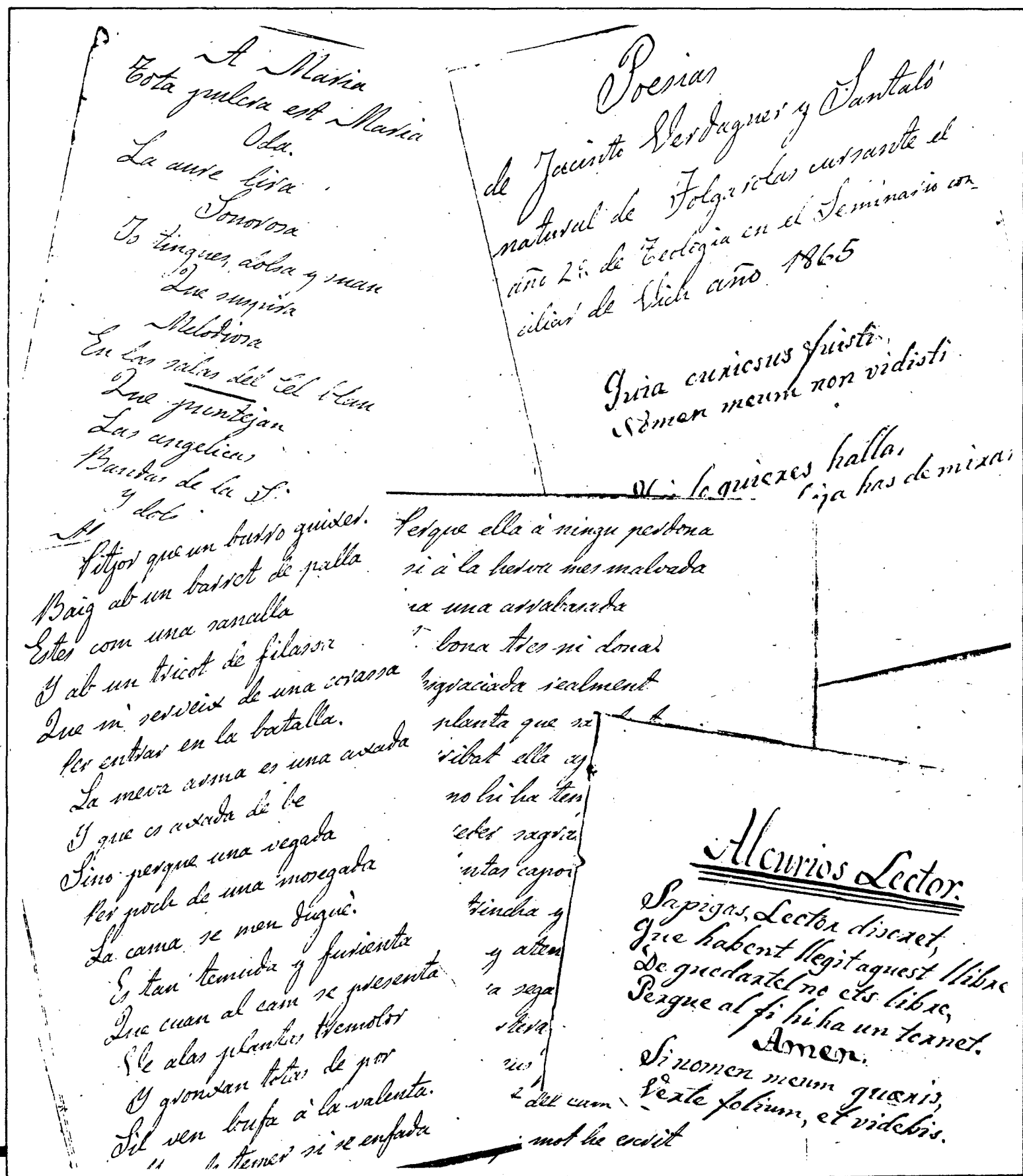
Per la coberta de la llibreta sabem que foren compostes a Vic, l'any 1865, quan Verdaguer tenia 20 anys i era estudiant del segon curs de teologia al Seminari conciliar. No gaudia encara de la fama, que

ben poc després assoliria en els medis intel·lectuals i culturals de Barcelona i de Catalunya entera. Precisament en aquest mateix any del 1865, seria guardonat als Jocs Florals de la ciutat comtal.

Si ens preguntéssim per què aquestes poesies, trobades ara, no figuren en les seves obres, editades en vida del poeta o en posteriors edicions; potser seria pel fet que foren escrites a l'edat del Verdaguer dels 18-20 anys; és a dir, en l'època en què el poeta era un simple "amateur" o "principiant". Seria ell mateix que no voldria incloure-les en les antologies o reculls de l'obra completa i definitiva, feta més tard en la maduresa de la seva concepció poètica i en el temps del seu més gran prestigi. Cal tenir en compte que el Verdaguer dels anys 1864-65 era un seminarista no gens brillant en les disciplines generals; i la seva habilitat literària, tret d'algun cas excepcional, es manifestava només en corrandes i poesia humorística.

Que sapiguem, de les deu poesies descobertes, només una d'entera ha estat ja publicada. La que porta per títol, Dos màrtirs de la pàtria: sant Lluç i Marcia. La consideraria la millor de les incloses a la llibreta? No ho sabem. Cal dir també que la poesia, Les excel·lències de tricorni, ha estat publicada, encara que fragmentàriament. Referent als Goigs d'en Santaló hi ha unes incidències curioses. Mossèn Jacint es deia Verdaguer i Santaló. Ell, en plena joventut, se li va acudir compondre una mena de còbra humorística i satírica, per ús intern del seminari de Vic. Els seus companys aprengueren la lletra i la música dels "goigs", i els cantaven, recordant-los de memòria, per molt temps. D'aquests companys de mossèn Cinto, passarien, com diu l'historiador Josep Miracle, a algun recopilador que els publicà. Tanmateix la memòria dels

Una mostra de pàgines fotocopiades de la llibreta trobada.

**Dia 24 d'abril
del 1983**
**Diumenge IV
de Pasqua**
Cicle litúrgic C /
Color blanc
**A cura d'Alexandre
Olivar O.S.B.**

diumenge

RECONÈIXER LA VEU DE CRIST

"Encara que haguéssim conegut el Crist segons la carn, ara ja no el coneixem així", escrivia sant Pau als de Corint (2 Cor. 5, 16), en efecte, l'apòstol no havia conegut Jesucrist com l'havien conegut els altres apòstols. Sant Pau fonamenta la seva afirmació amb aquesta altra: "Tot aquell qui és en el Crist és una nova criatura; ha passat tot allò que era vell, tot s'ha tornat nou" (5, 17). Per a nosaltres, que som nous pel baptisme i que tot ho veiem nou en la novetat de Crist, Crist també és nou. El Crist ressuscitat és, certament, el Verb encarnat nascut a Betlem i mort a la creu: és el mateix Crist, però que ara viu en unes condicions

noves. Nosaltres no podem "fixar-nos" en el Jesús històric només (el d'abans de la resurrecció), perquè no és el d'ara, el gloriós. La seva veu no és el de Jesús d'abans de la passió, sinó la del Senyor ressuscitat, esdevingut, en el domini espiritual, amb el Pare i l'Esperit Sant, la vida que ultrapassa els límits de la història i de la carn, per més que aquestes siguin encara actuals. Però també és ja actual la vida eterna que posseïm i que un dia suplantarà totalment allò que encara és totalment temporal en nosaltres.

1 LA SALVACIÓ ÉS PER A TOTS

Aquesta lliçó és un dels exemples continguts en la història de l'Església apostòlica d'un aspecte important de la revelació, manifestat ja en el mateix ensenyament de Jesús. En efecte, ell havia estat enviat "només a les ovelles perdudes de la casa d'Israel" (Mateu, 15, 24). Aquest era el pla de Déu, el qual per això s'havia escollit un poble: el seu poble. És doncs amb raó que Pau i Bernabé comencin per predicar a les sinagogues dels llocs per on passen. Ara, la infidelitat de molts d'aquest poble i la bona disposició trobada entre els estrangers fa que l'Evangeli, el pa dels fills, sigui donat als cadells (cf. Mateu 15, 26) i que el poble d'Israel sigui suplantat per la fe de tot aquell qui reconegui la veu de Crist com a la de la veritat.

Lectura dels Fets dels Apòstols

Ac 13: 14,43-52

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Pèrga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'asseguren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguien Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant, que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia. «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra"».

Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió. Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

(Del llibre "Pregàries")

2 L'EFICÀCIA UNIVERSAL DE LA SANG DE CRIST

Si la primera lectura ens donava una visió històrica de l'universalisme messiànic cristià, la lliçó de l'Apocalipsi ens en proporciona una d'escatològica, amb una descripció apoteòsica, de tipus litúrgic, de la glòria del Senyor immolat i ressuscitat, l'Anyell; és una glòria participada per aquells que no solament han escoltat la seva veu, sinó que han participat també dels seus sofriments i ara tenen part en l'etern consol. Observeu com en aquesta descripció apareix nostre Senyor Jesucrist com a anyell i ensems com a pastor. Bella imatge, perquè Jesucrist guia els seus com a pastor, però ho fa particularment per l'exemple de la seva passió. Cal participar d'aquesta passió per arribar a l'única i veritable consolació.

Lectura del llibre de l'Apocalipsi

Ap 7: 9,14b-17

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu. donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls».

SALM RESPONSORIAL

El salm interleccional és un cant a l'universalisme de la fe, segons allò que hem dit a propòsit de la lectura antecedent. Tots els pobles, "arreu de la terra", "reconeixen" que el Senyor (Jesucrist) és Déu i ara som nosaltres els qui formem "el poble que ell pastura".

99: 2,3,5 (R: 3c)

Aclameu el Senyor arreu de la terra,
doneu culte al Senyor amb cants de festa,
entreu davant d'ell amb crits d'alegria

R. Som el seu poble i el ramat que ell pastura.
O bé:
Al-leluia.

Reconeixeu que el Senyor és Déu,
que és el nostre creador i que som seus,
som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo, el Senyor!
Perdura eternament el seu amor,
és fidel per segles i segles. R.

3 CAL SER DE CRIST PER RECONÈIXER LA VEU DE CRIST

Si no ets de Crist no podràs reconèixer la veu de Crist. Hom reconeix només allò que li és conegut. Entre conèixer (aprendre) i reconèixer (estimar, seguir, havent percebut quelcom que a un li és ja familiar) hi ha una diferència. És interessant notar que Jesucrist parla d'un reconeixement mutu entre pastor i ovelles (sobre els aspectes tràgics de la manca d'aquest reconeixement, vegeu per exemple Mateu 25, 12; Marc 14, 71 i paral·lels). Aquest reconèixer que, finalment, dona la vida eterna, en aquesta vida confereix seguretat, perquè Crist guarda les seves ovelles com rebudes del Pare; és una obra comuna, d'ell i del Pare, perquè ell i el Pare són u. Aquesta darrera afirmació no deu ser interpretada com només referida a aquesta acció comuna; Jesús es referia a la seva igualtat (identitat substancial) amb el Pare: es feia Déu (cf. Joan 1, 1). Així ho entengueren els presents (vegeu la continuació: Joan 10, 31-39).

Evangeli segons sant Joan

Jo 10:14

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrancar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u».

PUNTS DE REFLEXIÓ

1. Molts dels jueus i prosèlits d'Antioquia de Pisídia seguien Pau i Bernabé. Els dos apòstols, per la seva banda, no oblidaven de fer una cosa important: els persuadien de mantenir-se fidels. Perquè pot ésser fàcil sentir la veu de Crist, però és difícil mantenir-se fidel a la gràcia.

2. Hi ha vegades que la devoció es deixa fàcilment manipular i convertir en fanatisme i persecució (1.ª lectura). Això no és seguir la veu de Crist, no és l'estil de Crist. Com tampoc ho és res que s'assembli a la gelosia o que s'acosti a la injúria.

3. La primera lectura ens parla dues vegades de l'alegria: els qui no eren jueus s'alegraren de veure que la Bona Nova és per a tothom; els novament convertits vivien en la felicitat i en l'alegria de l'Esperit Sant. També això pertany a la veu de Crist. Si no teniu alegria és que no sentiu la seva veu.

homes i institucions

Marià Manent

Ara fa tres anys que amb Marià Manent ens vam veure en un dels despatxets de l'editorial on, jo diria que des de sempre, exerceix la direcció literària. Avui ens hem tornat a trobar en aquell mateix despatxet i, no cal dir, m'ha rebut amb el mateix somriure, amb la mateixa amabilitat de sempre. En aquella entrevista vaig aprofitar per demanar-li que em signés un dels seus darrers llibres. Avui li ho demano per a un dels seus primers —el segon exactament—, que casualment he pogut adquirir en una llibreria "d'ocasió" i que es titula "La collita de la boira". És d'un lirisme esbalaïdor. Quan llegeixo "Aquest temps, les noies, en sortint de missa/ compren la llum d'un branquilló florit", em vénen a la memòria uns altres versos d'en Joaquim Folguera que evoquen la nostra entranyable Rambla de les Flors: "Dins la remor d'aquesta via/ ve una alenada de perfum;/ passa una dona que tenia/ damunt del braç un feix de llum".

Barceloní de soca-rel, nat al carrer del doctor Dou xamfrà al del pintor Fortuny, cursa, arribada

l'hora, estudis de comerç (¿potser per tradició familiar?) i d'idiomes, principalment d'anglès. Viatja a França, Bèlgica i Anglaterra. En 1925 dirigeix la "Revista de Poesia" i, ja en plena República, forma part de la redacció dels "Quaderns de Poesia". En 1934 concretament, i amb Millàs Raurell, representa el PEN Club català al Congrés d'Edimburg i, un cop acabada la nostra guerra civil, visita Suïssa i Alemanya. El seu coneixement d'idiomes el posarà ben sovint, com a traductor, al servei de Catalunya i la seva cultura: Rudyard Kipling, John Keats... Es així mateix autor d'una important antologia, "Poesia anglesa i nord-americana".

En aquest aspecte és convenient remarcar que el proper Sant Jordi, Manent espera, amb la mateixa il·lusió dels vint anys, l'aparició a les nostres llibreries, de la mà de Laertes, del seu nou llibre "El gran vent i les hores", llibre que en realitat no serà nou... del tot. Efectivament, si n'exceptuem els 40 poemes que hi van afegits aquest llibre ja va aparèixer amb el

Marià Manent,
retrat a la ploma
de J. Brunet

títol "Versions de l'anglès" l'any 1938 en una primera edició patrocinada per la "Residència Universitària d'Estudiants" de la Generalitat de Catalunya i sots la direcció del malaguanyat poeta mallorquí

Bartomeu Rosselló-Porcel que, dissortadament, moriria aquell mateix any, en plena joventut, en el sanatori per a tuberculosos d'El Brull.

Segons el filòsof Merleau Ponty —i Marià Manent ens ho recorda oportunament— "aquest replegar-se (el llenguatge) i aquest retornar a ell mateix, el converteix precisament en una mena d'univers, capaç d'estatjar totes les coses, convertides ja en sentit." I aquest convertir les coses en sentit és potser la norma més sobressortint de l'obra origi-

nal d'aquest poeta. I duta aquesta norma fins als seus límits, fa que el poeta segueixi essent-ho quan actua de crític de poetes —o potser caldria dir-ne amb més propietat comentarista.

Elegant i pulcre personalment, amb la mateixa elegància i pulcritud són tractats els autors que ell tradueix. Escollit pels déus, difícilment algú l'avantatjaria en la tasca de traduir o, més difícil encara, interpretar la versàtil poesia xinesa, vaporosa i arcana....

Com a assagista, i prologuista quan s'escau, n'hi hauria prou amb l'atenta lectura del seu llibre "Poesia, Llenguatge, Forma" per fer-se càrrec del seu bagatge inmens de coneixements sobre literatura —i no diguem sobre poesia. Demés de les imprescindibles formulacions tèbriques i intel·lectualistes finament aprehensibles, hi trobareu unes importantíssimes reflexions sobre "Dotze poetes catalans": Verdader, Maragall, Carner, Guerau de Liost, J.S. Pons, S.Gai, Riba, Garcés, Rosselló-Porcel, Serrahima, Gimferrer, López-Picó, escrites amb un elevat sentit crític.

En plenitud de facultats físiques i intel·lectuals, enamorat com sempre de l'acàcia i el gessamí i bullint de projectes per a l'avenir, a Marià Manent li agrada, de tant en tant, mantenir una conversa poc o molt banal sobre els poetes i la poesia. Com ara aquesta d'avui, que representa una injecció d'entusiasme i a la vegada un bany d'humilitat per als qui, com jo, i a vegades ben inconscientment, pequem d'ensuperbits —sense gota de raó que ho justifiqui, és clar.

Ernest Corral i Coll del Ram

Del misteri pasqual

El misteri pasqual és el centre i la carena de la història de la salvació.

¡Oh Verb! Per amor a la carn t'has fet carn.

Els pobres, no solament tenim fam de pa de fleca sinó de fe.

Nodrits amb el Cos de Crist i de la seva Paraula, rentats i esbandits amb la seva Sang, fem via enllà amb la llibertat —dels fills de Déu i assolim, a través del desert, la llar del Pare.

Miro, amb mirada interior d'amor, la realitat inefable del misteri de l'Eucaristia.

Eucaristia: sagrament d'amor, misteri d'amor. Església: testament d'amor de part de Crist.

Crist es fa conèixer en un aire de pregària i d'intimitat.

"Resta amb nosaltres" (Lluc 24:29). És l'anhel d'una trobada personal i íntima amb el Crist.

No tinc ben res i ho tinc tot: fe.

La resurrecció del Crist és la clau de volta del cristianisme.

L'Eucaristia és la sáo del baptisme, sagrament pasqual.

Crec perquè estimo i estimo perquè tinc fe.

Amb la resurrecció, el Crist toca terme a la Bona Nova de la salvació universal.

Del misteri pasqual del Crist neix i reneix l'Església, llevat de nova vida, d'un món nou, d'un esperit nou fins a pastar un pa de llum, d'amor.

Impossible blasmar amb silenci tot el que he vist: la misericòrdia de Déu en mi.

Pere Ribot

RIGOROSA NOVETAT
LECCIONARI DE LA
MISSA COMENTAT-ANY C

Textos oficials, amb comentaris exagètics realitzats pels membres del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona. Amb aquesta obra es completa la col·lecció dels tres volums del cicle A, B i C.

Edició realitzada sota la direcció del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, per a la col·lecció "Lletra i Esperit".

Preu de venda al públic: 500.- Ptes.

Preu de la col·lecció completa (volums A, B i C): 1.500 ptes. Comandes a:

EDITORIAL REGINA

Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

l'Església celebra

24 d'abril. IV Diumenge de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 13,14. 43-52, S 99, segona, Ap 7,9.14b-17, tercera, Jo 10,27-30

25 d'abril. IV dilluns de la setmana de Pasqua. Sant Marc, evangelista. Lectures: Primera 1,Pe 5,5-14, S 88, segona, Mc 16,15-20.

26 d'abril. IV dimarts de la setmana de Pasqua. Sant Isidor, bisbe i doctor. Lectures: Primera, 1 C 2, 1-10a. S 18, segona, Mt. 5,13-16.

27 d'abril. IV dimecres de la setmana de Pasqua. La Mare de Déu de Montserrat. Lectures: Primera, Fets 1,12-14, S 86, segona, Ef 1,3-6.11-12, tercera, Lc 1,39-47.

28 d'abril. IV dijous de la setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 13,13-25, S 88, segona, Jo 13,16-20.

29 d'abril. IV divendres de la setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 13,26-33, S 2, segona, Jo 14,1-6.

30 d'abril. IV dissabte de la setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 13,44-52, S 97, segona, Jo 14,7-14.

calendari

Diumenge, 24 d'abril. IV de Pasqua. Sant Pere Ermengol, mercedari màrtir; sant Fidel de Sigmaringa, caputxí màrtir i santa M^a. Eufràsia Pelletier, verge.

El sol surt a les 4,58 i es pon a les 4,41 (hora solar)

Dilluns, 25 d'abril. Sant Marc Evangelista i santa Calixta, màrtir.

Festa major a Balsareny, La Coma i La Pedra, Mas de Barberans, Maspujols i La Pera.

Dimarts, 26 d'abril. Ntra. Sra. del Bon Consell, Sant Isidor, arquebisbe doctor.

Dimecres, 27 d'abril. Mare de Déu de Montserrat, Patrona de Catalunya. Santa Zita, verge.

Festa major a Parets.

Dijous, 28 d'abril. Sant Pere Chanel, prevere, màrtir. Sant Lluís M^a. Grignon de Montfort, fundador. Santa Valèria, mare màrtir. Beat Luquesi.

Festa major a Piera.

Divendres, 29 d'abril. Santa Caterina de Siena, verge doctora. Sant Robert, abat i Sant Pere de Verona, màrtir.

Festa major a Odena, La Portella, Preixens i Vilassar de Dalt.

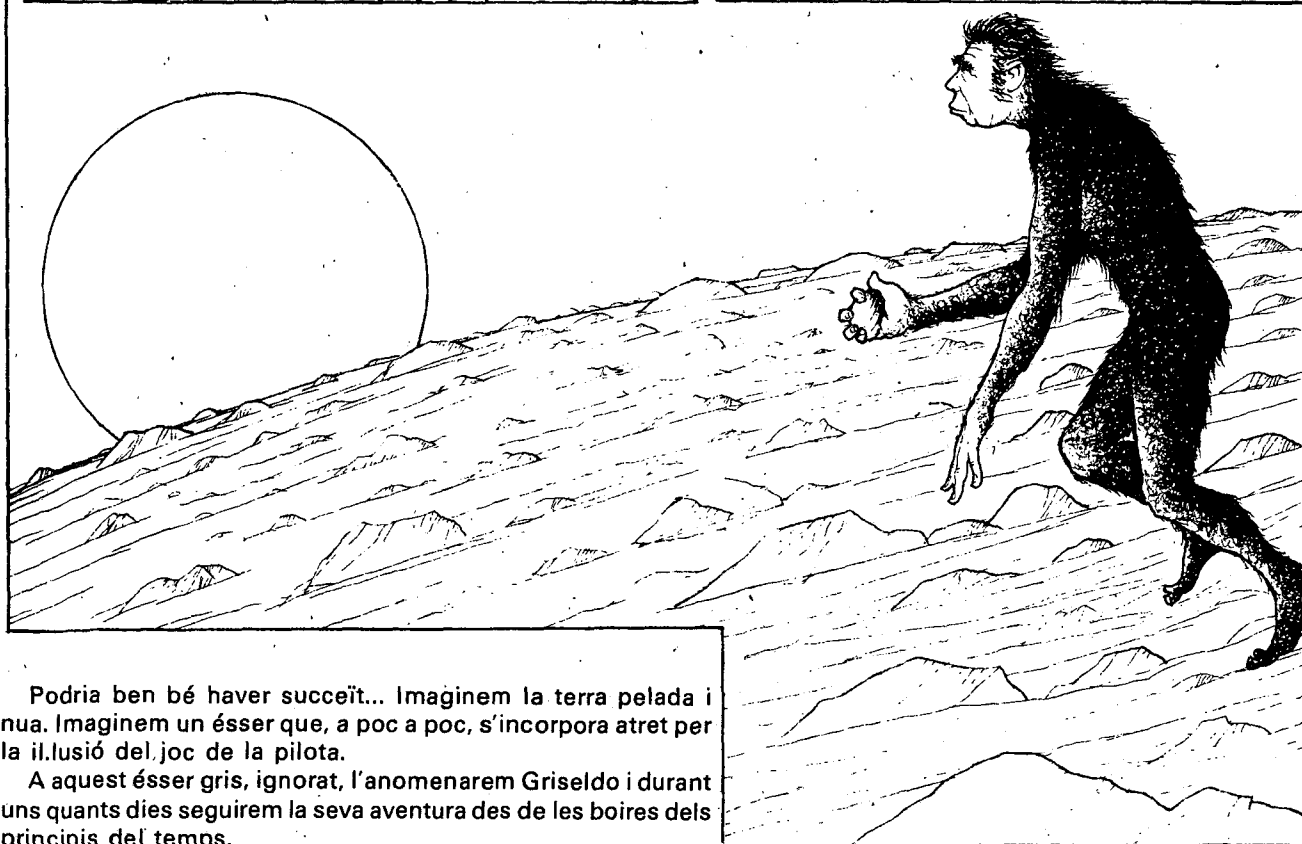
Dissabte, 30 d'abril. Sant Pius V, papa; sant Josep Benet Cottolengo, fundador; sant Amador, prevere màrtir i santa Sofia, verge màrtir.

Llegendes

Pot ésser ben cert que nosaltres, tal com digué Darwin, siguem el resultat de l'evolució... Però no us heu preguntat mai quin llamp ha estat el que ens ha fet evolucionar? Quina ha estat la força, quin l'estímul, quin el motor de l'evolució?

Els bolets emmetzinats? Descartem-los!
Podria ben bé ser que l'afecció a jugar a pilota estimulés algun avantpassat nostre a sortir d'ell mateix amb esforç i dolor i el fes avançar nuet i cruet a través de la història fins a l'home acabat, fet i dret i afeccionat al futbol dels nostres dies.

Podria ben bé haver succeït... Imaginem la terra pelada i nua. Imaginem un ésser que, a poc a poc, s'incorpora atret per la il·lusió del joc de la pilota.

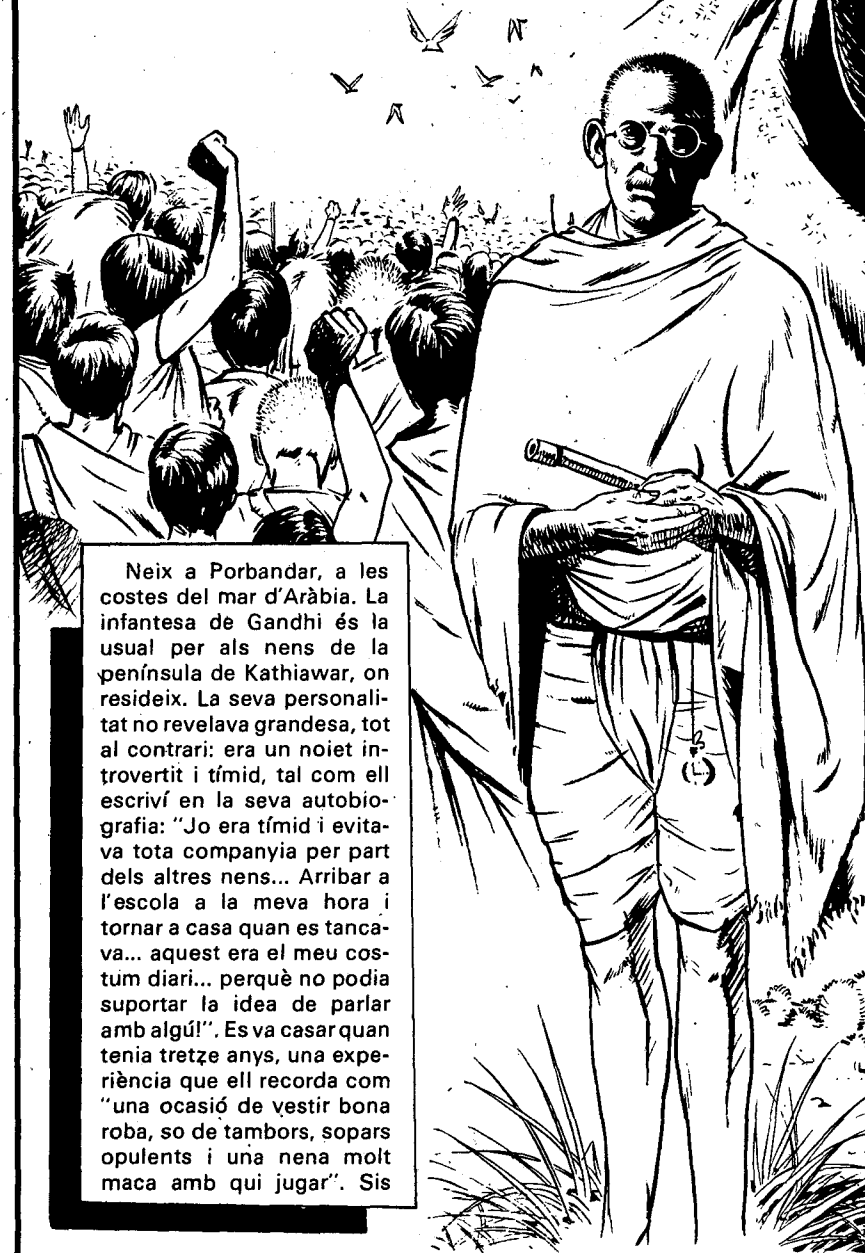
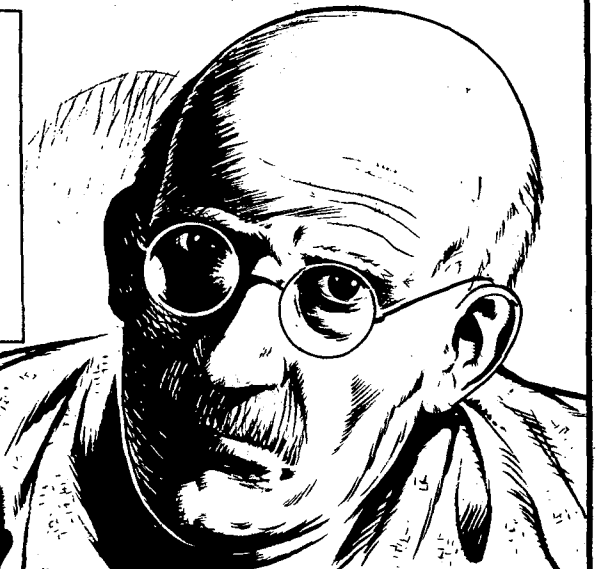
A aquest ésser gris, ignorat, l'anomenarem Griseldo i durant uns quants dies seguirem la seva aventura des de les boires dels principis del temps.

gandhi

per *Enric Meno*

Es tracta, sens dubte, d'una de les figures polítiques més importants de la història: Mohandas K. Gandhi, conegut també per "ànima gran" o Mahatma. Segur que darrerament haureu sentit parlar d'ell, ¿oi? Això és degut a l'actualització de la seva figura arran de la pel·lícula que porta el seu nom. De tota manera no parlarem de la pel·lícula sinó de l'home que l'ha inspirat, d'aquest gegant de la pau que fou Gandhi.

Aquest home no només ha estat una de les figures clau del segle XX i un dels elements més significatius de la història moderna, sinó que, a més, visqué i morí com a símbol de l'eterna aspiració de l'home per la pau. I fou aquesta lluita la que l'immortalitzà.

Neix a Porbandar, a les costes del mar d'Àràbia. La infantesa de Gandhi és la usual per als nens de la península de Kathiawar, on resideix. La seva personalitat no revelava grandesa, tot al contrari: era un noi tímid i introvertit i tímida, tal com ell escriví en la seva autobiografia: "Jo era tímid i evitava tota companyia per part dels altres nens... Arribar a l'escola a la meua hora i tornar a casa quan es tanca-va... aquest era el meu costum diari... perquè no podia suportar la idea de parlar amb algú!". Es va casar quan tenia tretze anys, una experiència que ell recorda com "una ocasió de vestir bona roba, so de tambors, sopars opulents i una nena molt maca amb qui jugar". Sis

anys més tard aniria a Londres per estudiar lleis.

L'any 1891, Gandhi torna a l'Índia, però, com que no tingué massa èxit com a advocat, decideix anar a Sud-àfrica. Allà l'humiliaren com a hindú. Passà els 21 anys següents lluitant contra la discriminació racial a Sud-àfrica.

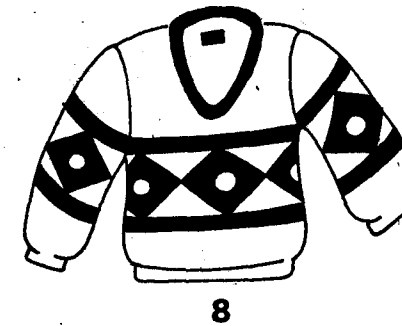
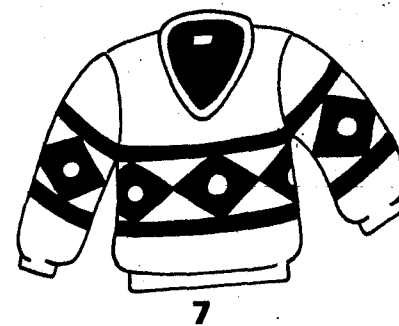
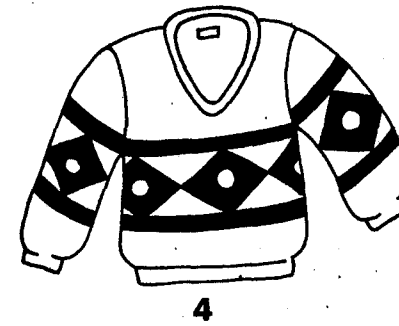
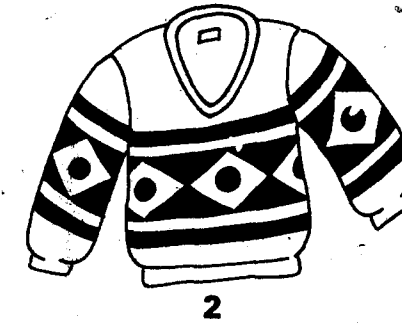
L'any 1915 torna a la seva Índia natal i forma una comuna, un ashram on es vivia en una pura senzillesa religiosa.

L'any 1918 Gandhi ja s'havia convertit en el líder suprem del moviment independentista de l'Índia. A partir del 1920 dedicaria la seva vida a un sistema de no-cooperació no-violenta amb el govern anglès de l'Índia; fou l'inici d'allò que actualment es coneix com el moviment de resistència passiva.

Quan un fanàtic hindú l'assassinà l'any 1948, havia aconseguit el seu somni: que l'Índia fos independent del domini britànic.

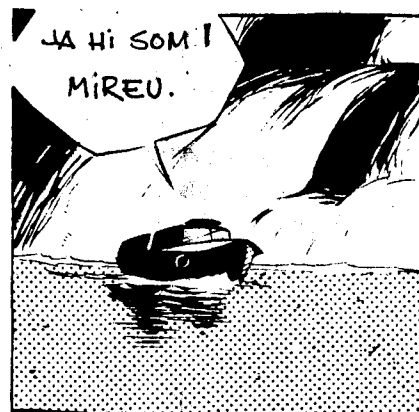
Passatemps

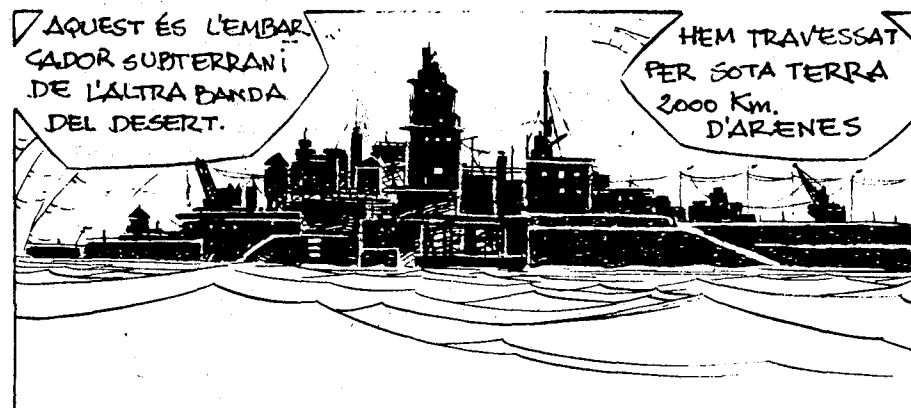
N.º 1.- Dos d'aquests jerseis són iguals.

N.º 2.- Ordeneu aquestes lletres fins a formar el nom de tres llibres de la Bíblia.

Sol.: 3 i 7
Sol.: Proverbis, Saviesa, Eixode.

AQUEST ÉS L'EMBARCADOR SUBTERRANI DE L'ALTRA BANDA DEL DESERT.

L'EIXERIT

ANY II

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIÀNA"

148

Sant Jordi, el nostre Patró

Mossèn Josep diu que de sants jordis n'hi ha hagut molts. Perquè sempre hi ha hagut molts xicots que han estimat Jesucrist i els altres de debò. Han estat com uns herois valents i decidits per ajudar i fer bé als altres.

—Mare, aquest any el pare et regalarà també una rosa?

—Doncs... jo crec que sí.

—I per què? Què vol dir?

—Vol dir que m'estima. Un petò, una abraçada, una rosa, un petit regal, són signes externs amb els que expressem l'estimació que guardem ben endins del nostre cor.

—¿I a mi, em comprareu un llibre ben bonic i interessant?

—És clar que sí, home, ja ho saps de cada any.

—I això, ¿què vol dir?

—Vol dir que estimant-nos, estudiant, treballant... entre tots, saps?, farem un país més agermanat, més humà, més cristià, més...

—Mare, no t'enrotllis. Però ja sé què vols dir, ja. I per què a sant Jordi el pinten matant un drac...

—Mira, les llegendes antigues parlaven de gestes de cavallers que mataven els dracs que amenaçaven la vida de les princeses. Era una manera de dir, que hem de lluitar contra tot allò que va contra de la felicitat de les persones i dels pobles.

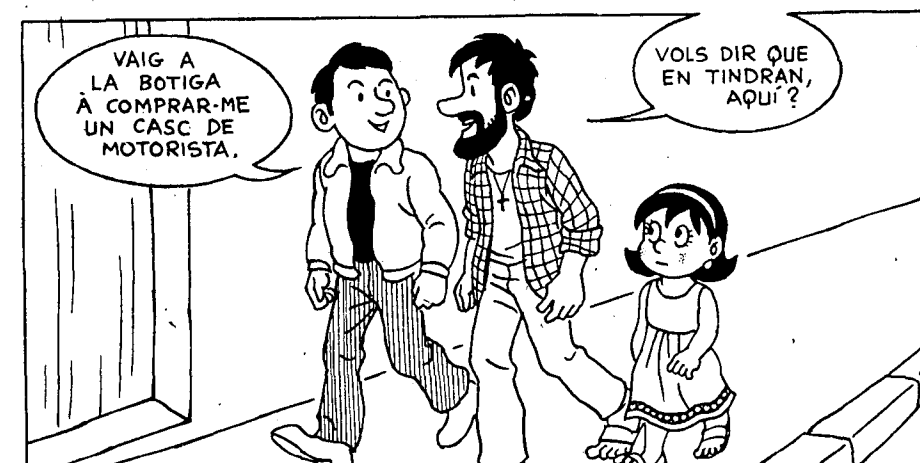
—Ja ho entenc.

—Sí, ara ja només et manca que siguis un noi que estimis de debò els altres i treballis.

—Bé. (I jo que em pensava que això de sant Jordi era per fer gresca.)

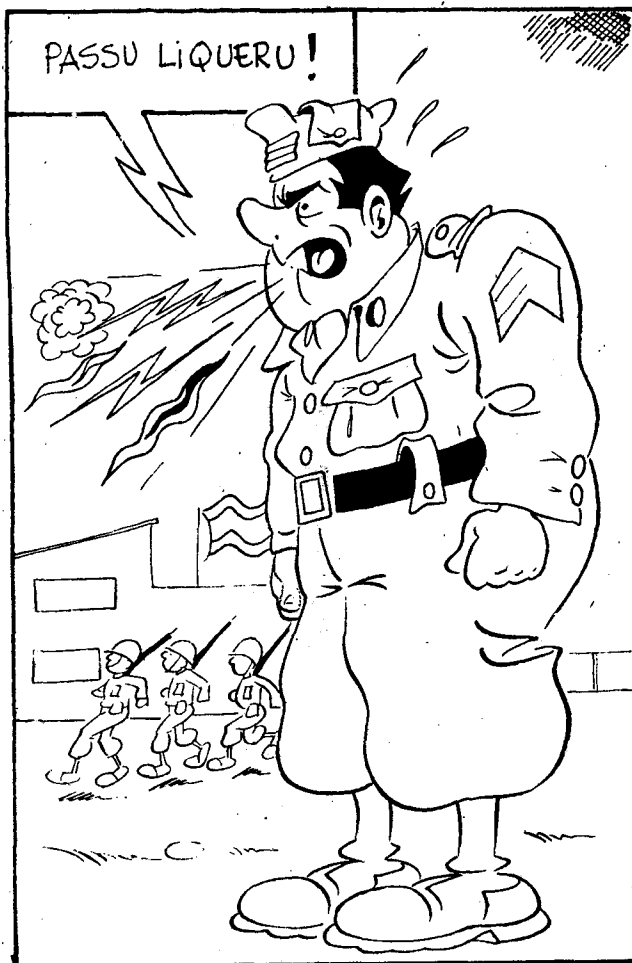
L'Eixerit.

LA FAMÍLIA MOIXÓ

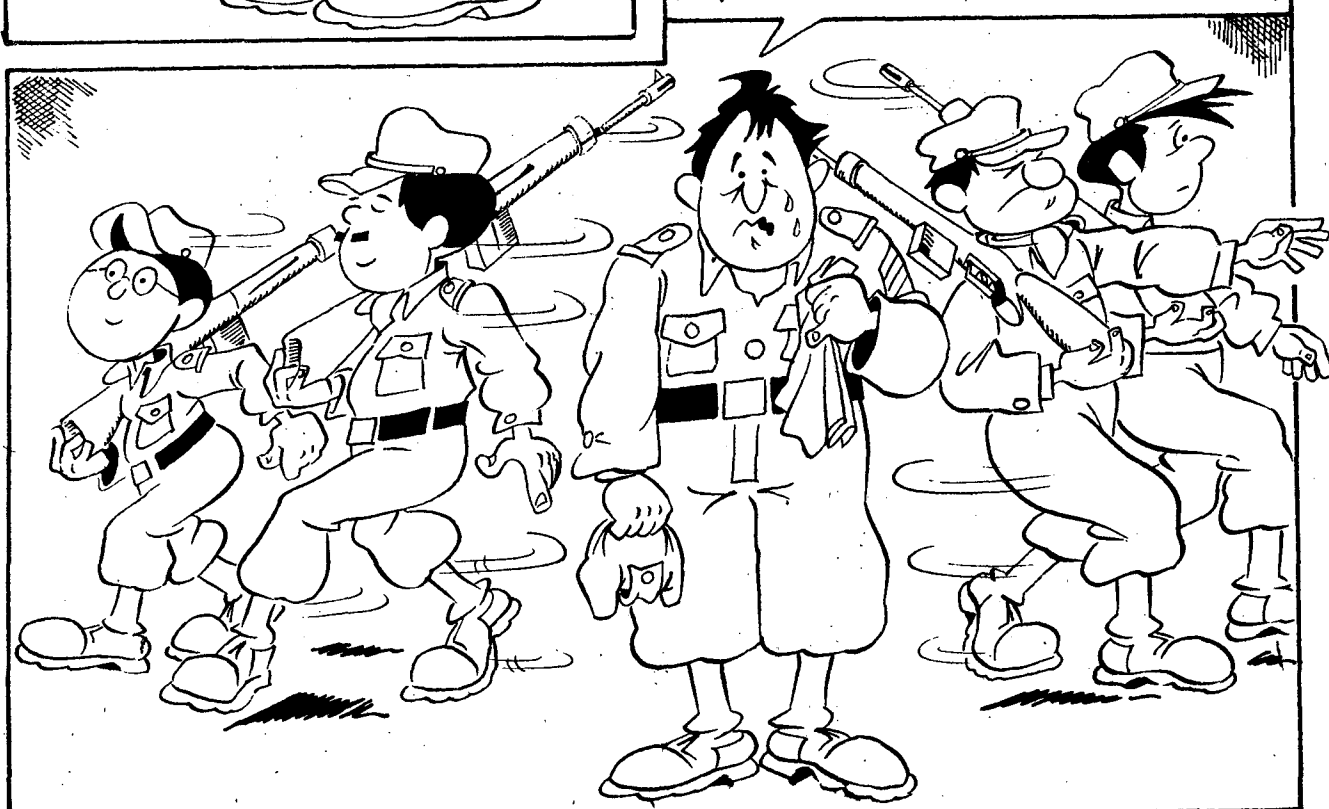

PICANYOL

EN JOAN I EN QUIM

BUAAA...! JO VULL ANAR AMB LA MAMA. PORTO TRES HORES AMB AQUEST PARELL I NO HI HA MANERA!

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

Una vegada, Jesús, parlant amb exemples a la gent que l' escoltava, deia: "Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la

vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u".

1. El país de Jesús era un país on moltes persones, famílies i poblets vivien dels ramats. La figura del pastor era molt popular. Tothom sabia què feien els pastors i com conduïen els ramats.

2. Prenent exemple del comportament de les ovelles amb el seu pastor Jesús, Jesús parla del nostre comportament envers Ell: cal escoltar la seva veu i seguir-lo.

3. Si el seguim, ens guiarà pels camins d'aquesta vida, i ens menarà cap a la vida eterna. Escoltant-lo, estimant-lo i seguint-lo, no ens perdrem mai.

El mossèn

Cançoner

EL REBOST DEL CAMPAMENT

Ben ritmat Adap. melodia anglesa.

- Hi hau-rà pa, pa, bost del cam-pa-ment? -Noes veu res dins, noes veu res dins; és l'es-pi-ell tan re-pe-tit és l'es-pi-ell tan re-pe-tit.

pa hi hau-rà al re-bost, al re-bost, al re-bost; hi hau-rà pa, pa, l'es-pi-ell tan re-pe-tit.

pa hi hau-rà al re-bost, al re-bost, al re-bost, al re-bost.

Canteu varies vegades mudant la paraula «pa» per monosíl·labs referents a menjar, com mel, sal, vi...

MN. J. MONTSERRAT

Horizontals: 1- Sad. Sol. 2- A. r. Alencio. 3- A. r. Vel. 4- Omr. Ara. 5- Debutar. 6- Enuncii. 7- Solsona. Verticals: 1- Ar. Sedosos. 2- Al. Meno. 3- Ar. Lubrico. 4- Ar. En Uns. 5- Ar. Octaves. 6- Ot. Ar. Niar. 7- Lavaria.

Solució als encruats del n.º anterior

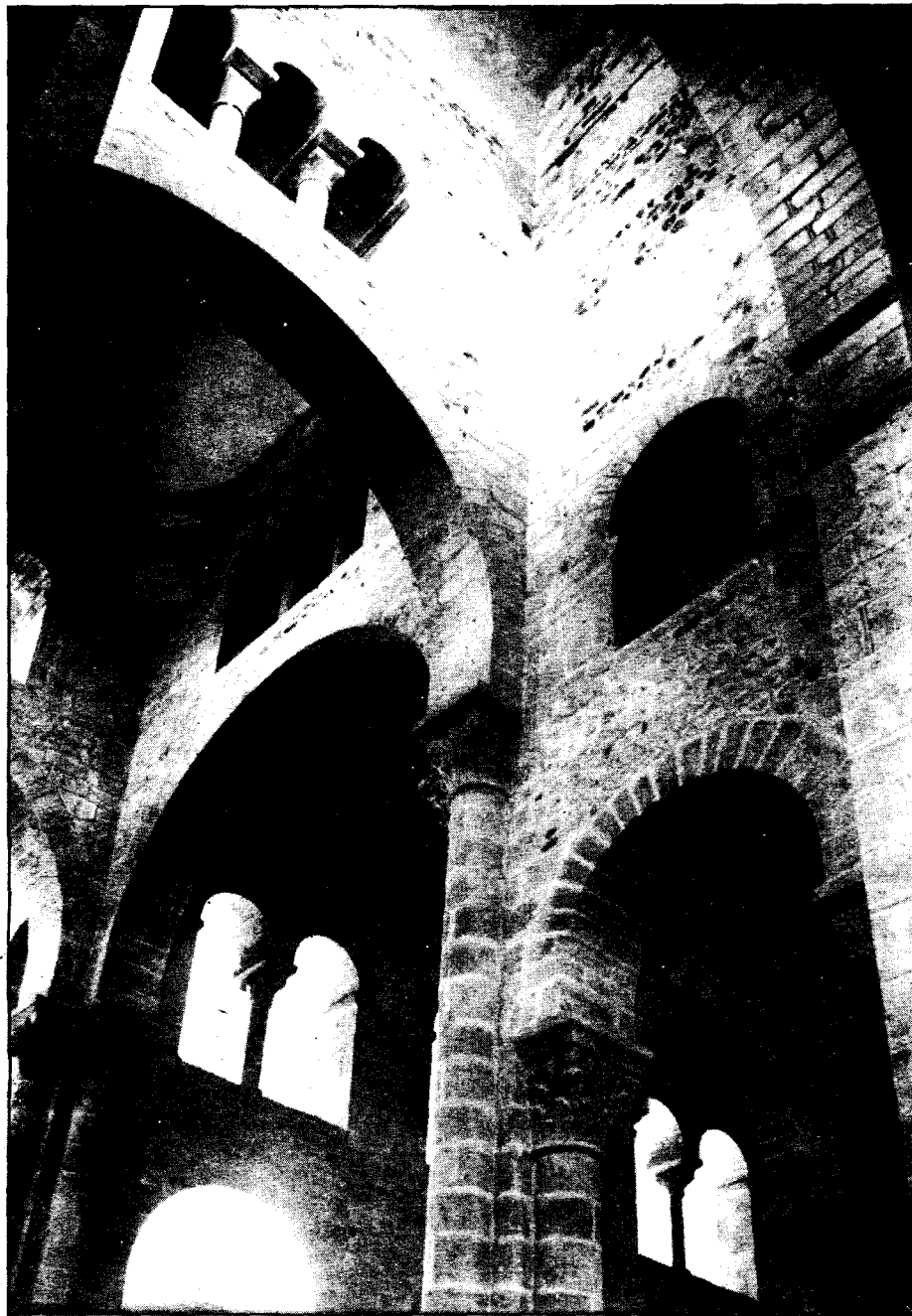
La Bíblia a l'abast

L'Església triomfant

(Ap 7:9.14b-17)

Afanyem-nos a dir que aquesta expressió: "l'Església triomfant", ens serveix per a representar l'aplec — l'Església — dels cristians que, havent traspassat el temps de la història — la mort — es troben reunits definitivament al cel. Es tracta, doncs, dels qui ja han arribat al terme de la ruta de l'èxode i, passat el Jordà, han pres possessió de la terra promesa. I és que la imatge d'una Església triomfant, avui més aviat té mala premsa. A algú li sembla que aquesta expressió sona a "triomfalisme" alienant. Per això es **bandeja del llenguatge** corrent sobre la comunitat cristiana. Certament que aplicada sense més, aquesta expressió, a la comunitat de deixebles que es troben atrapats dintre de la limitació del temps i de l'espai, és perillosament inexacta i propensa al son beatífic de l'autosatisfacció cosí germà de la mort. Perquè en realitat, els cristians ara i ací ens trobem dintre del remolí de la **gran tribulació** (v. 14b), per a sortir del qual necessitem viure desperts i lluitant sense treva. Però fins i tot en aquesta situació de pas i de lluita, l'Església és una imatge profètica del triomf definitiu dels qui **han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell** (v. 14c). Val la pena de ser realistes i partir sempre de la situació real dels cristians i de l'Església. I aquesta situació és que integrem una comunitat alhora santa i pecadora. Però no s'hi val a ser massoquista, menys encara reventista: malgrat els nostres pecats i les limitacions i defectes de la institució eclesial, no és veritat que l'Església sigui únicament una comunitat de pecadors. El llibre de l'Apocalipsi vol recordar-nos aquesta veritat, perquè no caiguem en una moral de derrota perpètua, esterilitzadora de qualsevol intent de tirar endavant.

Després de dir-nos que Jesucrist és l'únic que pot dirigir i coronar el curs de la història de la humanitat (5:1-5), el Vident ens transporta a la fi dels temps, quan l'Anyell desclourà els set segells del gran llibre de la història (c.

6). En aquells dies de confusió i espant, es veurà com Déu protegeix els seus — els qui porten al front la marca del Déu viu (7:1-8) — aplegats en l'Església de la terra. Acabat, la visió ens porta a contemplar l'Església del

cel. Aquí comença la lliçó contra el "catastrofisme" que moltes vegades s'empara de nosaltres. Al cel hi ha **una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar** (v. 9a). Els "sants" no són un grupet de pobra gent. I hi han

arribat de la terra: **són els qui vénen de la gran tribulació** (v. 14b). No són éssers imaginaris. Ni provenen d'un lloc o una classe predeterminedada. Són **gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües** (v. 9b). L'Església no és racista ni estatal ni classista. Es catòlica. Convida tothom a la salvació de Déu i hi aplega tots els qui volen entrar-hi. A tots revesteix amb el **vestit blanc** — símbol de la glòria — i posa a les mans de tots la palma de la victòria aconseguida sobre els treballs i les lluites.

Els cristians aquí a la terra — a l'Església santa i pecadora — **han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs** (v. 14b). Al·lusió a la vida sacramental dels creients. Sagraments que no s'han de confondre amb ritus màgics, sinó com a accions de Crist que ens incorpora als seus misteris salvadors, a través de la paraula i el gest de l'Església que assumeix i transforma la nostra lluita i el nostre compromís. **Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins dels seu santuari del cel** (v. 15). Allí, lliures del mal i de la mort, viuen eternament felïços, perquè beuen de **les fonts on brolla l'aigua de la vida** (vv. 15b-17). Es digne de ser remarcat com el text, a partir del v. 15b canvia el temps dels verbs que de present passa a futur, que és el temps de l'anunci profètic, d'allò que s'esdevindrà certament i que ja es troba en germen en la nostra situació present. El "ja, però encara no" que ens convida a l'esperança en la força d'Aquell qui **seu en el tron** i ens protegeix amb la seva presència (v. 15b).

Llegida en ple temps pasqual i en la celebració de la missa — el signe per antonomàsia de l'Església —, aquesta lectura, no sols vol afermar la nostra esperança en el triomf del més enllà, sinó també la nostra fe en el triomf germinal que ja hi ha en l'Església de la terra, gràcies a la resurrecció de Jesús.

Josep M.ª Aragonès

Els superiors eclesiàstics moderen les seves maneres de fer en l'exercici del seu poder; l'Església, però, no pot renunciar a l'autoritat que a nivell de magisteri i en el camp disciplinari ha rebut de Jesucrist. Així com els pares no poden renunciar a l'autoritat responsable sobre els seus fills, tampoc l'Església no pot renunciar a l'autoritat rebuda, ni abandonar l'exercici del seu magisteri i de la jurisdicció damunt els fidels, perquè en això l'Església no solament té uns drets, sinó unes obligacions i una assistència especial de l'Esperit Sant. Jesucrist no digué a Pere: pots pasturar les meves ovelles, en tens el dret i la potestat, sinó que li va dir: pastura-les, en imperatiu, és a dir: fes-ho!

Per una catequesi sobre la virtut de l'obediència (V)

També digué nostre Senyor a Pere: "Allò que lliguis a la terra serà lligat al cel, i allò que deslliguis a la terra serà deslligat al cel" (Mateu 16, 19). L'Església, doncs, té el poder de legislar i els cristians tenim l'obligació d'obeir, obligació greu quan les prescripcions eclesiàstiques també són gràvades amb una obligatorietat greu, tractant-se d'una matèria important. Convé insistir-hi, perquè avui hom sent expressions incorrectes, indegudes, dites algunes vegades amb petulància no dissimulada per gent — cristians catòlics — que és víctima d'un corrent antijurídic desconsiderat que fa dir a

alguns: si no fos manat ho obeiria. Cosa absurda, perquè com hi ha obediència si no hi ha manament? El manament, com ja hem insinuat anteriorment, no és oposat a la llibertat dels fills de Déu.

Així l'Església, a més del poder que té de perdonar els pecats o de negar l'absolució en casos determinats, i de castigar certs delictes amb penes greus, com és, per exemple, l'excomunió, té també la potestat de prescriure com a obligacions greus anar a missa en festes determinades, dites per això "de precepte"; dejunar i observar l'abstinència de carn en dies senyalats; practicar la

comunió pasqual i altres obligacions de llei positiva, és a dir, no aquelles que ja obliguen per dret natural o diví, com és per exemple la indissolubilitat del matrimoni.

De les ordenances i lleis positives de l'Església, el cristià n'ha d'estar agraït, com estem agraïts de tot allò que sense atemptar contra la nostra personalitat ni contra l'esperit de llibertat, i sense disminuir la personalitat dels fidels, ens serveix com d'orientació i ens dóna més seguretat en el camí de la vida, en el decurs del qual sovint ens deturem perplexos, quan no ens en desviem; camí que, en tot cas i de

tota manera, volem fer amb humilitat, menats no per un infantilisme disminuïdor o guiats com màquines, sinó duts per l'amor de Jesucrist.

Però la voluntat de Déu no es manifesta sempre i exclusivament a través de l'autoritat eclesiàstica i en les normes universals de la revelació. Pot també palesar-se en l'interior de cada individu. Aquest és un punt delicat, en què entra en joc la percepció de cadascú, ajudada, en tot cas, pel discerniment d'altres. Amb això ens acostem a un tema, del qual tractarem en una pròxima ocasió quan parlem de l'obediència com a vot religiós. (Continuarà).

A. Olivar

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

GERENT

S'ofereix, amb gran experiència en organització d'empreses.
INEM 112.528.

PINTOR-

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 24.172.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràctiques matins.
INEM 31.705.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

ADJUNT

A gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

APARELLADOR

Contracte mercantil.

CAP

De vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap de magatzem.
INEM 40.006

DIRECTOR

De fàbrica de productes químics.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, caixa, etc.
INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material audiovisual.
Contracte mercantil.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica, planificació financera, costos, control de gestió i coneixedor temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA-

Recepcionista amb experiència.
INEM 17.448.822.

ESTUDIANT

Darrer curs lleis només matins.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU

Amb experiència.
INEM 20.214.872.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ADMINISTRATIVA

Molt acostumada tracte amb públic.
INEM 20.758.352.

SECRETÀRIA

De direcció amb idiomes.
INEM 20.836.964.

S'OFEREIX

secretària de direcció.
INEM 21.089.846.

AUXILIAR

Administratiu només matins.
INEM 32.375

ENGINYER SUPERIOR

Amb experiència en Direcció.
INEM 20854001.

GERENT

Amb experiència. Contracte mercantil.

Gerents interessats en algun candidat truqueu a l'Associació Cristiana de Dirigents. Tels. 319 77 21 - 318 79 77.

EMPLEADA DE LA LLAR

Dormir a la casa. Tenir cura de persona gran i delicada.
Telf. 253 58 33.

INFERMERA

S'ofereix per a tenir cura de malalts a la nit. Trucar al telèfon: 214 65 60 de 8 a 11 i de 20,30 a 23 hores.

Voris

INFERMERES I SRTES. COMPANYIA SANTA MARTA

Servei a domicili.
Tel. 245 37 58

Vendes

Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho, junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NOM _____
ADREÇA _____
POBLACIO _____ Tel. _____

PREU LÍNIA
50 ptes.
100 ptes.
150 ptes.
200 ptes.
250 ptes.
300 ptes.
350 ptes.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

MES SETMANES

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on., Barcelona-7, amb 48 hores d'antelació.

butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Nom i cognoms

Adreça

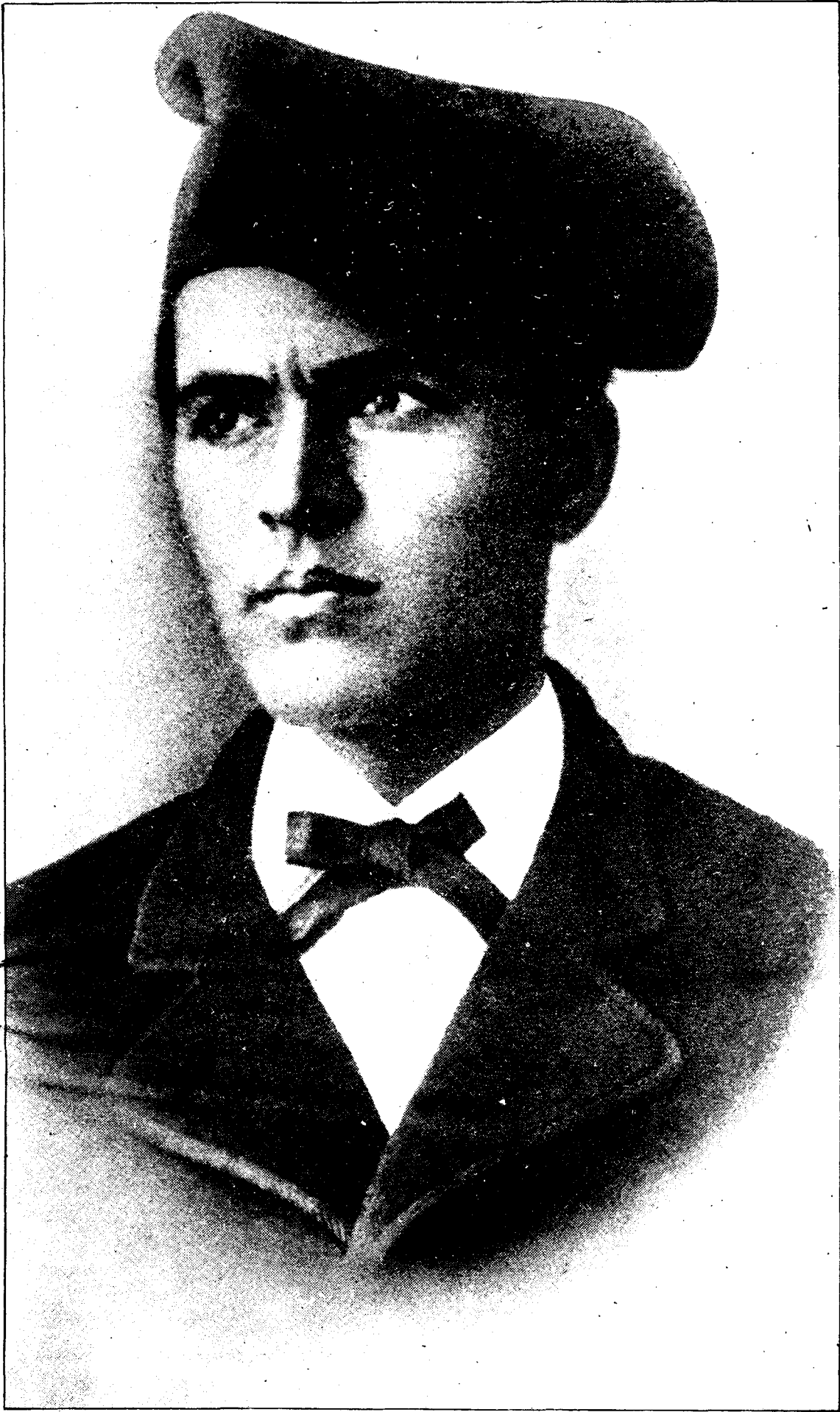
Població D.P.

- ☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
☐ Incloc un taló barrat per aquest import.
☐ Prego al Banc / Caixa

Agència
que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º
Lloc Data

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA, C/. de València, n.º 244.
Barcelona-7

seminaristes no seria del tot feliç, i potser per això les estrofes publicades dels "goigs" no coincideixen del tot amb el text que va a la llibreta que comentem. I encara sobre aquestes cobles satíriques ens plau afegir una anècdota: Quan mossèn Cinto en la seva vellesa lliurà aquesta llibreta a una amiga del poble de Folgaroles, donant un repàs a totes les poesies, quan arribà als "Goigs d'en Santaló", digué: "Aquesta, no", i esquinçà nerviós els fulls, però no del tot. I pel que resta d'ells hem observat les diferències de text a què ens referim.

Tret de tot això, queden — que nosaltres sapiguem — vuit poesies inèdites, escrites a mà per Verdaguer. Publiquem aquí mostres de pàgines fotocopiades, i també la transcripció

d'una poesia, la dedicada a la Mare de Déu. Com és natural, respectem la grafia i ortografia. Aquestes transcripcions de l'original, acrediten de sobres la paternitat verdagueriana del manuscrit.

Creiem important la descoberta, perquè es tingui en compte en posteriors edicions de les obres completes de mossèn Verdaguer. I també perquè, malgrat que les poesies fossin escrites essent novell poeta encara, els experts podran fer un estudi comparatiu de la trajectòria conceptual, lingüística i expressiva del gran poeta de la Plana de Vic. De fet, en aquests anys de la seva joventut — i les poesies ara descobertes ho palesen — es palpen els trets i les formes literàries i lingüístiques que anirien reafermant-se i confi-

gurant-se amb el temps i li donarien la pròpia originalitat i fama.

Direm per acabar, que l'actual propietari del manuscrit inèdit, no vol fer públic el seu nom ni la seva adreça. És un tresor molt estimat que posseeix i que no pensa per ara lliurar a ningú. Però tampoc és egoista, i tanmateix tots aquells que volguessin fer un estudi a fons, podrien disposar de fotocòpies de tota la troballa. En aquest cas, caldria dirigir-se a la redacció de CATALUNYA CRISTIANA.

Francesc Gamissans

**Transcripció literal
de la poesia
"A Maria".**

A Maria

Tota pulcra est Maria. Oda.

La aure lira
Sonorosa
Jo tingues, dolça y suau
Que suspira
Melodiosa
En las salas del Cel blau

Que puntejan
Las angelicas
Bandas de la Sion felis,
y dolsejan
Ab veus celicas
Las verges del Paradis.

La poncella
Cantaria
Agitant las cordas d'or
La mes bella
Satalia
Del pensil del Criador

Las guimaldas
Caprichosas
Que coronan lo seu fron
De esmeraldas
Preciosas
Que esmaltaban l'orisont

Tron de aurora
Cuant rosada
En las portas del orient
Perlas plora
Coronada
Del nuvol d'or y d'argent.

Dos estrellas
Puras, lindas
Que te en sa fas de jasmi;
Las mes bellas
Las mes lindas
Que te Delia en son jardi.

La boqueta
Bermellona
Que es de perlas un cordó.
Per galteta
Te una rosa
Del roser de Jericó

Si la brisa
Perfumada
Als alcaçars del Empir
De ma lira
Puntejada
Transportes algun suspir.

Verge pura
Si desdora
Lo lugubre cantich meu
Ta hermosura
Robadora
Que ha ensisat a tot un Deu;

Regalarvos
Jo voldria
Cant digne del vostre amor;
Y antonarvos
Ma Talia
No sal altre cant millor.

Si a eixas salas
Estrelladas
Ahon sempre es dia clar
Puch en alas
Platejadas
Algun dia jo pugar.

Mes melosa
Cantinelas
Entonarà ma arpa d'or
Ala hermosa
Jovensela
Quem tragué de eix mon Traidor.

CULTURA POPULAR

PUBLICACIONS DE L'OBRA SOCIAL, CAIXA DE BARCELONA

«**Almanacs de Barcelona**» Lluaris, Calendaris i Pronòstics Segles XV a XX.

Realització: Josep Mafà, Ramón Valverde, Ester Valls, Susanna Vintó.
Barcelona, gener 1983.

El llibre que acompanya l'exposició «Almanacs de Barcelona» documenta d'alguna manera el canvi d'any, amb els seus esdeveniments socials i polítics, per mitjà de diversos anuaris o números extraordinaris de les diferents publicacions.

Dins d'aquestes, l'almanac en la seva doble faceta de calendari i mitjà d'informació, ha estat un element important per a la premsa barcelonina.

Aquest llibre mostra de manera sintètica els cinc segles d'almanacs impresos a Barcelona; amb tot el que irradien i reflecteixen ens poden ajudar a profundir en el coneixement de la història i de l'esperit de la nostra ciutat.

«**Ara ve Nadal**»

Realització: Josep Mafà, Bienve Moya, Antònia Pélaury, Ester Valls, Ramón Valverde, Susanna Vintó.

Barcelona, desembre 1981.

El llibre és el catàleg de l'exposició «Ara ve Nadal» (desembre 1979), però conté a més un anexe d'adresses d'activitats referents a aquestes festes i una bibliografia. El llibre —com l'exposició— preten la divulgació de les tradicions lligades a la festa de Nadal i al solstici d'hivern, en un moment en que hi ha una forta tendència a la seva desnaturalització i fins i tot desaparició. Conté un recull d'elements escampats a arxius, museus i col·leccions particulars agrupats per a aquesta mostra: el símbol del foc i l'arbre, les herbes que donen sort, les rifes, les fires, els àpats tradicionals.

«**La tardor**» - Recull de tradicions, activitats i costums de l'equinocci de tardor.

Realització i muntatge: Josep Mafà, Ramón Valverde, Ester Valls i Susanna Vintó.
Barcelona, setembre 1982.

El llibre, que acompanyava l'exposició sobre el tema de «La tardor» és un recull d'activitats tradicionals i manifestacions festives d'aquesta època de l'any. Té també com objectiu la divulgació de la cultura rural al nostre país i de la significació de les festes del període.

En ell es mostren, amb petits poemes, fotografies, notícies dels diaris i fent un contrapunt entre les tradicions i la vida actual, les festes majors i aplecs, la verema, les feines agrícoles, la caçera, la matança del porc, els aiguats. I a les ciutats, la reempena de les activitats culturals, laborals i escolars.

«**La porta de l'estiu**» - San Joan, les festes del foc i de l'aigua i costums estiuencs.

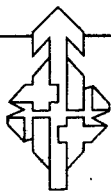
Realització: Josep Mafà, Bienve Moya, Ester Valls, Susanna Vintó i Ramón Valverde.

Barcelona, juny 1981.

El llibre acompanyava l'exposició de materials que il·lustren les celebracions des del 24 de juny (San Joan) al 30 de juliol (San Nin i Sant Non).

En ell es parla de la significació dels elements característics d'aquestes festes (l'aigua i el foc) i de les manifestacions lúdiques familiars de l'estiu actual i a l'hora s'evoca l'estiu menestral i costums ja desapareguts.

**CAIXA DE
BARCELONA**

OBRA SOCIAL

"Ells" també són seminaristes "nostres"

Amb 300.000 pessetes podem finançar els estudis d'un futur sacerdot a països de missió

Cada any, durant el temps de Pasqua, les Obres Missionals Pontífiques promouen la campanya a favor de l'Obra del Clergat Natiu, que ha de culminar en la Jornada Anual, en els primers dies de maig. El Mural "Església en Marxa" és dedicat a aquest tema primordial de l'activitat missionera: el Clergat natiu dels països de missió.

Els nostres altres seminaristes

Solament una visió eixalada de l'Església pot considerar que els nostres seminaristes són tan sols els que es preparen per al sacerdoci en el seminari de la nostra diòcesi. Per a un catòlic, els nostres seminaristes són tots candidats al sacerdoci de l'Església universal. La raó fonamental d'aquesta afirmació és el fet que, com recordava el Vaticà II, a cada diòcesi "es troba i opera veritablement l'Església de Crist, que és una, santa, catòlica i apostòlica".

Però a més, l'ordenació recta de la caritat fa que la cooperació de les comunitats i dels fidels s'orienti preferentment cap a aquells seminaris i seminaristes que ensopeguin amb majors dificultats per a realitzar la seva vocació i amb major escassetat de mitjans econòmics per rebre l'adequada formació sacerdotal. Parlant en termes generals, els seminaristes nadius dels països de missió són els més necessitats; perquè, llevat de rares excepcions, l'activitat missionera de l'Església es realitza en els pobles més pobres de la terra.

Precisament, per resoldre els problemes dels nostres seminaristes, les Missions, com diu, també el Vaticà II, "necessiten sobrenaturalment que l'acció missional de tota l'Església els subministri contínuament els subsidis que serveixin, abans de res, pel desenvolupament de l'Església local i per a la maduresa de la vida cristiana".

Aquest principi de solidaritat universal és el fonament de l'organisme propi del Papa i dels Bisbes, per la formació del Clergat Natiu dels països de missió: l'Obra Missional Pontífica de Sant Pere Apòstol, que és un del quatre rams d'aquesta institució, constituïda per les Obres Missionals Pontífiques.

Els seminaristes del món missioner

Un dels signes visibles de l'eficàcia missionera, sobretot en la segona meitat del segle XX, és la formació del Clergat Natiu dels països de missió. A principis d'aquest segle no arribaven al miler els seminaristes de tota la geografia missionera. Actualment, s'apropen a cinquanta mil. Gràcies, a aquest poderós impuls hi ha, actualment, en les Missions, més de 500 bisbes i 15 mil sacerdots indígenes.

El quadre actual dels seminaristes, en el món missioner és el següent:

En els territoris dependents de la Sagrada Congregació de Propaganda Fide hi ha 501 seminaris, dels quals 401 són menors i 100 majors. El sosteniment econòmic d'aquests centres de formació és molt valuós: reconstrucció dels edificis i el manteniment subsegüent, biblioteques, laboratoris, professorat i alumnes. La font principal de la financiació dels seminaris missioners, és l'obra Missional Pontífica del Clergat Natiu. L'últim any, aquest organisme va poder concedir subsidis per un total de 20.375.272 dòlars, cosa que equival, aproximadament, a uns 2.500 milions de pessetes, al canvi actual. Aquesta Obra ha concedit, per tant, unes cinquanta mil pessetes per cada seminarista.

La cooperació espanyola en aquesta Obra assolí, l'últim any, la xifra de 62.122.275 pessetes. És una formosa xifra; però encara som

molt lluny de la quota que Espanya ha d'aconseguir. Davant de nosaltres, es troben, per la seva aportació neta i en l'ordre assenyalat, els següents països: Alemanya Federal, Estats Units, Àustria, Itàlia, França, Canadà, Holanda, Bèlgica i Anglaterra.

Un formós itinerari: la vocació sacerdotal

La crida al sacerdoci és sempre un misteri de l'elecció divina, Déu crida a uns i a d'altres no els crida. En els països de missió, en un món no cristià, els itineraris de cada vocació sacerdotal són moltes vegades veritablement sorprenents. En ambients pagans els seminaristes són considerats com a folls. Així s'explica un jove sacerdot del Senegal, al descriure el camí de la seva vocació personal.

"Per realitzar algunes coses ens

fa falta un atreviment que la gent considera com a bogeria. Fer-se sacerdot és actualment, per a molts, un acte incomprensible. S'ha arribat fins i tot a predir que jo me'n penediria. L'atreviment em desborda; però jo tinc confiança. Sóc potser un foll, però un foll conscient de la meua bogeria".

¿Com ajudar l'obra del clergat natiu?

Les parròquies, les comunitats de base, els centres docents de l'Església i, sobretot, els seminaris i cases de formació religiosa, si tenen un vertader sentit d'Església no poden viure al marge d'aquest problema fonamental de l'activitat missionera: la creació d'un clergat natiu. Per això, una campanya a favor d'aquesta causa ha de tenir dues etapes fonamentals:

1.- **Informació.** Aquesta és la base fonamental. Tant els fidels individualment, com les comunitats cristianes han de conèixer les dades del problema. Les xifres dels seminaris i dels seminaristes, les necessitats, el fet dolorós de nombrosos seminaris de les Missions que per manca de recursos es veuen obligats a tancar les portes a molts joves que desitgen seguir el camí del sacerdoci.

Sobretot, en una campanya general d'animació, s'ha de reservar el temps de Pasqua per a aquesta informació sobre el Clergat Natiu de les Missions. Per realitzar aquesta acció, tant la Direcció Nacional de les Obres Missionals Pontífiques, com les Direccions Diocesanes, poden proporcionar uns subsidis adequats, que fonamentalment són tres: el servei pastoral "illuminare", el mural "Església en Marxa" amb la seva fulla explicativa, corresponent al mes d'abril i el butlletí de les O.M.P. "Testimoni de la Missió".

2.- **Contribució a l'Obra del Clergat Indígena.** La informació sobre el problema no ha de quedar a l'aire, sinó que ha de descendir i concretar-se a una doble col·laboració: personal i comunitària: en primer lloc, l'oració i el sacrifici pels seminaristes de les Missions. Ells necessiten aquesta solidaritat espiritual per a rebre la il·luminació de l'Esperit, la força del Cel que els sostingui en la llarga marxa cap al cim del sacerdoci.

En segon lloc, la col·laboració econòmica. No importa que les almoines siguin modestes. Molt pocs fan un molt. Les aportacions no han de dispersar-se, sinó que han de canalitzar-se cap a l'organisme pontifici del Clergat Natiu, que és l'Obra de Sant Pere Apòstol. Actualment, hi ha uns mòduls o fórmules concretes per a orientar les almoines a favor d'aquesta Obra:

—Beca (financia els estudis durant els sis anys darrers: 2 de Filosofia i 4 de Teologia). 300.000 pessetes.

—Mitja Beca. 150.000 pessetes.

—Borsa d'estudi per un any. 50.000 pessetes.

Això no vol dir que l'obra solament rebi aquests donatius; qualsevol aportació, per petita que sigui, es valiosa, ja que s'incorpora al fons comú d'aquest Organisme que ha d'atendre tots els anys tantes sol·licituds per cooperar a la financiació de més de 500 seminaris i a prop de cinquanta mil seminaristes.

	Seminaristes menors	Seminaristes majors	TOTAL
Àfrica	22.109	5.755	27.864
Àsia	10.222	5.283	15.505
Amèrica	2.197	800	2.997
Oceania	445	175	620
Europa	116	94	210
	35.089	12.107	47.196

El llibre és font de saviesa humana

Els sociòlegs, a partir de les dades estadístiques, afirmen rodonament que la gent del nostre país no llegeix.

No és cap secret que la premsa general passa per moments difícils. I l'especialitzada també. Els editors i llibreters s'inventen premis i fires per poder malvendre i sobreviure. Tot plegat, un quadre llastimós.

La gent ens queixem que les publicacions i els llibres són cars; mentrestant, amb el nostre diner, s'ha engegat i s'acreu un ball de milions en el futbol, es multipliquen els "snacks" i els "pubs", i els "bingos" fan el seu agost abans d'hora. La conclusió, per tràgica, no és

menys clara: LA CULTURA, en aquest país, no interessa.

Les famílies s'interessen per la "instrucció" dels fills; i els joves i els madurs per llurs èxits professionals. I a fer "pelas".

Però la CULTURA, com a conreu de l'esperit de l'home, la cultura que, de manera immediata, és gratuïta i no pas utilitària i pragmàtica, no interessa. Els artistes es moren de gana, ben al contrari dels futbolistes i dels manipuladors del negoci de l'oci. La fruïció de l'estètica en tots els camps és una satisfacció no volguda; és de creure, perquè sovint és ignorada.

Després d'aquesta galopada inicial, parlem del llibre.

La passió de llegir hauria de ser un dinamisme constant del nostre viure.

Llegir és caminar, obrir-se, intercanviar, pensar, sentir, mirar, trobar.

Després de llegir un bon llibre, hom esdevé existencialment més home; perquè s'ha capbussat en el fenomen humà i li ha estat donat el ser més capaç de llegir-se a si mateix, els altres i les realitats que l'envolten. Tot llibre ens introdueix a la lectura del llibre de la vida. Tot llibre és una mica el "llibre de bord" que ajuda a conduir la nau en la nostra singladura diària.

Un llibre és important pel que hi ha escrit, però també pel que hom hi llegeix entre línies. És important

pel que diu, pel que ens diu i per la resposta que ens demana. Quan un llegeix, no està mai sol. La lectura és diàleg i conversa.

El llibre té el poder de posseïr-nos i traslladar-nos a la serenitat i a la llibertat dels somnis, a l'emoció del plor i a la fruïció de la joia.

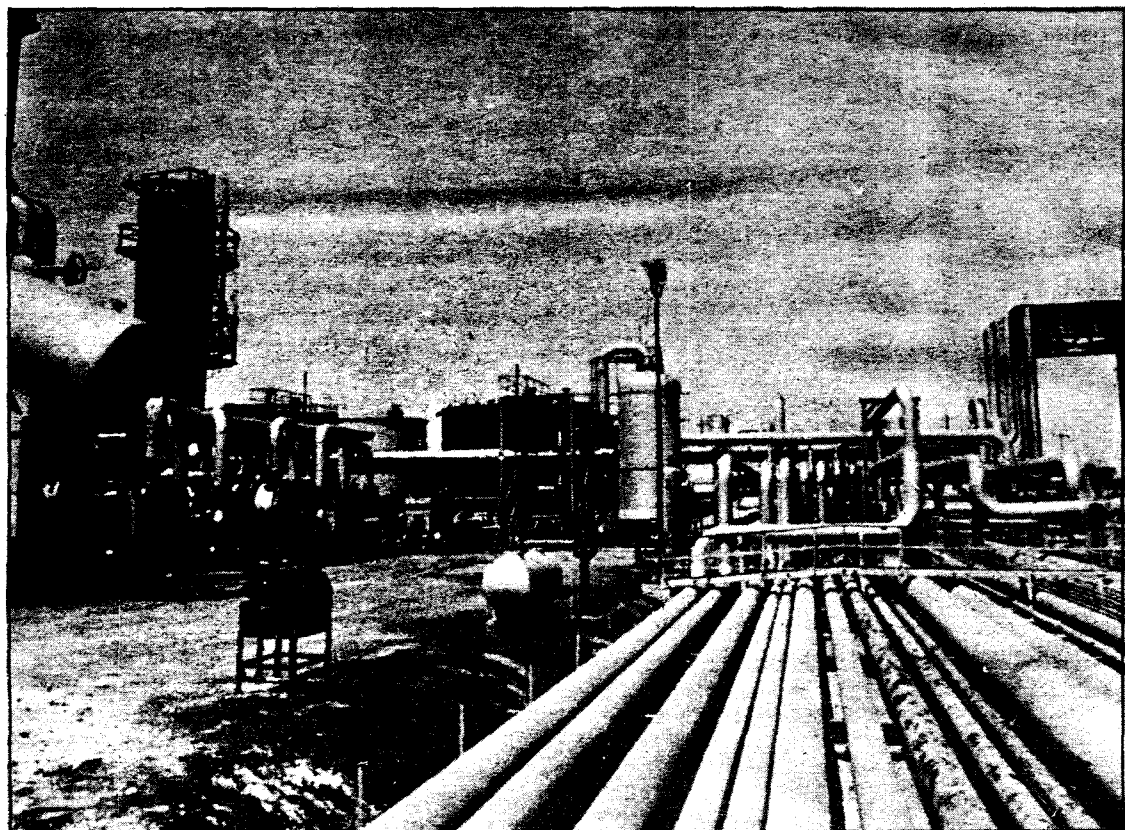
El llibre és un "tu", un confident a qui per la seva discreció li permetem d'entrar al santuari íntim del nostre jo. No és mai lletra morta, sinó realitat viva. El llibre, suau-ment, ens afaïçona interiorment, ens humanitza, ens fa escoltadors, humils, solidaris. Per això un llibre

és font de saviesa humana.

Els que "parlen com un llibre" o "saben molta lletra menuda", si llegissin de debò, deixarien de creure's suficients o de ser cíncics. La lectura és una verdadera escola d'humanisme.

Estem a les portes de l'estiu i de les vacances. Llegim. Allunyats del soroll i del tràfec del viure engu- nió, prenem amb nosaltres el llibre amic; deixem que en el silenci de l'oci ens parli reposadament; ens parli al cor de com esdevenir més homes.

F. M.

La degradació del medi ambient

La progressiva degradació del medi ambient hauria de ser tema de preocupació de les autoritats. Se'n parla, es comenta que s'ha de fer això o allò, però no es porta a terme una acció decidida en aquest camp. En una recent visita que vaig fer a una localitat del Vallès, un dels nens que passejava pel carrer m'acompanyà una estona, d'una manera improvisada, i m'explicà que en aquell riu que passava pel nostre costat li havien dit que abans hi vivien peixos. Em vaig quedar sorprès i mut, perquè ara resulta que la quitxalla d'avui dia sap què és un peix per les referències que li donen.

Els qui som de poble recordem —amb un cert enyorament— aquells temps de la infantesa en

què anàvem a pescar, a caçar crancs, a buscar bolets, etc. Mantenim un contacte viu amb la natura, que és una font de coneixement directa. Ara, la gent menuda aprèn moltes coses a l'escola, pels llibres. Els mestres han de teoritzar sobre coses que s'han de veure, i palpar per fer-se'n ben bé la idea.

En aquesta àrea de conservació del medi ambient, no valen actituds tèbies. Si hi ha unes lleis que serveixen per protegir la natura, s'han de fer complir. No podem permetre que s'embruti la casa de tots per tal que una minoria obtingui uns beneficis. Clar i català.

P. P.

racó del llenguatge

No és igual cama que llit (i 8)

Són uns ases! Ens fa exclamar la indignació davant unes actuacions que palesen ineptitud i ignorància. També ens podem referir als asos de l'esport o de la cançó. I nosaltres podem percebre clarament aquesta petita diferència entre asos i ases, mots que presenten uns significats tan contraris. Però no sé si un castellà seria capaç de distingir la intenció d'aquestes dues preguntes: Amb aquests asos hem de guanyar la lliga? O, ¿amb aquests ases hem de guanyar la lliga?

Quan passo per Cardedeu no em descuido mai de comprar una bona paperina de borregos. Llaminer de mena, me'ls cruspeixo amb delectació i, de passada, protegeixo el turisme gastronòmic local, que bona falta fa, bo i deixant-ne alguns a la muller per incorporar-los a la picada dels bons guisats catalans. Però podria ser que si dic a algun amic castellà que he comprat uns quants borregos, es pensi que m'he fet pastor d'un ramat de xais.

Ens ha arribat l'escalada de la delinqüència i avui cal posar portes metàl·liques blindades, panys sofisticats d'alta seguretat i sistemes d'alarma ben sorollosos, si no volem ser víctimes dels rebentapisos que estan a l'aguait de la més lleugera absència per netejar-nos el pis. Abans, amb un baldó n'hi havia prou, i a tot estirar hom assegurava les portes amb baldes i forrellats. Els baldons també serveixen per tancar per dins portes, finestres i finestrans. Però si comentem amb gent castellana que ens han posat baldons a casa, no hi ha dubte que creuran que la ignomínia i el deshonor han caigut sobre el nostre llinatge.

D'anar a parar a la presó, per dir-ho d'una manera pintoresca se'n diu a la garjola, i en castellà, "estar en chirona". D'aquí, fàcilment arribaríem a concloure que viure a Girona és igual que estar a la presó, amb perdó dels gironins per aquesta forçada absurtitat lingüística.

Dono per acabada, de moment, aquesta sèrie de comparances entre català i castellà referint-me, com a cloenda, a un verb que ens demostra fins a quin punt poden arribar a ser antagòniques les dues llengües. Un aprenent de qualsevol ofici o art necessita d'un mestre que l'introdueixi al coneixement pràctic de la matèria a dominar, que el guïï en els secrets que només pot saber l'experiència, que l'ensinistri. D'ensinistrar, en castellà en diuen "adiestrar". Voleu més antagonisme que destra/sinistra, o el que és igual, dreta/esquerra?

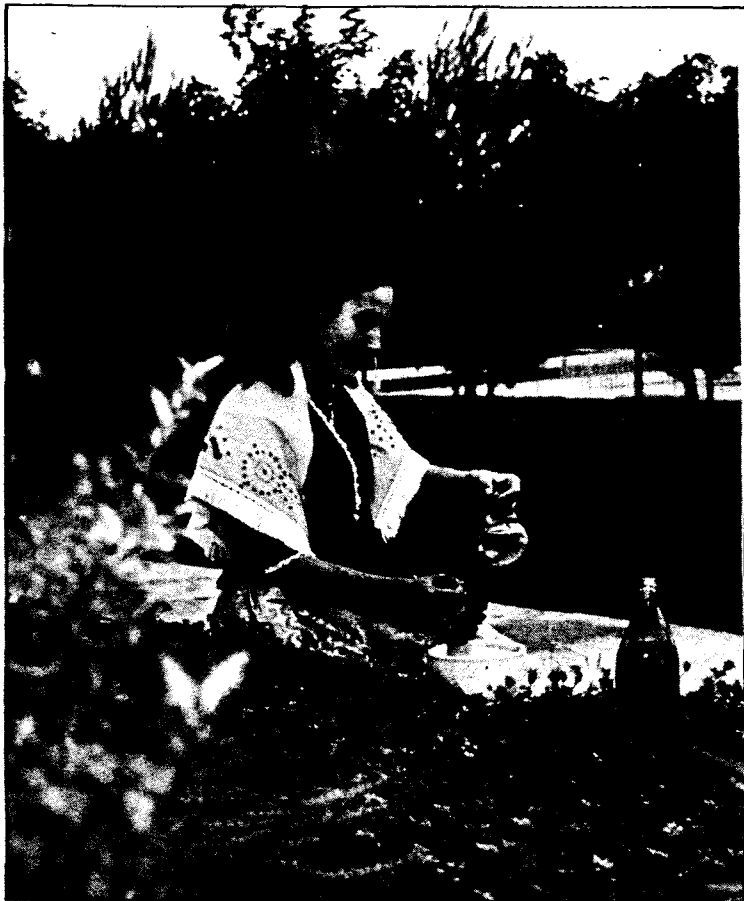
Perles ortogràfiques

Al costat de casa un metge ha obert consulta. El doctor es diu Castro López, i a la placa del carrer, retolada encertadament en català, li han escrit: Castro López. Ni que el cognom López fos català no s'hauria d'accentuar amb accent greu. El retolista deu haver pensat que així era més català.

Albert Pera

Cuina

Amanida de faves "Empordà"

mig kg. de faves molt tendres pelades

1 amanida
100 gr. de pernil del país
3 ous durs
1 cull. mostassa
una mica d'oli
una mica de vinagre
menta fresca

Coeu les faves uns 10 minuts, escorreu-les i deixeu-les refredar. Talleu l'amanida molt fina. Talleu el pernil a trossets.

Feu una salsa amb oli, vinagre, sal i mostassa, afegiu-li una mica de menta fresca picada.

Poseu l'amanida a la plàtera, damunt poseu-hi les faves i el pernil tallat, regueu-ho tot amb la salsa i rodejeu-ho amb rodanxes o grills d'ou dur.

Serviu-ho fred.

Maria Gloria Muntañola

costums i tradicions

Una poma per la set

D'entre les diverses aventures passades per la Sagrada Família camí d'Egipte, una fa referència a les pomes. Segons unes versions, una pomera s'inclinà per oferir el seu fruit a l'Infant, que tenia set. Segons unes altres, la poma li fou ofrenada per un caminant que s'esqueia passar per l'indret on Jesús somicava assedegat. Segons unes terceres, la taronja jugà, també, un paper semblant, si bé la poma fou la que, a darrera hora tingué el privilegi de fer passar la set al Minyonet.

D'això en pot venir la dita d'una poma per la set? Aneu a saber. El que sí és evident, és que la fruita de la pomera - o del pomeró, segons diuen en algun lloc té força representació en la vida humana.

Caldria començar per la que la serpent oferí a Eva en el Paradís. Una poma il·lustrada, bonica, d'aparença deliciosa que tenia, però, el corc del pecat a dins.

En els vells pessebres solia figurar-hi un pomeró, amb dues figures al peu que representaven Josep i Maria. El costum tenia origen en una cançó popular que narra com estant gràvida la Verge, volia menjar pomes, però Josep, ple encara de dubtes, no n'hi volia abastar. L'arbre, compadit, abaixà les branques i Maria pogué heure les pomes. Josep, aleshores canvià d'actitud i s'ofert a ajudar la seva esposa en tot i acabà dient: "Ara sí que crec, Maria, / que porteu el Redemptor, / el Rei del cel i la terra, / que porteu Nostre Senyor".

En el "Manual de Novells Ardits" o "Dietari de l'Antic Consell Barceloní", trobem que en determinades solemnitats, els Consellers eren obsequiats amb pomes, ventalls -si era l'estiu- i ramells de flors, quan assistien a diverses solemnitats. Per Sant Nicolau els n'hi donaven sis, per Santa Marta dotze, així com per altres festes. Els n'hi oferien, també, al costat de capses de fusta folrades de pell, amb confitures i ells, els consellers, n'ofrenaven igualment als jurats quan assistien a les reunions. Si hi mancaven dos cops, es quedaven sense pomes.

A Plegamans -ja ho he explicat en una altra ocasió- per la festa del Roser que es celebra el diumenge de l'octava de la Pasqua de Resurrecció, beneeixen i distribueixen rams constituïts per un pom de flors representant els misteris de Goig, una poma en el centre, perquè el fruit és símbol de triomf i, per tant, dels misteris de Glòria. I cinc ametlletes clavades a la poma signifiquen les cinc llagues del Crist i, doncs, resumeixen els misteris de Dolor. El ram és lluit, després en la dansa que, abans de la guerra es feia a la plaça de l'església.

L'aigua de pomes cura les berrugues, el mal d'estómac i l'estrenyiment. És diurètica i el poble creu en la seva funció màgica per a guarir les malalties nervioses a condició d'ésser pelades amb la mà esquerra i un ganivet de plata.

Esteve Busquets
i Molas

Del padrí al fillol...

però també del fillol al padrí!

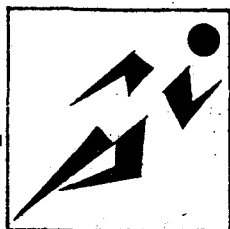
Biblioteca Folch i Torres

1. Aventures d'en Massagran
2. La fortuna d'en Pere Violet
3. Aventures d'en Boi Delit
4. La bella història d'en Tupinet
5. En Bolavà, detectiu
6. Fomidables aventures d'en Pere Fi, 1a. Part
7. Fomidables aventures d'en Pere Fi, 2a. Part

LA LLAR DEL LLIBRE
Demaneu-los a la vostra llibreria

futbol

Per fi, futbol espectacle
al Nou Camp

Els aficionats ho veien i no s'ho creien. El Barça jugava i feia gols amb certa facilitat. Sembla estrany que un equip pugui canviar tant en uns mesos. Quina diferència amb aquell equip que va perdre per 0-2 davant el Santander. Són les coses del futbol. I és que si aquest fos un joc lògic perdria tota la gràcia i emoció.

Malgrat el bon joc i l'espectacle de l'equip, la victòria barcelonista de diumenge passat serveix només perquè els homes de Menotti no siguin superats a la classificació per l'Atlético de Madrid. La reacció ha arribat massa tard. A més, encara queda per veure si no ha estat tot flor d'un dia. Tant de bo que no. Si el Barça segueix en aquesta línia, és un dels candidats més seriosos a assolir la Copa del Rei. Això no obstant, cal tocar de peus a terra. El Barça és un equip, com s'ha demostrat durant la temporada, molt irregular que és capaç de guanyar a qui sigui i de perdre amb un rival teòricament molt inferior.

Maradona, una meravella

El principal protagonista del partit del diumenge va ser Maradona, tot i que Schuster i la resta de companys jugaren un partit més que acceptable. L'argentí, però, mereix un comentari especial. Maradona oferí un espectacle inoblidable. Va fer de tot. Donar passades mortals que propiciaren diversos gols, ell mateix en marcà tres.

Cada vegada que agafava la pilota era un perill. El seu marcadore es va tornar boig. Maradona és un fora de sèrie. Quan té el dia, ningú no és capaç d'aturar-lo.

Per primera vegada durant aquesta temporada, i aquest és un factor que pot servir per explicar l'exhibició barcelonista, Maradona i Schuster es troben en bona forma, amb la qual cosa el potencial de l'equip permet de doblegar qualsevol rival. A més, els jugadors comencen a acoblar-se. A principis de temporada, es varen fer molts canvis i això sempre es nota. Ara cal, per tant, no caure en l'equivocació d'altres anys i començar a fitxar jugadors que no solucionaran cap problema. El Barça compta amb un bon planter.

El Madrid, favorit

Quan manca una jornada, encara no s'ha decidit qui serà el campió. Matemàticament poden ser-ho el Real Madrid i l'Athletic de Bilbao. Tanmateix, els primers compten amb més possibilitats, perquè amb un empat a casa del València en tenen prou per assegurar-se el títol.

En el decurs d'aquesta temporada, el Real Madrid ha fet un futbol poc brillant i espectacular. Ha seguit, però, una línia molt regular. A més els homes d'Alfredo Di Stéfano no solen fallar als moments transcendents.

Tomàs Puntí

cadeca

Matinal atlètica al
Vallès Occidental

La Ciutat de Sabadell fou el marc en un recent diumenge, de la II Jornada Atlètica organitzada per CADECA, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Sabadell.

Si el primer festival el vàrem realitzar a Barcelona, aquesta vegada confiarem l'organització d'aquest segon a la nostra Delegació comarcal del Vallès Occidental.

El muntatge fou un èxit i tots els participants, en nombre molt crescut, nois i noies, estigueren ben atesos i passaren un matí optimista, de companyerisme i amistat

factors de positiu interès pels ideals de CADECA.

L'ajut de valuosos col·laboradors de la Federació Catalana d'Atletisme, el competent grup del senyor Molins, ens aportà el seu concurs tècnic que fou vital per al desenvolupament de la competició.

En aquesta mateixa pàgina trobareu el nom dels atletes que accediren als primers llocs i com que no han arribat les fotografies de l'acte, ens ha semblat oportú insertar-ne d'altres, també de competició atlètica, i de grups connectats al nostre col·lectiu.

II JORNADA
D'ATLETISME (Cross)
SABADELL
Bosc de Can Deu

Primers classificats en la
distància de 1.100 metres

—ALEVÍ FEMENÍ - Ascensión González del C.D. Sabadell.
—INFANTIL FEMENÍ - Gloria Gallego del C.D. San Gabriel.
—CADET FEMENÍ - Ita Márquez del C.D. Sabadell.
—ALEVÍ MASCULÍ - David Matencio del C.D. Sabadell.

Primer classificat en la
distància de 1.500 metres

—INFANTIL MASCULÍ - Antonio Pinilla del C.D.S. Gabriel.
—CADET MASCULÍ - Javier

Jardí de la Penya Barcelonista Sant Feliu, guanyador en la distància de 2.600 metres.

—JUVENIL MASCULÍ - Javier Ruiz, del C.D. San Gabriel, guanyador a la distància de 2.600 metres.

—JUNIOR MASCULÍ - Ignacio Miquel de l'Unió 77, primer classificat també a la distància de 2.600 metres.

"Fons de
solidaritat"Subscripció de missioners i missioneres a
"Catalunya Cristiana"

"Sóc una religiosa barcelonina que estic al Col·legi 'Cardenal Cushing' que tenim en aquesta ciutat. Vull agrair-li de tot cor la subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" que vostè apadrina. Jo vaig venir a formar part d'aquesta comunitat a començaments de l'any passat, i va ésser una gran alegria trobar-la aquí, com l'havia pogut assaborir a Oruro i Cochabamba on també generosos catalans pensen en les missioneres de la nostra terra."

Ma. del Claustre Bonet
Sta. Cruz de la Sierra (Bolívia)

"Sóc una religiosa que des de fa tres anys estic a Guinea Equatorial. Treballo com educadora en les escoles d'Ebebiyin, província de Kie-Ntem. Rebo amb regularitat, des de fa dos mesos, el nostre setmanari de "CATALUNYA CRISTIANA". Ho agraeixo de tot cor a totes aquelles persones que ho fan possible. És com una alenada d'aire fresc que t'arriba de la terra i t'ajuda a caminar amb nou coratge. Moltes gràcies!"

Ma. Dolors Domènech
Ebebiyin-Rio Muni (Guinea Equatorial)

Nom i cognoms
Domicili Tel.
Població Província

Desitja subscriure un missioner/a a "CATALUNYA CRISTIANA".

☐ per correu ordinari (3.000 ptes.) ☐ edició catalana
☐ per avió (4.500 ptes.) ☐ edició castellana

L'import el faré efectiu mitjançant:

☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:

Podem domiciliar el pagament al Banc/Caixa

N.º compte corrent

Sucursal n.º Població

Província

Prego al Banc/Caixa, consideri aquesta butlleta com la meva autorització per aquest pagament.

Població Data Signatura

Equivocadament, en el n.º 186, vàrem publicar dues subscripcions com a pendents de la setmana anterior, quan en realitat havien estat totes cobertes. Perdoneu.

Subscripcions proposades per aquesta setmana:

☐ Enric Pascual i Oiz
Khrist Premalaya -Sehore
ASHTA 466 11
INDIA

☐ Maria Josefa Queralt Teixidó
Dilkhush Sp. School.
Church Rd. Juhu
BOMBAY 400 039
INDIA

☐ Josep Solé
Kamishakujii 1 - 710
Nerima-Ku
TOKIO 177
JAPÓ

☐ Dolors Rodríguez Suárez
Nouvelle, 3 Golf Rd.
LAHORE
PAKISTAN

☐ Josep M.ª Bixaconill
Paroisse Catholique
NIORI DU SAHEL
MALI

PRÉSTECES PER A L'HABITATGE

ACCÉS O CONSTRUCCIÓ PRÒPIA

CONDICIONS

INTERESSOS

16'50% Sense diferencials
ni altres càrregues.

IMPORT

Fins al 70% del valor de l'habitatge.

TERMINI

Fins a **21 ANYS.**

AMORTITZACIÓ
LLIURE

Quan i com vulgui, fins i tot al final del termini.

ASSEGURANÇA
DE VIDA

Totalment gratuïta per a l'amortització
del préstec, complint condicions.

CAIXA D'ESTALVIS DE CATALUNYA

LA CAIXA DE TOTS

ARRIBEM A TOT ARREU

I EN CATALÀ...

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS
I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

PROVINCIA

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A. Consell de Cent, 425, 6. BARCELONA-9

escacs

Per Jaume Mora

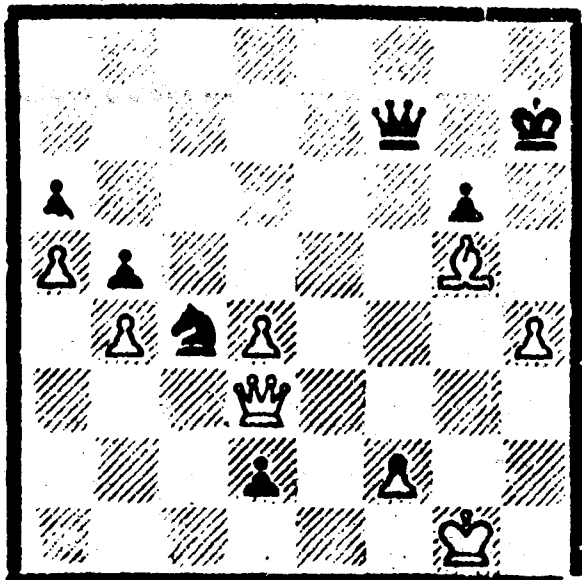

Diagrama 60

Negres juguen i guanyen

Aquesta vegada la clau és la segona, puix el rei negre demana protecció. Segur que l'encerteu.

encreuats

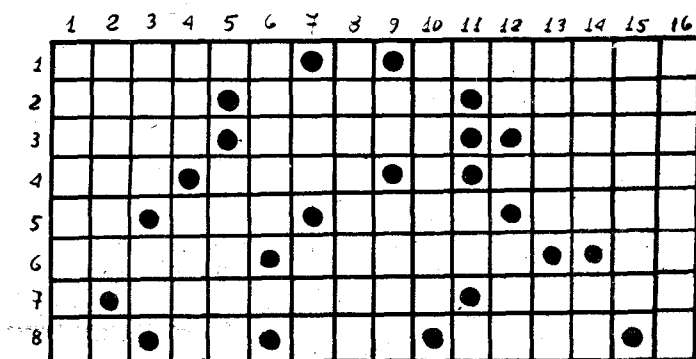
Per Rosa Collell

Horitzontals:

1.- La festa més gran dels cristians. Conjucció. 3er diumenge de quaresma. 2.- Germà de Jacob. De vellesa. Aquella cosa que Jesús va fer miraculosa (al revés). 3.- Metall altament radioactiu. Sobrellom. Angunia, por. 4.- (Al revés), idòni, igual. Tela pintada d'oli i envernissada. (Al revés), signatura. 5.- Cent u. (Al revés), accident geogràfic gallec. Jefe d'una banda derrotada per David que va fugir i fundà el regne de Samasc. Antagonista de Mardoqueu (al revés). 6.- En plural, lloc de vegetació en el desert. Sers celestes. (En llatí), en. 7.- Consonant. (Al revés), una cosa de debò, no fictícia. Imperatiu del verb cantar. 8.- El número u de totes les cartes. Article dialectal. (Al revés), un òrgan de la cara. Llei dels jueus. Preposició.

Verticals:

1.- Fragment bíblic seleccionat per a llegir en un acte

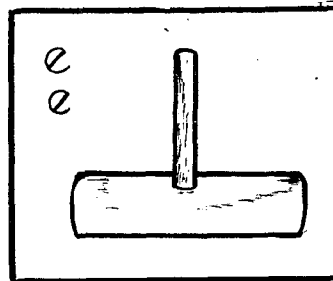

litúrgic. 2.- Pronunciació de les paraules de forma confusa. Consonant. 3.- V marquès de Campo Real i Comte de Cabatillas (Mallorca). Abreviatura de Sant. 4.- Pronom relatiu. (Al revés), novel·la de S. Espriu. 5.- Vocal. Forma prefixada del mot grec "histos" teixit. 6.- Ciutat prop del Tigris. Conjucció. 7.- Déu del vent. Bulb comestible. 8.- Satànic, horrorós. 9.- (En castellà), anar. Mar de Grècia. 10.-

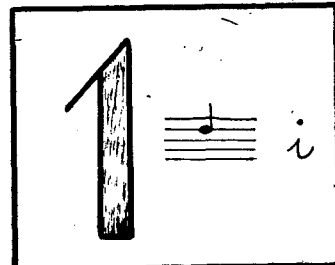
Germà de Marta i Maria. 11.- Preposició. (Al revés), art. dialectal. Forma d'embenar. 12.- Vocals. Preposició. (Al revés i en plural), revista fundada a Tolosa de Llenguadoc el 1923. 13.- Consonants. Veu de comandament. 14.- Deessa fen can. de la felicitat. Símbol químic del sodi. 15.- Salvat, perdonat per Crist. 16.- Festivitat que celebra l'Església el dia 6 de gener.

jeroglífics

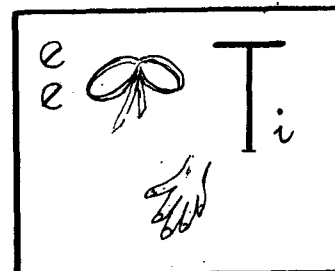
Per Rosa Collell

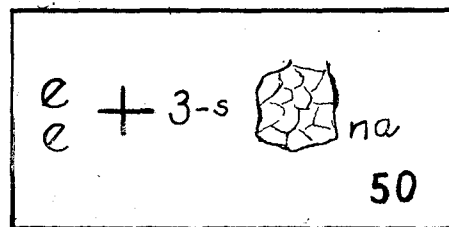
1. Que no va a l'escola?

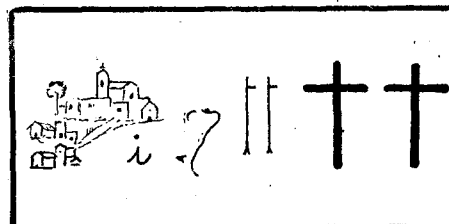
2. Què et sembla Joan Carles I?

3. No pot estudiar...

4. De què fa ella?

5. On és alà?

escacs

Solució al Diagrama 59:

1 Cc3-d5 c6xd5, 2 Dd3xd5+ i guanyarien.

encreuats

1.- Pasqua. 2.- Asafra. 3.- Sada. 4.- Qui. 5.- Esal. senil. 6.- Assur. 7.- Eol. 8.- Infernal. 9.- Ir. Egen. 10.- Llatzer. 11.- A. OL. T. 12.- namA. 6.- Oasís. 13.- TCTMN. Ar. 14.- Asera. Na. 15.- Redim. 16.- Epifania.

Verticals:

1.- Pasqua. 2.- Asafra. 3.- Sada. 4.- Qui. 5.- Esal. senil. 6.- Assur. 7.- Eol. 8.- Infernal. 9.- Ir. Egen. 10.- Llatzer. 11.- A. OL. T. 12.- namA. 6.- Oasís. 13.- TCTMN. Ar. 14.- Asera. Na. 15.- Redim. 16.- Epifania.

jeroglífics

1. Es massa gran.
2. Un gran rei.
3. És llastima.
4. És mestre nacional.
5. Poblet i Santes Creus.

filatèlia

Per Enric Grampera

(Continuació de la sèrie "Personatges de l'any 1963")

Cardenal Cisneros: Valor 50 ptes., color gris-negre i oliva, dentat 12 3/4 x 12 1/2, correu aèri, Francesc Jiménez de Cisneros religiós, ostenta molts càrrecs: confessor, reformador, prelat, cardenal i regent. Nasqué a Torrelaguna (Madrid) el 1436, i morí a Roa (Burgos) el 1517.

Començà els estudis a Alcalá de Henares i els continuà a Salamanca on es graduà en Dret civil i canònic. Marxà a Roma per ampliar estudis i retornà a Espanya amb motiu de la mort del seu pare.

La reina Isabel el nomenà confessor. L'any 1495, recolzat per un breu del Papa Alexandre VI, impulsà la Reforma de l'Orde de St. Francesc. En el mateix any fou nomenat arquebisbe de Toledo i Provincial dels franciscans. L'any 1499 anà a Granada amb els reis, i s'hi quedà per treballar amb l'arquebisbe Talavera en la conversió dels mudèjars.

L'any 1506, a la mort de Felip el Bell, constituí una regència i aplegà el retorn de Ferran, que el venir de Roma li portà el capel de Cardenal.

S'interessà molt per la Cultura. Fundà la Universitat d'Alcalá, i donà categoria universitària als estudis sobre Ramon Llull.

Al acceptar el càrrec de Regent fins a l'arribada del rei Carles I, tingué seriosos contratemps. De camí cap a Valladolid on anava entrevistar-se amb Carles I, morí a Roa el 8 de novembre del 1517.

Recaredo: Valor 25 ptes., color malva i castany, dentat 12 3/4 x 12 1/2, correu aèri, tiratge 4.000.000. Recaredo I, rei visigot 586-601. Fill de Leovigild i (possiblement) de la primera muller Teodosia. Es convertí l'any 587, en el Concili III de Toledo, seguit per tot l'episcopat arrià. Promulgà lleis recollides en el Liber Iudiciorum. Casà amb la visigoda Bada.

"IMAGENMODA'9" I "IBERMODA-HOME"

Dos salons professionals i orientatius

Una nova experiència comercial només per a professionals de la confecció, es va celebrar a la Casa de Campo de Madrid, sota el patrocini i organització d'IFEMA, en presentar una àmplia oferta de moda a través de diverses manifestacions celebrades conjuntament, que oferiren al comprador detallista l'oportunitat de conèixer tots els mostraris a sis mesos vista i efectuar així les seves comandes amb tota comoditat i amb plena orientació de la pròxima moda corresponent a la temporada tardor-hivern '83/84.

"Imagenmoda", en la seva 9.ª edició, ens va oferir una vegada més, el seu gran sentit expositor en presentar-se conjuntament com a "moda del Sol", el grup independent que des de fa alguns anys exposa la seva moda sota la mateixa organització i direcció d'IFEMA; "Ibermoda-Home" l'únic saló monogràfic dedicat a aquesta especialitat en el nostre país i el grup "Moda Viva" que va per la seva tercera edició oferint allò més avançat i trepidant en moda eminentment juvenil.

La marcada presència de firmes exposidores, es va veure àmpliament representada en aquesta ocasió ja que, temporada rera temporada es van incrementant el número d'expositors a aquest certamen que, procedents de tot Espanya, acudeixen a IFEMA a exposar els seus mostraris.

La moda femenina composta íntegrament per peces de vestir exterior, va oferir uns completíssims mostraris inspirats sempre en les tendències proposades: "Anys 50", que ens presenta una dona molt suggerent i sofisticada; "austera", per a un tema de ciutat a base d'uns models bàsicament tradicionals del vestir masculí i, per últim, "Artesanal", l'estil que cerca un retorn a allò natural, a través d'un cert aspecte rústic però a la vegada refinat. Tot això es va veure confirmat i fidelment reflectit en les mostres comercials i orientatives que cada dia se celebraren en el recinte de la fira.

"Imagenmoda 9" en aquesta novena experiència, es va veure superada a d'altres edicions anteriors que, per damunt de tot, ens va demostrar que, a part de presentar moda, sap també vendre-la.

"Ibermoda-Home" continua essent l'autèntic saló de moda masculina que es va crear fa uns anys per orientar, vendre i difondre una imatge de moda netament espanyola i, la serietat comercial de la qual és el millor aval de garantia per a expositors i compradors. La confirmació quant a tot això que diem, la trobarem davant la

CAFRE. Va presentar a "Ibermoda-Home" un conjunt de camisa i caçadora completament renovades i que per a la pròxima temporada tardor-hivern 83/84, tinguin especial relleu.

YERSE, per a "Moda Viva", va presentar aquest conjunt de peces superposades i coordinades, dins l'estil "artesanal" teixides en diferents matèries amb tons rústics amb adornaments en pell.

A la passarel·la dos models presentats per "Moda del Sol", corresponents a tardor-hivern 83/84.

MARLU. Per a "Moda Selecció" va combinar quadres pel vestit dues peces, amb gènere gros llis al to per l'abric sense mànigues.

MAFECCO. Va realitzar per a "Imagenmoda 9" aquest juvenil sastre en llana jaspada, que coordina amb faldilla amb quadres difuminats.

presència de noves firmes exposidores que ens varen manifestar el seu entusiasme davant el resultat comercial obtingut en aquesta la seva primera experiència participativa.

Una vegada més, observem una filosofia de projecció molt àmplia i ambiciosa, dins de l'ambient d'"Ibermoda-Home",

fet que posa de manifest les grans inquietuds per part dels creadors que han basat les seves col·leccions en dos estils per una línia de vestir ciutat: "Metropoli", inspirat en els estils clàssics dels anys 50 encara a través d'una línia més lleugera i esportiva i "Club Man" molt esportiu per ús quotidià.

Per a la línia "Sportswear", tres estils marquen l'ambient general: "Side Car" que basa la inspiració en unes peces relacionades sempre amb el motorisme; "Actual", a base de peces per ciutat d'estructura molt esportiva i, finalment "Andina" que es compon de peces de llana, perxades i folrades que s'usen i procedeixen de les

diferents regions dels Andes. "Moda del Sol", el grup de la coordinació i el bon gust que dirigeix artísticament José M.ª Fillol, es va sumar a l'èxit d'"Imagenmoda" a través d'uns colors molt significatius i uns teixits a base de gèneres i dissenys exclusius que foren la base d'una col·lecció plena de creativitat.

Per altra banda, l'alegria i el color de "Moda Viva", ens va oferir un estil de vestir molt avançat a través d'un missatge creatiu ple de nous suggeriments, presentant uns models de tall i elaboració per als més vanguardistes. Aquest grup, va compartir l'èxit amb el conjunt musical jove i rockero, els "Blue Games", que com a suport de la nova moda, va aportar càlida alegria amb una música adequada a la vegada que molt ben interpretada.

Moda Selecció

"Moda Selecció", com cada temporada, va presentar la seva col·lecció en el Saló Turquesa de l'Hotel Eurobuilding també a Madrid, a través d'un conjunt de firmes molt selectives, cada una de les quals cobreix un rengló molt important dins el vestir femení.

No obstant en aquesta ocasió haver disminuït el nombre de les firmes components de "Moda Selecció", el buit va quedar sobradament cobert en presentar-se una col·lecció de peces molt refinades i dins un nivell creatiu molt ample quant a estils i tendències a càrrec de les firmes components i que responen a KUNY en peça esportiva d'hivern a base de xandels i granotes de ski; Marlu, en un conjunt de models de gran qualitat quant a disseny i teixits; Carmen Mir, que va cobrir els apartats de confecció i punt; Ramon Raventós en alta pelleria; R.B. José M.ª Tresserra S.L. en la seva línia de núvies i la nova aportació de Jacob Lino en peces de zool i napa, demostrant-nos tots ells, que saben vestir la dona de forma diferent però sempre plena de possibilitats, centrant les seves creacions en les principals característiques que marquen la moda tardor-hivern 83/84, on els teixits naturals i exclusius tenen una gran importància, com els colors de promoció, que en aquesta temporada s'extenen a unes gammes molt acurades dins dels tons arena, torrat, verdós i prunat, com els matisos de tons molt forts, en vermell, blau i taronjat, molta presència del blanc i el negre.

Maria José Ejarque

DIUMENGE 24

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.00 PARLEM
10.30 EL DIA DEL SENYOR
11.30 GENT JOVE
12.30 TEMPS I MARCA
14.30 AQUESTA SETMANA
15.00 NOTICIES
15.30 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
16.00 BELFI I LILLIBIT
16.30 CICLE BUSTER KEATON: "El moderno Sherlock Holmes". (1924)
18.00 MÓN SUBMARÍ
19.00 BLA, BLA, BLA
19.30 PROXIMAMENT
20.00 NOTICIES
20.30 FAMA
21.20 MEMORIA D'ESPANYA
22.15 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
22.30 MASH
23.00 ESTUDI ESTADI
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 MOTOCICLISME
16.00 GOLF
17.00 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
18.30 ESTRENES TVE: "El misterio de los Houdinis". (1976)
20.15 HISTORIA DE LA FOTOGRAFIA: "Verdad y belleza".
20.45 RESUM INFORMATIU SETMANAL
21.45 LLARGMETRATGE: "La hora de María y el pájaro de oro".
23.30 COMIAT

DI LLUNS 25

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 LOS MANION DE AMERICA
16.30 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
17.05 MIRAR UN QUADRE
17.30 NOMS D'AHIR I D'AVUI

18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 TOROS
20.30 CONSUM
21.00 TELEDIARI
21.35 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
21.50 MARCO POLO
23.20 ESPANYOLS
00.15 TELEDIARI
00.40 COMIAT

SEGONA CADENA

BIRCUIT ESTATAL

19.00 TELE-NOVELA
19.30 EVOCACIÓ
20.00 ELS MUMINS
20.10 LA FAMILIA MEZGA
20.30 INFORMATIU
21.00 LA NIT DEL CINEMA
Espanyol
Any: 1939
"La Dolores".
24.00 COMIAT

DIMARTS 26

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 LOS MANION DE AMERICA
16.30 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
17.00 UN MÓN PER A ELLS
18.00 BARRI SESAMO
18.30 3, 2, 1... CONTACTE
18.55 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.00 EL LLANERO SOLITARIO
19.30 EL PARADÍS DELS ANIMALS
20.00 ENCONTRES EN LLIBERTAT
21.00 TELEDIARI
21.50 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
21.50 EL SEU TORN
22.50 VIURE CADA DIA
23.50 TELEDIARI
00.15 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.00 TELE-NOVELA
19.30 FORMULA TV
20.00 ROBINSON
20.30 INFORMATIU

21.20 RETRATOS DEL PODER
22.00 TOMAS I SARAH
22.50 MUSICA EN EL TEMPS
23.45 COMIAT

DIMECRES 27

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
16.05 LOS MANION DE AMERICA
17.05 ELS RIUS
18.00 BARRI SESAMO
18.30 3, 2, 1... CONTACTE
18.55 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.00 NOSALTRES
20.00 TELEDIARI
20.25 FUTBOL: Espanya-Irlanda.
22.30 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
21.50 SESSIÓ DE NIT: "El escándalo".
23.40 TELEDIARI
00.05 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.00 TELE-NOVELA
19.30 DIBUIXOS ANIMATS
19.45 EL CARRO DE LA FARSA
20.30 INFORMATIU
21.00 LA ULTIMA FRONTERA
22.00 ESTUDI OBERT
24.00 COMIAT

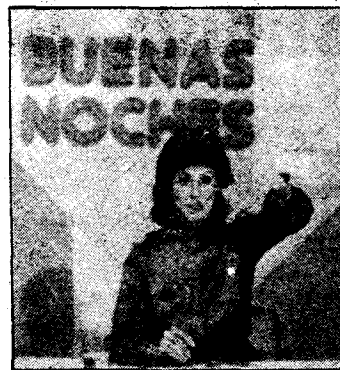
DIJOUS 28

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
16.00 LOS MANION DE AMERICA
17.05 ALTRES COSES
18.00 BARRI SESAMO
18.55 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.00 BASQUET
20.30 LA VIDA SECRETA D'EDGAR BRIGGS

21.00 TELEDIARI
21.35 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
21.50 BONA NIT

22.50 SEQUÈNCIES DEL MÓN
23.50 TELEDIARI
00.15 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.00 TELE-NOVELA
19.30 EUROPA EN JOC
20.00 EL NOSTRE AMIC L'ESPANTA OCELLS
20.30 INFORMATIU
21.00 PRODUCCIÓ ESPAÑOLA
22.00 CINE CLUB: Cicle Douglas Sirk.
22.20 "Imitación a la vida". (1959)
00.30 COMIAT

DIVENDRES 29

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
16.00 SESSIÓ DE TARDA: "La usurpadora". (1932).
18.00 BARRI SESAMO
18.30 LES FAULES DEL BOSC VERD
19.00 3, 2, 1... CONTACTE
19.30 UN MÓN FELIÇ?
20.00 DE PELÍCULA
20.30 VAL MÉS PREVENIR
21.00 TELEDIARI
21.30 VOLTA CICLISTA A ESPANYA

21.45 UN, DOS, TRES
23.00 LAS PICARAS
24.00 TELEDIARI
00.25 TESTIMONI
00.30 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TENNIS
17.20 REESTRENA
19.00 INFORMATIU
19.30 LOS RIVALES DE SHERLOCK HOLMES
20.30 LA CLAVE
00.15 COMIAT

DISSABTE 30

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.30 PISTA LLIURE
12.30 LA CAPSA DELS RITMES
13.00 CONCERT
14.00 REVISTA DE TOROS
14.30 BIBLIOTECA NACIONAL
15.00 NOTICIES
16.00 DON GATO
16.30 PRIMERA SESSIÓ: "Los secuestradores". (1953)
18.10 EL FOLL MÓN DELS PALLASSOS
19.00 VOSTÈ PER EXEMPLE
20.00 NOTICIES
20.25 NI EN VIU NI EN DIRECTE
21.00 INFORME SETMANAL
22.15 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
22.30 DISSABTE CINE...: "Todos los hombres del presidente". (1976)
23.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TENNIS
18.00 MUSICAL EXPRESS
19.00 LAS BRIGADAS DEL TIGRE
20.00 OPERA
24.00 COMIAT

El problema de la violència en la televisió

Fa uns anys, en una entrevista es va preguntar a René Schenker, alt executiu de la televisió suïssa: ¿Vostè que pensa del problema de la violència en la televisió?

Respongué així: "Se'ns retreu la violència en la televisió, especialment en el domini dels "western", de la ficció en general. Però continuo mantenint que les emissions més violentes són les d'actualitat". Estic totalment d'acord amb aquesta resposta.

En les pel·lícules que aquí en diem "de tiros", els nostres fills, que no baden, saben bé que tot és ficció, i "que després s'aixequen". En canvi, en alguns telediaris, una i altra vegada ens passen imatges, i que són vertaderes, de la violència que continua imperant en el món. Voldria iniciar un prec a qui correspongui: ¿No hi hauria manera de donar notícies d'aquest tipus, sense tan d'aparell gràfic? Malauradament, això que ens passa de tant en tant, crec que restarem a bastament "enterats", i així alliberarem els nostres fills d'una visió de la realitat excessivament amarga pels seus anys.

Joan Sans

AMICS DE LA MORENETA

vol ésser present en aquest extraordinari de CATALUNYA CRISTIANA i es complau invitar-vos en els nostres familiars romiatges per diversos santuaris marians de la nostra geografia.

Diumenge 1 de maig
CINQUÈ PELEGRINATGE A MONTSERRAT
Preu: 1.300 Ptes.
Inclou: Autocar, dinar i visita a Santpedor.

Pont de Sant Joan (24, 25 i 26 de juny).
ROMIATGE AL SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DELS DESEMPARATS A VALÈNCIA, excursió a CUENCA de tot el dissabte, i el diumenge visita i celebració eucarística en la residència "Sant Francesc de Borja" de FONTILLES (Alacant).
Preu: 8.800 Ptes.
Inclou: Autocar, allotjament en hotel de tres estrelles a tota pensió, i propines.

Del 31 de juliol al 12 d'agost
PELEGRINATGE A ROMA, MILÀ, TORI, LA SALETTE I LOURDES, amb motiu de l'any sant de la redempció de Crist.
Preu: 57.300 Ptes.
Inclou: Autocar, allotjaments a tota pensió en hotels de tres estrelles, visites facultatives i propines.

Per a més informació dirigiu-vos a: JORDI GARRETA I TRENCHS. Tel. 219 59 11 - 229 47 27. Pi i Margall, 46-48, 8è, 2a. BARCELONA-25

© MIBB Banco de Bilbao 1978

El Banc de la Plaça de Catalunya

**EDICIONS
LITÚRGIQUES**

regina

LITÚRGIA DE LES HORES

EDICIÓ TÍPICA (4 volums)

Edició típica catalana de la **Liturgia Horarum**, llibre de la pregària eclesial, en versió aprovada pels bisbes de les diòcesis catalanes i confirmada per la Congregació per als sacraments i el culte diví.

Es el llibre comunitari de pregària de l'Església que peregrina pels pobles catalano-parlants. Textos bíblics i patristics, salms i cànctics, pregàries i oracions que ens permeten unir-nos a la

gran pregària eclesial de la Litúrgia de les Hores.

Una obra apta, alhora, per a la pregària individual, per a la reflexió, la meditació i la lectura espiritual.

LITÚRGIA DE LES HORES (DIURNAL)

Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona

Aquest volum recull els textos de Laudes, Hores d'entre dia, Vespres i Completes, segons l'ordenament actual.

L'edició d'aquests textos està dirigida tant a les comunitats religioses com també als laics, ja que pertany a tot el

cos de l'Església la participació en la Litúrgia de les Hores.

El volum consta d'una part central i de tres apèndixs complementaris. A la part central hi figuren tots els elements de Laudes, Vespres, Hores d'entre dia i

Completes, i als apèndixs els formularis dels Oficis de lectura de Nadal i del Triduum pasqual, les referències bíbliques de les lectures del leccionari biennal de l'Ofici de Lectura, i la salmòdia de l'Ofici de lectura de les 4 setmanes.

LLIBRE DEL SALMISTA

Domènec Cols

Una nova i valuosa aportació en el camp de la renovació litúrgica de la paraula.

El contingut bàsic d'aquest llibre són els salms responsorials per a la cele-

bració eucarística dels diumenges i festes dels temps forts, i els dels tres cicles dels diumenges de durant l'any, així com els de les solemnitats, festes i algunes memòries. En apèndixs com-

plementaris, han estat inclosos els al·leluies i els versets corresponents, elements comuns i aclamacions a la paraula.

LECCIONARI DE LA MISSA COMENTAT

Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona

Aquesta obra es compon de tres volums, que respectivament contenen les lectures dels anys A, B i C.

Els textos bíblics són els de la versió oficial catalana, i a més es presenten amb la corresponent numeració de ver-

sets. Vénen complementats amb comentaris exegetics i amb introduccions als diversos llibres bíblics i als conjunts de les lectures.

Cal remarcar la variada funcionalitat d'aquest Leccionari comentat: prepa-

ració de la litúrgia de la paraula; preparació de les homilies; monicions introductòries de les lectures i dels salms responsorials; reflexió personal o de grup; lectura pública o privada de l'Escriptura; proclamació litúrgica de la paraula de Déu...

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA

*Jaume Fabregas
Alexandre Olivar*

Col·lecció de petites monografies que ens donen una succinta visió de cadascun dels autors de la segona lectura de l'Ofici de lectura de la Litúrgia de les Hores.

Són monografies que es llegeixen fàcilment i agradablement i, al menys en molts casos, gosariem dir que és necessari fer-ho, ja que gran part d'aquests escriptors són pràcticament

desconeguts. El coneixement de l'autor, època, escola, tendència, és un auxiliar valuós per a fer més entenedores les lectures.

DE VENDA A LLIBRERIES ESPECIALITZADES, O A:

EDITORIAL REGINA

Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

DUES NOVES COL·LECCIONS PER A JOVES

COL·LECCIÓ PANCHATANTRA

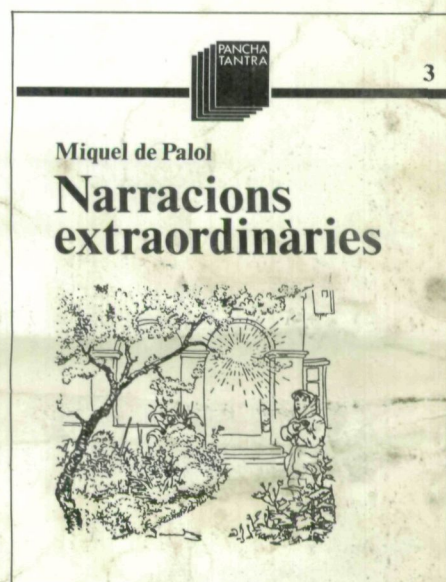
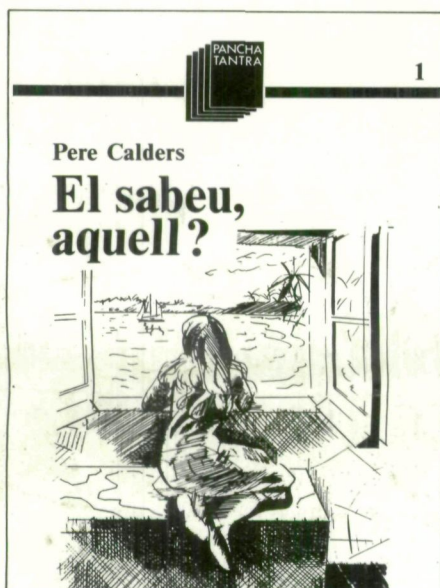
La col·lecció Panchatantra és una Biblioteca de llibres per a adolescents i nens, pensada especialment com a complement de l'escola. Inclou novel·les, narracions, col·leccions de contes, però també biografies, estudis sobre matèries com la música, l'art, la literatura, la història, etcètera.

Títols:

- N.º 1 «El sabeu aquell?», Pere Calders.
Il·lustracions Francesc Miñarro
 - N.º 2 «Picasso o l'alegria de viure»,
Ricard Creus i Esther Boix
 - N.º 3 «Narracions extraordinàries», Miquel de Palol.
Il·lustracions de l'època
 - N.º 4 «Història del cinema», Josep M.ª Caparrós.
i Josep del Castillo.
Il·lustracions: fotografies
- Títols en castellà:
- N.º 1 «Leyendas de la Virgen»
 - N.º 2 «Pole el titiritero»
 - N.º 3 «La señorita de Scuderi»
 - N.º 4 «Historia del cine»

Directors de la col·lecció:

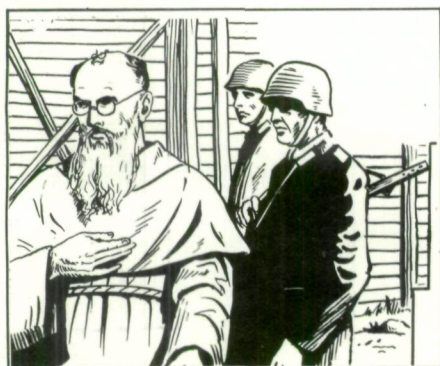
J. M. Carandell i Ramon Folch i Camarasa

COL·LECCIÓ FIGURES DE LA HISTÒRIA

Utilitzant els avantatges del «còmic» pretenem donar a conèixer personatges i fets importants de la història. Complement ideal per a la formació dels joves en tots els seus aspectes positius. Títols apropiats per a crear hàbit de lectura a l'escola i per a la formació d'una biblioteca personal a casa.

- N.º 1 «Sant Maximilià Kolbe», Josep Riera C.O.
Dibuixos J. Ramon. 24 pàgines de 29x21

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES D'ENSENYAMENT
MATERNAL - PARVULARI - E.G.B. - B.U.P.

Publicacions en:

CASTELLÀ - CATALÀ - CATALÀ MODALITAT BALEAR - GALLEC - BASC
Casa centenària dedicada al servei del BON LLIBRE I DEL LLIBRE ÚTIL des del 1871

Casp, 79, Barcelona-13 - Tels. 245 72 03 - 04